

[Bảo Liên Đăng Đồng Nhân] Cục Ngoại Hí Quân Nào

Contents

[Bảo Liên Đăng Đồng Nhân] Cục Ngoại Hí Quân Nào	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	46
8. Chương 8	50
9. Chương 9	55
10. Chương 10	59
11. Chương 11	65
12. Chương 12	70
13. Chương 13	76
14. Chương 14	81
15. Chương 15	89

[Bảo Liên Đăng Đồng Nhân] Cục Ngoại Hí Quân Nào

Giới thiệu

Tạm dịch: Chuyện vui ngoài lề khiến Đế Quân phiền não Thể loại: đồng nhân văn, cổ trang, huyền huyễn, tiên ma, cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-lien-dang-dong-nhan-cuc-ngoai-hi-quan-nao>

1. Chương 1

Chuyển ngữ: Thủy Nữ

—

Ẩn sau làn mây mù, tiên khí tỏa ra từ phía đông của Tiên giới, có một nơi nằm sâu trong mây, là kim quang diện nguy nga, sừng sững uy nghi, ở nơi ấy tất cả đều chìm trong tĩnh lặng vô tận.

Nơi này mang cảm giác như không có một hơi thở sinh mệnh, thanh tĩnh mà âm u.

Có một bóng người mờ ảo ngồi xếp bằng trong phòng, đôi mắt trên khuôn mặt anh tuấn điềm tĩnh của người ấy nhắm nghiền, mái tóc dài đen nhánh mềm mại chảy dài xuống nệm giường.

Đột nhiên thân người an tĩnh như tượng ấy bỗng có chút động, hàng mi đen dày khẽ rung rồi chậm rãi mở.

Đứng dậy từ trên giường, nhìn mái tóc dài buông rơi xuống mặt đất, trong đôi mắt đen sâu thẳm thoáng hiện chút bất đắc dĩ.

Vậy là y đã bế quan bao lâu rồi? Để tóc mọc dài đến cả trượng thế này, còn nhớ trước đây mới chỉ ngang thắt lưng thôi.

Hơi cúi người nâng mớ tóc xoa tung trên đất, đầu ngón tay khẽ động, một đoạn tóc đen như mực mài tán loạn rơi xuống.

Đôi môi lạnh đậm khẽ nhếch, một giọng nói thanh cao lạnh lùng như gió đầu xuân, cái lạnh ấy không hề rét buốt thấu xương tủy.

“Linh Hư.”

Một luồng sáng xanh bay vào điện, ở trước mặt y hiện thân, là một tiên đồng nhỏ nhắn thanh tú.

Tiên đồng kia quỳ trước y, ống tay áo khẽ vung lên, cung kính hành đại lễ: “Linh Hư tham kiến Đế Quân.”

“Bản quân đã bế quan bao lâu?” Khẽ phất tay áo dài, Linh Hư cảm nhận được có một lực đạo nhẹ nhàng nâng hần đứng dậy.

Chấn chỉnh lại tư thế, Linh Hư khom người đáp: “Bẩm Đế Quân, đã là một vạn năm.”

“Lâu như vậy rồi sao...” Một vạn năm, với y cùng lắm chỉ là cái nháy mắt, nhưng thời gian trôi tuột đi như vậy vẫn có cảm giác không thật...

Linh Hư im lặng không lên tiếng nữa, hẳn biết chủ nhân mình hiện giờ cũng không cần hỏi đến mình nữa.

“Dụ Hoa Trì vẫn còn dùng?” Ngồi bế quan lâu như vậy, dù thân thể thần tiên sẽ không bẩn, nhưng trong lòng vẫn thấy không thoải mái.

“Mỗi ngày Linh Hư đều dọn dẹp Tiên Cung của Đế Quân, các điện đều có thể dùng.” Linh Hư đáp.

“Ừm.” Khẽ gật đầu, “Xem xét sửa sang lại chỗ này, rồi đóng lại, thời gian tới bản quân sẽ không dùng đến nó.” Y bước ra cửa.

“Đế Quân, còn số tóc này?” Linh Hư nhìn chăm chăm vào mớ tóc tán loạn trên sàn, ban nãy Đế Quân đứng đó, hẳn không dám phân tâm quan sát, cũng không chú ý đến đám tóc trải đầy dưới đất này.

“Tùy người xử trí.”

“Đa tạ Đế Quân.” Linh Hư lại hành lễ, trong mắt không giấu nổi vui mừng.

Chủ nhân hần nguyên thân là do tiên thiên dương khí ngưng tụ mà thành, ngay cả tóc cũng mang sức mạnh tinh khiết của tiên nhân, đối với người tu hành như họ thì cái này còn tốt hơn vạn lần so với tiên đan của Thái Thượng Lão Quân.

Hấp thu phần năng lượng bất biến này, luyện thành pháp bảo cũng vô cùng tuyệt vời.

—

Hơi nước dày đặc như sương, Đế Quân tựa người bên cạnh hồ gội đầu, tóc dài dập dềnh xỏa trôi trên mặt nước.

Khi bế quan y đã dùng thần thức luân hồi qua không biết bao nhiêu kiếp, hoàn toàn không mang theo kí ức thực, tùy thời không mà đầu thai làm vạn vật thể gian, từ chim chóc, rắn rết, côn trùng, chuột, kiến, rồi đến cây cối hoa cỏ, tất cả y đều đã thử nghiệm qua. Giờ đột nhiên khôi phục về thân thể thần tiên, đúng là có gì đó không quen lắm.

Duy chỉ có một lần hóa thân thành người, là lúc nào nhỉ...

Giật mình bừng tỉnh từ trong hồi tưởng, ngoài điện truyền vào tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Lấy lại tinh thần, y lên tiếng cho phép người bên ngoài bước vào.

“Đế Quân.” Linh Hư thấp bé bưng khay y phục may bằng gấm thêu chỉ vàng đi vào trong dục trì, y phục được chuẩn bị đều là kiểu mẫu ưa thích của Đế Quân.

Đế Quân ngẩng đầu nhìn theo hần: “Đế đó đi.”

“Dạ.” Linh Hư đặt khay xuống, sau đó quỳ gối trên bờ hồ, tiếp tục công việc gội đầu từ tay Đế Quân.

“Đế Quân?” Chần chừ một lúc, Linh Hư bỗng mở miệng.

“Nói.”

“Từ khi Đế Quân bế quan tới nay, “Phù Tang Cung” này chỉ có mình Linh Hư, giờ Đế Quân xuất quan, có cần phải điều thêm vài thiên nô, tiên tì đến hầu hạ không?”

Đế Quân trước giờ yêu thích yên tĩnh, trong Tiên Cung cũng không có nhiều người, huống chi trước khi Đế Quân bế quan đã đuổi hết tất cả đi rồi, lập kết giới ở ngoài cung, ngoại trừ Linh Hư được trao lệnh bài do chính Đế Quân khâm điểm thì không còn ai có thể bước vào đây.

“Tuyển mấy người trung thực yên lặng,” Hơi ngừng một chút, như nhớ ra thêm điều gì đó, y nói tiếp, “Hạ bảng hiệu ngoài cung xuống, thay thành “Đông Hoa Cung”.”

“Dạ.” Linh Hư ngẫm nghĩ, lại nói: “Lúc Đế Quân bế quan, tiên nhân trên Thiên Đình rất thưa thớt, vì thế sau khi vài vị thượng tiên bàn bạc xong, đã quyết định lập bảng Phong Thần...”

Linh Hư hắng giọng, bắt đầu kể câu chuyện về cuộc chiến tranh bảng Phong Thần, kể một mạch đến chuyện bây giờ.

“... Thất công chúa đã bị Vương Mẫu nương nương giam trong điện công chúa, chỉ chờ nàng sinh hạ nhi tử xong sẽ đem đứa bé trả cho Đồng Vĩnh kia.”

“Hồ đồ quá rồi.” Đế Quân dở khóc dở cười lắc lắc đầu, một ngày trên trời bằng một năm dưới trần gian, chờ đứa nhỏ sinh ra xong thì Đồng Vĩnh kia sợ là đến xương cốt cũng thành cát bụi rồi.

“Không ai là nói không phải vậy? Có thể Vương Mẫu nương nương cũng giận quá mà hóa hồ đồ, trước giờ nương nương vẫn thương yêu Thất công chúa nhất, vậy mà lại xảy ra cơ sự này... Nghe nói mấy ngày trước ở Linh Tiêu Bảo Điện nương nương còn ra khẩu dụ cho khắp chúng tiên, sau này hễ có thần tiên nào mang lòng tư phạm đều nghiêm trị, người biết chuyện mà không báo cũng sẽ bị phạt.”

“...” Đế Quân như đang nghĩ gì đó, lời Linh Hư nói cho y có cảm giác rất quen thuộc, “Còn gì nữa?”

Linh Hư ngập ngừng một lúc, rồi hỏi: “Đế Quân có còn nhớ Dao Cơ công chúa?”

“Dao Cơ?” Trong đầu Đế Quân tự nhiên hiện ra hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp mà mạnh mẽ, phong thái xuất chúng, “Nàng có chuyện gì?”

“Dao Cơ công chúa tư luyện phạm trần, cùng một nam tử tên Dương Thiên Hữu lên bái đường, sinh hạ hai nam một nữ, Ngọc Đế sau khi biết chuyện liền phái Thiên Bồng Nguyên Soái và Đại Kim Ô xuống trần bắt Dao Cơ công chúa, diệt toàn môn Dương gia. Dao Cơ công chúa cùng người nhà ương ngạnh phản kháng,

Dương Thiên Hữu và người con trưởng Dương Chiêu chết, con trai thứ là Dương Tiễn cùng cô con gái út là Dương Thiên tránh được một kiếp nạn trốn đi, còn công chúa bị áp giải lên Thiên Đình, vì không chịu nghe theo lời khuyên bảo của Ngọc Đế, bị bệ hạ giáng xuống trần gian, nhốt dưới chân Đào Sơn.”

“Lúc Dương Tiễn và Dương Thiên chạy trốn, gặp Nữ Oa nương nương, được ngài ấy an bài, Dương Tiễn theo Ngọc Đỉnh Chân Nhân bái sư học nghệ, Dương Thiên được Nữ Oa nương nương nuôi dưỡng. Sau khi Dương Tiễn học thành bản lĩnh, dùng hận thù luyện ra một cây rìu kim cương, chém nát Đào Sơn, nhưng lại không có cách nào chặt đứt được xiềng xích được làm nên từ giới luật Thiên Đình trên người mẫu thân. Ngọc Đế bị tiếng nổ núi ấy làm kinh động, đã phái mười mặt trời hạ phàm, thiêu chết Dao Cơ công chúa...”

“Rầm.” Vách đá cứng chắc của hồ vẫn là không chịu được một đấm của Đế Quân, bong tróc ra từng mảng.

“Đế Quân!” Linh Hư vội vàng quỳ sụp xuống.

“Không liên quan tới người.” Đôi mắt sâu thẳm của Đế Quân lạnh lùng.

“Vâng...” Linh Hư vẫn còn sợ hãi, rụt rè tiến lại gần Đế Quân, tiếp tục hầu hạ.

Đế Quân trước nay tính tình luôn trầm ổn, nhưng khi thật sự nổi giận, thì ngay cả các vị thượng tiên cũng đều phải nhún nhường mà lui xuống, hẳn chỉ là một tiên đồng nho nhỏ, sao có thể chịu nổi lửa giận của Đế Quân chứ.

“... Tư Pháp Thiên Thần hiện giờ là Dương Tiễn?” Đế Quân đột nhiên hỏi.

“Đúng là Nhị Lang Chân Quân.”

“Hắn có một nhóm thuộc hạ gọi là Mai Sơn huynh đệ?”

“Dạ.” Trong lòng Linh Hư rất tò mò, tại sao Đế Quân lại biết được vậy, rõ ràng y chưa kể đến mà.

“Muội muội của hắn được xưng là Tam Thánh Mẫu, giờ đang chưởng quản Hoa Sơn?”

“Sao Đế Quân chuyện gì cũng biết vậy?” Linh Hư dùng ánh mắt sùng bái nhìn chủ nhân mình.

Đế Quân im lặng không đáp.

Y có thể nói gì đây, nói lần duy nhất chuyển kiếp thành người chính là được xem màn kịch ấy qua phim truyền hình trên TV sao?

Từng thời không đều có mối dây tương thông, giống nhau một chút cũng là chuyện bình thường. Vậy nên khi y nghe câu chuyện xa lạ mà quen thuộc kiểu “Thần thoại cổ sự” này mới không cảm thấy kinh ngạc, nhưng...

Đây cũng không có nghĩa là y có thể chấp nhận chuyện tiểu mao hài cứu mẹ mà bây giờ đang diễn ra!

Huống chi...

“Vương Mẫu giờ đang ở đâu?”

“Bẩm Đế Quân, gần đây nương nương đang chuẩn bị mở Hội Bàn Đào, hẳn là đang ở Dao Trì.” Linh Hư buông mái tóc đã gội rửa sạch sẽ, lui ra một bên.

“Thay y phục,” Đế Quân đứng lên từ trong hồ, bọt nước trên người nháy mắt hóa thành sương trắng, “Đến Dao Trì.”

“Dạ.” Chuyển ngữ: Thủy Nữ

—

Đế Quân cất Thiên Kính xong, quay người bước xuống khỏi Luân Hồi Chi Cảnh. Lăng Hư đã trở lại bên người y.

“Bẩm Đế Quân, Thập Điện Diêm Vương đã ở Huyền Minh điện chờ ngài.” Lăng Hư bước lên nghênh đón, hồi bẩm.

“Ừm.” Khẽ gật đầu, Đế Quân kéo trường bào lên, phi thân đến Huyền Minh điện.

Trong Huyền Minh điện, vốn dĩ hiếm khi nào được thấy ánh đuốc, vậy mà giờ ở chốn âm tào địa phủ bỗng sáng trưng, nhưng lại càng khiến âm khí tràn khắp bốn phía thêm nặng nề.

Thập Điện Diêm Vương đứng thẳng, cung kính cúi đầu, đợi câu hỏi của vị Đế Quân đang ngồi trên cao.

Địa Phủ thuộc quyền quản lý của Thiên Đình, nhưng đại đa số vẫn phục tùng vị đại nhân trước mắt kia. Đế Quân chương quản luân hồi của Tiên Phật, thêm Địa phủ thì có thể nói là không khác gì nhau, vì thế Hồng Quân Lão Tổ vẫn giao Địa Phủ cho Đế Quân quản lý, có điều do y đi vắng nên Thiên Đình đứng ra tạm phụ trách, nhưng điều này được coi là bí mật của tam giới, ngoại trừ mấy vị thượng thần và Thập Điện Diêm Vương đây ra, thì ai cũng không hề hay biết.

“Khi bản quân vắng mặt, dưới Địa Phủ có phát sinh đại sự gì không?” Đế Quân khẽ nhấp một ngụm trà

thơm ngát, nâng mi hỏi. Mặc dù y đã nghe Linh Hư bẩm tấu không ít chuyện, cũng đầy đủ chi tiết, nhưng vẫn muốn nghe người trong cuộc trình bày.

Nghe xong câu hỏi của Đế Quân, ánh mắt tất cả mọi người đều lập tức dán lên người Chính chủ Huyền Minh Điện, chuyên phụ trách sổ sinh tử thọ yếu nhân gian, quản lý mọi sự u minh, cát hung, Tàn Quảng Vương.

“Khởi bẩm Đế Quân, trong Địa Phủ hết thấy đều bình an vô sự, chỉ có Sinh Tử bộ...” Tàn Quảng Vương bước ra khỏi vị trí, đứng giữa thềm điện, chấp tay bẩm báo, Sinh Tử bộ trước nay là do ông chủ quản, giờ xảy ra chuyện, sợ là tránh không khỏi bị trách phạt. Làm sai vẫn nên tự thú là tốt nhất, nhưng lời đã lên đến đầu môi rồi lại không sao thốt ra nổi.

Đế Quân cũng không thúc giục, đôi đồng tử đen như mực hờ hững nhìn ông. Bàn tay đẹp hiện rõ từng khớp xương tinh xảo đặt trên mặt bàn, gõ nhịp đều đặn, khiến Thập Điện Diêm Vương dưới kia có cảm giác như bị gõ trong lồng ngực, tức thở vô cùng.

“Mấy trăm năm trước, Tây Phương Đẩu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không đại náo Địa Phủ, tự tiện xóa bỏ tên mình khỏi Sinh Tử bộ, sau đó còn xóa tính danh của toàn bộ hầu tử, hầu tôn trong Hoa Quả Sơn, tiểu thần đã từng báo lên Thiên Đình, thỉnh Ngọc Đế làm chủ, tiếc rằng dù Ngọc Đế đã hạ chỉ, nhưng Sinh Tử bộ vẫn chưa được sửa lại.” Tàn Quảng Vương cũng rất bất đắc dĩ, mặc dù ông chủ quản Sinh Tử bộ, nhưng Tôn Ngộ Không kia cũng không phải người mà ông chọc vào nổi, nếu sửa lại Sinh Tử bộ, chỉ sợ là vị kia lại muốn đại náo Địa Phủ lần nữa mất.

Nhắc đến chuyện Tôn Ngộ Không đại náo Địa Phủ, các vị Diêm Vương đều bất bình, Địa Phủ từ trước đến nay luôn giải quyết mọi việc theo lẽ công bằng, tuyệt không có sai trái bất công, khi đó Tôn Ngộ Không vẫn chỉ là một yêu tinh, tự nhiên lại muốn nhập luân hồi, tiến phạm trần, hấn ý mình có bản lĩnh cao cường, không chỉ có bản thân sẽ không thuộc vào luân hồi, mà muốn cả đám hầu tử không phải là yêu kia cũng được xóa tên, nếu không sợ hấn sẽ phá hoại cả chốn Địa Phủ này, khiến chúng sinh tam giới ngay cả trái ngon cũng không có để ăn, thì Thập Điện Diêm Vương đây đã sớm liều mạng với hấn.

“Ngọc Đế nói sao?”

“Ngọc Đế đã lâu không có hồi đáp, sợ là đã quên rồi ạ.” Địa Phủ mặc dù là chốn tự mình hành xử, nhưng thần tiên trên Thiên Đình trước nay vẫn luôn khinh thường bọn họ, thứ nhất là vì quỷ thần âm phủ cũng không phải những kẻ có tu vi cao thâm, thứ là là bọn họ dù đứng trên hàng tiên ban, nhưng phẩm hàm vẫn là thấp nhất. Đương nhiên là ngay cả mười vị đứng đầu Địa Phủ đây trong mắt các vị tiên nhân kia cũng lắm cũng chỉ là mấy chức quan thất phẩm tép riu.

“Dem Sinh Tử bộ ra đây.”

“Tuân lệnh.” Tàn Quảng Vương lập tức phát tay, trong điện này ngoại trừ Đế Quân và Thập Điện Diêm Vương, không ai được phép ở lại.

“Sinh Tử bộ bị sửa đổi, xảy ra khi nào?” Lật lật Sinh Tử bộ mang bìa vàng trong tay, Đế Quân hỏi.

“Tính sơ sơ ra, sợ là đã cả ngàn năm rồi Ạ.*” Thời gian dưới Địa Phủ tương đồng với nhân gian, Tần Quảng Vương bấm đốt ngón tay một lúc liền tính ra được thời gian.

“Những danh tính bị cắt bỏ, đã có ai chết chưa?”

“Chưa có, nhưng thật ra đã có không ít kẻ thành tinh.” Nơi Tôn Ngộ Không bảo hộ, ai mà dám đi chọc vào chứ?

“Nếu vậy... Chuyện này không cần phải để ý.” Ánh mắt Đế Quân vẫn dán trên quyển sổ.

“Đế Quân?!” Thập Điện Diêm Vương ngỡ tưởng rằng Đế Quân sẽ đưa ra phương án giải quyết, hoàn toàn không ngờ là y lại dường như không muốn quản việc này, trong nhất thời cả điện xôn xao lên.

Đế Quân chẳng màng đến vẻ khiếp sợ của Thập Điện Diêm Vương, nâng mắt nhìn về phía Tần Quảng Vương, mở miệng nói: “Người có còn nhớ khi bản quân giao Sinh Tử bộ và Phán Quan bút cho người đã nói gì không?”

“Đế Quân nói, ‘Sinh lão bệnh tử vốn là tuần hoàn của Thiên đạo, điều này Sinh Tử bộ cũng không thay đổi được.’” Tần Quảng Vương nghe câu hỏi của Đế Quân, vội vàng thu lại biểu cảm hoang mang trên mặt mình, khom người trả lời.

“Có hiểu rõ ý tứ trong đó?” Đế Quân hỏi lại.

“Tiểu thần ngu dốt, thậm chí đoán rằng ý Đế Quân muốn nói là, thay đổi Sinh Tử bộ là nghịch thiên.”

Đế Quân đảo mắt qua từng người, thấy bọn họ đều nghiêng tai lắng nghe, khẽ gật đầu, nói: “Người nói không sai, nhưng không chỉ có như vậy.”

Tất cả cùng đồng thanh thưa: “Thỉnh Đế Quân giảng giải.”

“Sinh lão bệnh tử vốn là tuần hoàn của thiên đạo, Sinh Tử bộ cũng là thuận theo Thiên đạo mà sinh, ghi chép lại đều là ý tứ Thiên đạo, Phán Quan bút mặc dù có thể thay đổi Sinh Tử bộ, tóm lại là nghịch Thiên đạo, nghiệp báo này cũng sẽ ứng vào kẻ cầm bút sửa đổi và người được sửa đổi.” Y giờ Sinh Tử bộ lên trước mặt mọi người, chỉ vào một chỗ trên đó, để tất cả cùng thấy rõ, “Cũng như người tên Lưu Trầm Hương này, hần chỉ có tuổi thọ đến tám mươi, vậy mà lại bị sửa thành trăm tuổi, nhiều lên tới hai mươi năm, một phân thành hai, mười năm khấu trừ trên người cầm bút, mười năm khác, đương nhiên để kiếp sau của Lưu Trầm Hương hao bớt đi vậy.”

Trong lòng tất cả những người ở đây đều biết tuổi thọ của Lưu Trầm Hương kia là do Nhị Lang Thần sắp đặt, cũng hiểu được rằng đây là lời cảnh cáo của Đế Quân dành cho họ. Việc này quyết không thể tái diễn thêm.

“Đây là chuyện đơn giản nhất, nói tiếp đến chuyện của Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không xóa tên mình khỏi Sinh Tử bộ, cũng phạm vào đại tội kị.” Nhấp một ngụm trà, Đế Quân nói tiếp, “Thiên đạo chú trọng nhân quả báo ứng, bất cứ việc gì cũng phải theo quy củ mà hành sự, Tôn Ngộ Không tự ý sửa Sinh Tử bộ, món nợ này, sớm muộn gì Thiên đạo cũng sẽ tính toán với hắn, tự nhiên không cần bản quân phải ra mặt.”

“Dạ...” Vài vị Diêm Vương đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc cũng không che giấu được sự hiếu kỳ trong lòng, Tần Quảng Vương lại mở miệng hỏi: “Đế Quân thấy có cần phải thỉnh Thiên đạo trừng phạt hay không ạ?”

“Nói cũng không sao.” Đế Quân hào phóng trả lời đáp án cho mọi người, “Chưa phải người của Tiên Phật, nếu như bị xóa tên khỏi Sinh Tử bộ, thì đều bị Thiên đạo bỏ quên, từ nay về sau sinh tử tự cầu, qua hết một kiếp thì hồn phi phách tán, cho dù có may mắn tu được chính đạo, chuyển thành kiếp tiên, cũng đều phải chịu qua Cửu Thiên Huyền lôi.”

Tất cả những người đứng trong điện chỉ cảm thấy trong đầu mình trống rỗng, Cửu Thiên Huyền lôi? Đó chẳng phải là Thiên kiếp tối cao nhất mà ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc đã tránh thoát bình an vô sự sao?

Nhắc đến đám hầu yêu ở Hoa Quả Sơn mới chỉ tu thành tinh lên Độ Kiếp, tới lúc đó không biết còn mấy kẻ có thể sống sót?

Sự tưởng tượng này khiến tất cả cùng đổ mồ hôi lạnh, đất dưới chốn âm cũng càng toát ra hàn băng thấu xương cốt.

Thu hết biểu cảm của những người đứng đây vào trong mắt, khước miệng Đế Quân thoáng gợi lên ý cười nhàn nhạt, y vẫn còn chưa nói xong đâu, cho dù có thật sự đã thành Tiên thành Phật, thì lũ tiểu tử không danh không tính kia cũng chẳng thể được Thiên Kinh tác động vào thần thức, bằng nằm vòng ngoài như vậy — đành tự cầu phúc đi.

Chỉ là chuyện này, cũng không tiện nói ra cho lắm.

Đám trẻ ranh không biết tôn trọng Thiên đạo này nghĩ dễ dàng chọc vào Thiên đạo sao, hừ!

—

Mây khói mịt mù, tiên khí mờ ảo như rồng bay phượng múa, trong hoa viên của Đông Hoa cung, Đế Quân dáng vẻ lười biếng ngồi trên thành hồ được xây bằng bạch ngọc, bên người là bàn trà cụ nhỏ, mái tóc dài vẫn chưa cột lại, cứ tùy ý mà buông xõa xuống, trường bào đạo phục thanh sắc, đai lưng xanh ngọc thắt quanh vòng eo ưu mỹ, phía trước còn buộc một khối ngọc bội âm dương bát quái.

Hơi cúi người xuống, vài lọn tóc dài lướt qua đầu vai, rũ xuống mặt nước, đầu ngón tay nhưng mềm như mỹ ngọc điểm nhẹ xuống làn nước lạnh, gợi lên một gợn sóng lăn tăn dần khuếch tán lan tỏa, trong nước hiện lên chuỗi hình ảnh liên tiếp nối nhau, cuối cùng hiện rõ là bóng Dương Tiễn và Lưu Trầm Hương.

“Cửu cửu, cháu van xin người thả mẹ cháu ra đi!” Lưu Trầm Hương quỳ xuống đất, ngược về mặt đầy khăn cầu lên nhìn người cậu một thân bạch y của mình.

Dương Tiễn thấy cháu mình như vậy, hiểu rằng thằng bé đã biết chuyện của mẹ, trên mặt thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ: “Ta và mẹ con đã là huynh muội suốt mấy ngàn năm, nàng là thân nhân duy nhất của ta, ta luôn luôn cưng chiều nàng, yêu thương nàng, sự tình thành ra như vậy, con nghĩ rằng cả ta và con đều cam tâm tình nguyện sao?”

“Vậy vì sao người lại đối xử với nàng như thế chứ?” Lưu Trầm Hương chất vấn, cậu không sao hiểu nổi vì đâu mà Dương Tiễn lại có thể nhẫn tâm với thân muội muội của mình như vậy.

“Trầm Hương, có rất nhiều chuyện, con chưa hiểu được đâu... Mấy năm nay, không có mẹ chẳng phải con vẫn rất khỏe mạnh mà sống đó sao?” Dương Tiễn không nói nhiều, chỉ tiếp tục khuyên bảo cậu bé quên đi chuyện của mẹ, đây không phải là việc mà cậu nên vướng vào.

“Trước đây con không có mẹ, nên con cũng không có vọng tưởng xa vời, nhưng bỗng nhiên có một ngày con biết rằng mình có mẹ, hơn nữa bà còn chưa chết, đang ở một nơi khác chịu đựng giày vò, hỏi con sao còn có thể an tâm mà tiếp tục sống đây?”

“Con có lòng hiếu thảo như vậy, ta thật rất vui lòng, đứng lên đi Trầm Hương.” Dương Tiễn thở dài, đỡ Trầm Hương dậy.

—

“Thân là Tư Pháp Thiên Thần, ta không thể vì tình riêng mà làm trái với Thiên quy được!”

“Không thể vì tình riêng mà làm trái Thiên quy? Vậy người ở dưới Âm Phủ, tự tiện cho ta thêm hai mươi năm dương thọ, cũng không phải là vì tình riêng mà thiên vị đó sao?”

Dương Tiễn giờ quạt, chặn lại lời chất vấn của Lưu Trầm Hương, “Trầm Hương, hãy tự hỏi lòng mình xem, trong chuyện này, ta không làm sai.”

“Cửu cửu, nhìn con và mẹ con như vậy, trong lòng người hắc cũng không đành đúng không? Vậy người mang con lên trời cầu xin Thiên Đình thả mẹ con ra đi!”

“Xin Thiên Đình thả mẹ con? Con đừng người si nói mộng như vậy!”

—

Đế Quân hờ hững nhìn hình ảnh hai người kia ra về trong phiên muộn, khóe miệng lại thoáng gợi lên một nét cười nhàn nhạt cổ hữu.

Đế Quân y là một vị thần tiên ghét sự phiền toái, vì thế mà y sẽ không tham gia vào những chuyện tranh quyền đoạt lợi, những thứ ấy chỉ mang đến vô số phiền phức mà thôi. Y vĩnh viễn chỉ quan tâm đến ý muốn của cá nhân mình.

Thần tiên vốn cắt đứt sự tồn tại của thất tình lục dục, huống chi là Đế Quân y từ khi sinh ra đã là thần, tình cảm của phàm nhân rất khó ảnh hưởng được đến y, đây cũng là lý do mà Hồng Quân Lão Tổ muốn giao Thiên Đình lại cho y, một vị thần tiên không bị tình cảm chi phối, nhất định sẽ quản lý được tam giới luôn được công bằng, chỉ tiếc là ngay cả dục vọng đối với quyền lực cũng không có ở Đế Quân.

Vì vậy mà có rất ít những vị thần tiên có thể làm Đế Quân chú ý đến, nhưng Vương Mẫu thì không thể hoài nghi được.

Vương Mẫu là muội muội y, lại không đơn giản chỉ là muội muội, nếu bọn họ không phân thành một âm một dương, sợ là họ đã sớm kết thành vợ chồng.

Vương Mẫu là do một tay y nuôi dưỡng, y quyết không cho phép bất cứ kẻ nào dám khiến muội muội buồn lòng.

Nhưng Vương Mẫu lại để ý Dương Tiễn, nàng luôn hy vọng mình có thể có một đứa con trai, nhưng Thiên đạo lại không chấp thuận, mà mười đứa con trai của Ngọc Đế đối với nàng lại không thân thiết, giờ cũng chỉ còn lại một mình Tiểu Kim, vì mệnh lệnh của Ngọc Đế mà gián tiếp hại chết chín người huynh đệ của y, nên Tiểu Kim lại càng muốn đoạn tuyệt quan hệ với Ngọc Đế, bởi thế mà với Vương Mẫu, mộng mãi chỉ là mộng.

Có điều khi Dương Tiễn xuất hiện đã khiến nàng có nơi gửi gắm ước mong, mặc kệ Dương Tiễn có thật sự tiếp nhận hảo ý của nàng hay không, thì hắn vẫn luôn giữ thái độ khiêm tốn nhã nhặn, tác phong làm việc lại rất chú ý lễ pháp khiến Vương Mẫu hài lòng, huống chi hắn còn là con trai của Dao Cơ, vậy nên hắn mới có thể nhận được sủng ái này với danh phận cháu trai.

Chỉ cần Vương Mẫu để tâm đến, Đế Quân cũng không thể động thủ với hắn được, huống chi dù thế nào Dương Tiễn vẫn là đệ tử Xiển Giáo, y lại càng khó xuống tay.

Nghĩ đến chuyện về sau này, nếu vẫn không có nguy hại gì đến Vương Mẫu, y cũng sẽ im lặng ngồi thưởng thức màn kịch vui này, hơn nữa tính tình Vương Mẫu quả thật cũng nên sửa đổi một chút, tuy rằng gìn giữ giới luật của trời là chức trách của nàng, nhưng quá mức chuyên chế cũng không phải là tốt, thần tiên cần chú trọng việc thanh tâm quả dục, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì nàng cũng sẽ tự làm tổn hại đến đạo hạnh của mình.

Còn về phần những người khác? Phàm nhân trong mắt thần tiên vĩnh viễn chỉ như những con kiến, chỉ cần không đốt mình, ai mà có tâm tư mà đùa nghịch với chúng?

Đúng lúc này, Lăng Hư từ tiền môn bước vào hoa viên, đi thẳng về phía Đế Quân.

“Bẩm Đế Quân, Đại công chúa cầu kiến ạ.”

Phất phất tay làm tiêu biến hình ảnh trong hồ nước, Đế Quân đứng dậy: “Sao nó lại tới đây?”

“Bẩm, Lăng Hư không biết ạ, Đại công chúa không có nói.”

Chủ tử hai người một trước một sau rời khỏi hoa viên.

—

Chú thích:

(*) Lời tác giả: Dương Tiễn cứu mẹ là một câu chuyện trong Tây Du Kí, khi đó Tôn Ngộ Không bị núi đè năm trăm năm, tôi nhớ trong Tây Du Kí, khi Tôn Ngộ Không thoát ra khỏi núi Ngũ Hành Sơn, bối cảnh thời ấy hình như là triều Đường (CN 618-907) phải không nhỉ? Nhưng trong Bảo Liên Đăng tiền truyện Dương Tiễn và Tam Thánh Mẫu đã là huynh muội hai ngàn năm, tính ra là theo triều Thương (ước chừng trước CN 17 – trước CN 11), Bảo Liên Đăng hẳn là diễn ra ở triều Tống (CN năm 960), vì thế nên tôi đã tính để chuyện sửa đổi Sinh Tử bộ là chuyện của khoảng một ngàn năm, có được không ta?

Tư liệu: Đại đa số nam tử thời cổ đại bình thường đều phải buộc tóc lên, bất kể là quý tộc, quan lại hay là dân thường. Rốt cuộc thì đâu có ai để xỏa tung tóc đâu chứ? Sự thật là ngoại trừ trong mấy bộ phim điện ảnh và truyền hình cổ trang thời bấy giờ ra, có một vài người để xỏa vậy, còn lại thì chẳng có ai, có chừng: 1, Đạo sĩ, cũng không phải lúc nào, chỗ nào đạo sĩ cũng có kiểu tóc như thế, thời Nam phương thiên sư đạo, có lúc tóc tai họ bù xù, Lỗ Tấn đã từng miêu tả du học sinh Thanh quốc khi tháo bỏ bím tóc, nhìn đằng sau giống mấy gã đạo sĩ cóc. Còn trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung, Quách Tĩnh lúc mới gặp Doãn Chí Bình cũng chẳng phân biệt nổi đây là nam hay nữ, cũng tại vì hắn chưa từng thấy qua đạo sĩ, nam nhân sao có thể để tóc xỏa xươi chứ? Điều đó chứng minh đạo sĩ cũng có lúc thả tóc.

Tiên giới cũng xem như là Đạo gia, vậy nên tôi cho rằng Đông Vương Công là đạo sĩ, hẳn không là sai ta?

P/s: Có một điểm nghi vấn, trong phim truyền hình thường thấy các thần tiên trên Thiên Đình dùng thủy kính thuật gì gì đó để quan sát thế gian, nhưng hai giới thời gian không có tương đồng nhau như vậy, thì cái hình ảnh được chiếu phải diễn ra khá nhanh chứ nhỉ?

(*) Sinh Tử bộ: Sổ sinh tử.

2. Chương 2

Chuyển ngữ: Thủy Nữ

—

Thiên Đình luôn cô quạnh, khắp nơi nhuốm trong hàn khí, cả vạn năm trôi qua cũng không có gì thay đổi.

Đế Quân cười tường vân (là đám mây mà các thần tiên vẫn cười lên để bay), không nói tiếng nào mà bay tới Dao Trì, đạo bào (là áo của đạo sĩ) xanh biếc thanh nhã, hoa văn tinh tế uốn lượn như mây, lớp sa y khoác ngoài nhẹ bay theo gió, thể hiện rõ cốt cách thần tiên xuất trần, thanh tao cao quý.

Đằng sau y là Linh Hư khoác áo đạo đồng lẳng lặng theo sát.

Vừa đảo mắt đã đến cổng Dao Trì, Đế Quân thu hồi tường vân, khoan thai bước lên bậc thang ngoài điện.

“Đứng lại, Dao Trì là cấm địa, không được tự ý xông vào.” Vài vị thần tướng đứng canh ngoài điện Dao Trì ngăn họ lại.

Đế Quân khẽ nhún mào, phía sau Linh Hư không đợi y lên tiếng đã bước ra, cao giọng với các thần tướng: “Lớn mật, Đông Hoa Đế Quân mà các ngươi dám cản đường?”

Đông Hoa Đế Quân?! Vài vị thần tướng đưa mắt nhìn nhau, dù sao thời gian họ được thăng thiên cũng chỉ tầm năm trăm năm, mặc dù biết có vị Đế Quân này tồn tại, nhưng lại không rõ lai lịch y, cũng chưa từng được diện kiến qua.

Nhưng Linh Hư đứng sau Đế Quân thì bọn họ nhận ra, đây chính là vị đạo đồng mà Vương Mẫu nương nương đã đặc biệt ra ý chỉ, có thể tự do ra vào Dao Trì, cũng là vị tiên đồng may mắn được tham gia Hội Bàn Đào.

“Tiểu thần lỗ măng mạo phạm, thỉnh Đế Quân khai ân.” Sau khi suy xét cẩn thận, tất cả thần tướng lập tức thu hồi vũ khí, khom người mời hai người họ vào.

Đế Quân chỉ đưa mắt liếc nhìn họ, không nói tiếng nào, đi thẳng vào trong. Linh Hư vội vàng đuổi theo, trước khi đi vẫn không quên trừng mắt mấy vị thần tướng kia một cái.

“Đế Quân, người đừng giận, năm đó Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, khiến Thiên Đình hao tổn không ít thiên binh thiên tướng, Ngọc Đế liền hạ chỉ, từ trong tam giới tuyển thêm không ít các thiên binh thiên tướng khác, những người này đều là sau khi Thiên Đình gặp chuyện...”

Lời Linh Hư nói từ xa văng vẳng truyền vào tai bọn họ.

Từ nay về sau nhất định phải ghi nhớ thân phận vị Đông Hoa Đế Quân này!

—

Dao Trì của Vương Mẫu là nơi đẹp nhất trên Thiên Đình, ở đây quỳnh lâu ngọc vũ nhiều vô số kể, tiên hoa linh thảo mọc khắp nơi, trong hồ là bảy tiên hạc bơi lội tới lui. Dao Trì nằm trên cự nhũ sừng sững giữa trời, cự nhũ ấy được gọi là “Linh Vân chung nhũ”, nguy nga tráng lệ, nước dưới hồ bình lặng trong vắt như gương. Linh Vân chung nhũ hấp thu tinh hoa của trời đất, cả trăm năm mới ngưng tụ được một giọt Thánh Thủy. Thánh Thủy ấy trải qua trăm năm tinh lọc, thuần khiết không tỳ vết, nước trong Dao Trì đều do Thánh Thủy luyện hóa mà thành các đám mây trong sạch, trải khắp trời, trở thành thiên địa chi giới.

Đế Quân đi qua một hành lang gấp khúc thật dài, bỏ qua những thiên nô tiên tỳ ở dọc đường cung kính cúi chào, đi thẳng đến “Thiên Hậu Điện” của Vương Mẫu.

Lúc này Vương Mẫu đang quan sát các nữ nhi của mình tập luyện điệu vũ mới để chuẩn bị biểu diễn cho chúng tiên trên Hội Bàn Đào.

Ngoài Hằng Nga thì bảy nàng công chúa luôn là những tiên nữ đẹp nhất Thiên Đình, chỉ tiếc hiện giờ Thất công chúa Thiên Vũ đang mang bầu, thiếu nàng, điệu vũ cũng kém đi không ít.

Năm nàng tiên nữ quây quanh Đại tỷ Thiên Thọ, Thiên Thọ một thân hồng y phất tay áo lên, tạo tư thế phi thiên, ở trên không trung xoay người một cái, bỗng bắt gặp một đôi đồng tử sâu đen mà lạnh lùng đang nhìn về phía mình.

“Cửu cửu!” Thiên Thọ dừng múa, bắt ngờ nhìn người mới tới.

Tiếng nàng làm kinh động đến các tỷ muội bên cạnh, cũng kinh động đến Vương Mẫu trên phượng tọa.

“Cửu cửu, người xuất quan khi nào vậy? Sao lại không báo cho cháu biết một tiếng chứ?” Thiên Thọ lách người qua các tỷ muội vây quanh, chạy đến trước mặt Đế Quân, khẽ nhún người chào y một tiếng, rồi lập tức lú lo hỏi han.

Cửu cửu?! Năm nàng tiên nữ còn lại trong lòng tràn đầy nghi hoặc, sao các nàng đều không hề biết mình có một người cửu cửu vậy?

“Hong Nhi?” Đế Quân nhìn thiếu nữ mi mục như họa trước mặt, mơ hồ có thể nhớ ra được hình dáng nàng năm xưa, người gọi y là cửu cửu cũng chỉ có mình nàng, nữ nhi đầu tiên của Vương Mẫu – Thiên Thọ công chúa, nhũ danh Hồng Nhi.

“Vâng, cửu cửu, người xem, Hồng Nhi đã trưởng thành rồi.” Thiên Thọ xoay một vòng trước mặt y.

Trên tay khẽ phe phẩy chiếc quạt họa bạch lan, trên eo nhỏ nhắn là dải đai lụa mỏng manh dùng cho điệu múa.

Cái nhìn đầu tiên khiến người ta tự hỏi, là tiên nữ hạ phàm chẳng, ngoảnh đầu lại thấy nụ cười trên môi nàng vượt xa mọi tinh hoa trên thế gian.

Không phải là nghi vấn, trước mắt đích thực là tiên nữ thanh cao thoát tục giáng trần!

“Đúng là đại cô nương rồi.” Khóe miệng Đế Quân rớt cuộc cũng lộ ra nét cười, như hàn băng tan chảy, cốt cách xuất chúng diễm đam lại thanh tao của thiên nhân khiến Thiên Thọ ngẩn ngơ.

“Các muội mau đến bái kiến cữu cữu.” Sau khi hồi phục được tinh thần, Thiên Thọ vội vàng gọi các muội muội của mình.

“Thiên Dương/ Thiên Vinh/ Thiên Xương/ Thiên Lộ/ Thiên Khánh bái kiến cữu cữu.” Năm nàng công chúa nghe lời vừa tiến lên hành lễ, vừa thăm tò mò đưa mắt quan sát vị cữu cữu xa lạ này.

“Ừm.” Đế Quân lãnh đạm gật đầu, “Trước lúc đến không nghĩ sẽ gặp các người, quạ gặp mặt... cũng đành để dịp sau vậy.”

“Cữu cữu nói lời này là quá khách khí rồi, có điều đại diện cho các cháu ngoại gái, cháu xin đa tạ lễ vật của cữu cữu.” Thiên Thọ cười vui vẻ đáp lại.

Đế Quân dở khóc dở cười.

“Được rồi, còn làm loạn gì nữa? Một chút đáng đáp nữ nhi gia giáo cũng không có.” Vương Mẫu này giờ im lặng rớt cuộc cũng lên tiếng, chậm rãi bước xuống khỏi phượng tọa.

Vương Mẫu vừa mở miệng, sáu vị công chúa lập tức thu lại tâm tình háo hức, lui xuống một bên.

“Chúng nhi thần xin cáo lui.” Sáu nàng khẽ nhún người, rồi dẫn theo các thiên nô tiên tỷ tùy thân cùng rời đi, Linh Hư thấy vậy, cũng thức thời đi theo.

—

“Đại tỷ à, từ khi nào mà chúng ta có một cữu cữu vậy? Sao từ trước đến giờ bọn muội chưa từng gặp qua?” Vừa ra khỏi Dao Trì, Thiên Dương liền không nhịn nổi tò mò mà dò hỏi đại tỷ mình, nàng là Nhị công chúa trong thất tiên nữ, đến nàng còn không rõ thì các muội muội bên dưới lại càng không thể biết.

Các tỷ muội còn lại cũng dùng vẻ mặt hiếu kỳ nhìn đại tỷ Thiên Thọ, hi vọng nàng có thể giải thích cho bọn họ.

“Cũng khó trách tại sao các muội lại không biết, cữu cữu bế quan nhiều năm, khi đó các muội còn chưa có

ra đời nữa. Mà các muội cũng biết, mẫu hậu chúng ta danh hào là Tây Vương Mẫu, phải không?”

“Điều đó là tất nhiên, đại tỷ, tỷ cũng đừng thừa nước đục thả câu như thế chứ!” Mấy nàng công chúa gật đầu, đồng thanh trách cứ.

“Có Tây Vương Mẫu dĩ nhiên là có Đông Vương Công, danh hào Đông Hoa Đế Quân không phải là các muội chưa từng nghe qua chứ?”

“Đông Vương Công? Đông Hoa Đế Quân? Nghe nói đây chính là đại nhân vật mà đến cả phụ hoàng cũng phải nhượng bộ ba phần ấy hử, nói như đại tỷ thì vị cữu cữu này chính là...?”

“Đúng, chính là người đó, cữu cữu chính là thân huynh của mẫu hậu, quan hệ hai người họ luôn rất thân thiết.”

“Chính là sao tới bây giờ cũng chưa bao giờ nghe qua mẫu hậu nhắc tới vị cữu cữu này vậy? Đến cả lão tiên lâu năm cũng chưa từng nhắc một chữ đến cữu cữu nữa?”

“Đó là bởi vì phụ hoàng không cho phép người ta nhắc đến cữu cữu, người không muốn chấp nhận bên trên để vị của mình còn có ai khác cao hơn nữa, mọi chuyện của Thiên Đình, cữu cữu chúng ta đều có thể định đoạt. Dưới nhân gian có một truyền thuyết thế này: ‘Phàm là thăng tiên, trước bái Mộc Công, sau gặp Kim Mẫu. Thăng lên cữu thiên, nhập Tam Thanh Điện, bái Thái Thượng Lão Quân, gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn.’ Mộc Công và Kim Mẫu là chỉ cữu cữu và mẫu hậu chúng ta.”

“Khó trách...” Các tiên nữ cùng ồ lên.

Chức cao đến vậy quả đúng là khiến phụ hoàng thấy ngọt ngào, khó trách không ai dám nhắc!

“Được rồi được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, nếu cữu cữu đã xuất quan, tỷ phải chuẩn bị cho cậu mấy cuộn vải tốt, làm thêm vài bộ y phục mới.”

“Đại tỷ, bọn muội cũng giúp tỷ.”

“Được, cữu cữu hài lòng, còn có thể ban chúng ta thứ gì đó tốt đấy.”

“Đại tỷ à ~ Tỷ thật gian quá đi!”

—

Hậu cung to lớn chỉ còn lại Vương Mẫu và Đế Quân.

Hoàng sắc phượng bào hoa lệ, mặt vải thêu đồ đằng cổ xưa cùng tường vân phức tạp, dài quét đất, rõ ràng nơi đây không có gió nhưng ống tay áo bằng lụa mỏng dài lại khẽ rung động, trên mái tóc dài đen nhánh là phượng quan lộng lẫy được thiết kế khéo léo tinh xảo, ánh lên sắc vàng sang trọng, ở mi tâm in đoá mẫu đơn rất sống động, mắt phượng tôn nghiêm, nhìn tổng thể toát ra một phong thái quý phái trang trọng.

Cùng với vẻ đẹp đoan trang thành thực ấy là cốt cách thần tiên cao quý, thật không hổ là Vương Mẫu, mẫu nghi thiên hạ của Tiên giới!

Wương Mẫu đứng thẳng người, hai tay chấp lên trước ngực trái, hơi nhún đầu gối bên phải xuống, cúi đầu: “Dao Trì tham kiến ca ca.”

Thoạt nhìn dung mạo Vương Mẫu là một tuyệt thế phụ nhân, mà dung mạo Đế Quân lại anh tuấn trẻ trung như mới chỉ thành niên, nếu đơn giản nhìn bề ngoài mà phán đoán, chẳng ai có thể nghĩ bọn họ là một cặp huynh muội.

“Đã lâu không gặp, muội vẫn khỏe chứ?” Âm điệu vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng vẫn nghe ra được sự quan tâm ẩn ẩn trong đó.

Nghe xong câu hỏi của Đế Quân, khóe mắt Vương Mẫu bỗng đỏ lên, nàng cố mở to mắt, lộ ra nét cười nhẹ, dịu giọng trả lời: “Mọi chuyện với Dao Trì đều ổn, nhưng ca ca bế quan nhiều năm như vậy, đã gây đi không ít.”

“Thân thể tiên nhân sớm đã vĩnh cửu, sao có thể gây đi?”

“Dù vĩnh cửu, nhưng thi thoảng dùng bữa vẫn tốt hơn, ca ca xuất quan khi nào vậy? Sao lại không thông báo tiếng nào, bằng không Dao Trì đã thay ca ca chuẩn bị mọi thứ cho tốt.” Vương Mẫu thân thiết vòng tay ôm lấy cánh tay Đế Quân, kéo y ngồi xuống phượng tọa.

Đế Quân thuận theo ý nàng, ngồi xuống rồi mới mở miệng trả lời: “Cũng mới thôi, tắm rửa xong liền qua đây. Có cái gì cần chuẩn bị chứ, ta cũng không phải là phạm nhân yếu ớt.” Trước mặt chỉ có thân muội muội, y cũng không cần phải xưng là “Bản quân”.

Wương Mẫu cười tươi, nàng đứng dậy, bưng từ trên bàn một khay trái cây đặt xuống trước mặt Đế Quân: “Ca ca nói rất đúng, nhưng chuẩn bị vẫn là cần thiết, để lát muội bảo Hồng Nhi tự tay may cho ca ca mấy bộ y phục, tài nghệ của nàng là đệ nhất tam giới. Còn cần điều thêm vài người đến tiên cung của ca ca nữa, cả tiên cung to lớn vậy lại chỉ có hai người, quá vắng vẻ rồi.”

“Cứ theo sắp xếp của muội.” Đế Quân đưa một quả nho vào miệng, vị ngọt thanh nhẹ khiến y gật đầu hài lòng, nhìn về phía Vương Mẫu, “Vừa rồi thấy Hồng Nhi kết tóc phụ nhân, đã lập gia thất rồi?”

“Không chờ sự đồng ý của muội, lén lút báai đường.” Nhắc đến sự việc này, tâm tình Vương Mẫu vừa tốt lên nhờ tái ngộ ca ca giờ lại lập tức kém đi.

“Nghe Linh Hư nói là với một phàm nhân?”

“Phải, một gã nông dân tên Ngưu Lang.” Tuy rằng Vương Mẫu không muốn nhắc tới chuyện này, nhưng huynh trưởng hỏi thì phải đáp lại.

“Nhân phẩm thế nào?”

“Một người trung thực chăm chỉ, nói đúng ra là đàn độn.” Vương Mẫu nghiêng rằng.

“Ta cũng nghĩ vậy, nếu không sao đến cả ý tứ của muội mà cũng không hiểu được.” Đế Quân gật đầu.

“Không biết thế nào lại chỉ có một mình hần mà thôi, người Thiên Đình đâu ai lại không hiểu được chứ?” Vương Mẫu phiền muộn thở dài, nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng lại, tỉ mỉ bóc vỏ một trái đào, rồi cắt nhỏ thành miếng, cắm từng chiếc xiên nhỏ bằng bạc được điêu khắc tinh xảo lên.

“Vậy nên muội mới để Thất Nhi trở về Thiên Đình chờ sinh?”

“Phải, vẫn chỉ có ca ca là hiểu muội.” Vương Mẫu cười, biểu cảm uy nghiêm đối với chúng tiên sớm đã nhu hòa xuống, lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người, nếu để cho chúng tiên gia thấy được, không biết là sẽ bị hù dọa mấy người nữa.

“Đừng làm rộn quá mức là được rồi, dù sao cũng đừng để trượng phu Thất Nhi chết già mà vẫn không thấy được người vợ trẻ của mình.” Đế Quân tùy ý nhặt một xiên đào lên nếm.

“Ca ca yên tâm, muội muội biết chừng mực.”

“Ừm.” Gật đầu, Đế Quân thay đổi đề tài, “Giờ thấy Bàn Đào Viên của muội kết quả không ít, mùi vị so với mấy năm trước cũng tốt hơn nhiều.”

“Vừa rồi đã bảo Hồng Nhi các nàng vào vườn hái, từ lúc ca ca bế quan, đã bỏ lỡ chín ngàn năm của đào rồi.” Chín ngàn năm qua đào trong Bàn Đào Viên kết trái mới được một lần, lúc ấy Vương Mẫu mở hội, phân ra mời Đại La Kim Tiên, Phật gia Bồ Tát, còn lại cũng cất giữ lại được một phần (*).

(*) Đào trong Bàn Đào Viên của Vương Mẫu nương nương phải ba ngàn năm mới trở hoa, rồi ba ngàn năm nữa mới kết trái, vậy nên từ lúc Đế Quân bế quan mới bỏ lỡ một dịp Hội Bàn Đào, giờ thì vừa đúng lúc có Hội Bàn Đào mới.

“Muộn thì đã sao, muội vẫn sẽ lưu lại, sao ta lại không thể thưởng thức được?” Đế Quân lười biếng tựa người lên phượng tọa, mỉm cười trêu chọc thân muội muội.

“Ca ca nói rất đúng.” Vương Mẫu cười tươi tắn, “Cũng là vì ca ca mới trồng nên Bàn Đào Viên này, sao có thể không để phần của ca ca được chứ!”

Đế Quân không hề lấy làm lạ khi muội muội y ở trước mặt ngày lộ ra dáng vẻ này, thật ra khi nàng khoác vào phong thái của một nương nương mới khiến y thấy không quen.

“Cũng chỉ có muội là biết sở thích của ta.”

“Ngày thường ca ca cũng không để ý đến chuyện ăn uống, không ai biết cũng phải thôi.” Vương Mẫu khiêm tốn, nhưng nét cười bên khóe miệng lại lộ rõ sự vui mừng trong lòng nàng.

Hai huynh muội hàn huyên vài chuyện vụn vặt, bất tri bất giác đã qua nửa ngày, mãi cho đến khi có người chen ngang.

3. Chương 3

Chuyển ngữ: Thủy Nữ

—

Mắt thấy một thiên nô từ đằng xa đi tới, Vương Mẫu nhíu mi: “Tên nô tài này thật không biết phép tắc, muội sẽ giáo huấn lại chúng cho cẩn thận, đã để ca ca chê cười rồi.”

“Cũng đâu phải là chuyện to tát gì.” Đế Quân khoan thai nhấp một hớp trà.

Lúc họ còn đang nói chuyện, thiên nô kia đã chạy tới gần, quỳ xuống hành lễ: “Nương nương, Nhị Lang Chân Quân đang ở bên ngoài xin cầu kiến.”

Nghe tới tên người đến kia, Đế Quân hơi ngừng lại, đặt tách trà trong tay xuống.

“Dương Tiễn?! Sao hắn lại tới đây?” Vương Mẫu nghi hoặc hỏi.

“Nương nương quên rồi à? Là người đã truyền chỉ triệu kiến Nhị Lang Chân Quân mà!” Thiên nô vẫn đang quỳ, cẩn thận nhắc Vương Mẫu nhớ lại.

“À, đúng là bản cung đã quên mất.” Bây giờ Vương Mẫu mới nhớ ra là nàng đã cho gọi Nhị Lang Thần đến, vốn là muốn hỏi tại sao đã lâu rồi mà không thấy Tam Thánh Mẫu lên Thiên Đình chuẩn bị cho Hội Bàn Đào, “Cho hắn vào.”

“Tuân chỉ.” Thiên nô khom người rời khỏi điện.

Chờ thiên nô khuất bóng, Vương Mẫu mang vẻ mặt xấu hổ nhìn sang Đế Quân: “Hôm nay sợ là không thể tiếp chuyện ca ca thêm nữa rồi.”

“Không sao, muội có việc thì cứ làm, không cần bận khoăn về ta.” Đế Quân đứng dậy, “Ta đi trước, lần khác tới thăm muội.”

“Dao Trì tiễn ca ca.” Vương Mẫu muốn đứng dậy.

“Không cần đâu.” Đế Quân đưa tay ngăn lại, “Xử lý xong việc đi rồi nghỉ ngơi cho tốt, đừng để ảnh hưởng thân thể.”

“Đa tạ ý tốt của ca ca.” Vương Mẫu cười rạng rỡ, nhìn theo bóng huynh trưởng rồi đi đến khuất dạng, lúc ấy mới bày ra vẻ uy nghiêm của Vương Mẫu, ngồi chờ Dương Tiễn.

Đế Quân vừa bước ra cửa điện không xa liền bắt gặp một tiên nhân khoác ngân giáp hắc bào đang chậm rãi theo chân thiên nô dẫn đường bước về phía này, đây hẳn là Dương Tiễn.

Tinh tế quan sát có thể thấy người nọ có khuôn mặt lãnh cảm như ngọc, thần thái lãnh đạm mà cao quý, một đôi mắt sáng trong nhưng lại lạnh lùng, mơ hồ đâu đó còn có chút sát khí tản ra, khóe mắt hơi xếch lên, lông mày dày rậm hơi chếch, mang theo khí khái cương nghị mạnh mẽ.

Vừa thấy người đó, trong lòng y đột nhiên nhớ tới cái người đã nhập vai “Nhị Lang Thần” kia, mặc dù tướng mạo khác nhau, nhưng đều có chung phong thái lạnh lùng thanh cao như trăng, anh tuấn kiệt xuất.

Thiên nô thấy Đế Quân bước tới, lập tức khom mình, lui sang một bên, cúi đầu đứng yên, hành động ấy khiến Dương Tiễn đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Đế Quân.

Bốn mắt chạm nhau, Đế Quân hơi gật đầu với hắn, rồi sát bên người hắn mà lướt qua.

“Đế Quân.” Linh Hư vẫn đang đợi bên ngoài thấy chủ nhân ra, lập tức chạy tới đón.

“Đi thôi.”

“Dạ.”

—

“Gọi muội muội của người lên đây chuẩn bị cho Hội Bàn Đào. Đã lâu như thế rồi sao còn chưa thấy bóng dáng?” Vương Mẫu khoan thai bước qua lại, phía sau Dương Tiễn mang bộ dạng phục tùng hơi cúi đầu, lặng lẽ nghe.

“Hồi bẩm nương nương, lần trước tiểu thần đến Hoa Sơn thì đúng lúc muội muội đi vắng, hôm nay tiểu thần lại bận nhiều việc, không có thời gian rảnh, nên là...”

Vẻ mặt Vương Mẫu rất không hài lòng nhìn Dương Tiễn: “Người không để chuyện của bản cung vào lòng?”

Dương Tiễn cúi đầu: “Tiểu thần không dám... Tiểu thần nhất định sẽ lập tức đến Hoa Sơn, truyền ý chỉ của nương nương.”

“Còn một việc nữa,” Khẽ gật đầu, Vương Mẫu lại bước tiếp rồi nói: “Trong thiên quy hiện tại của Thiên Đình, hình phạt đối với việc tư tình nam nữ vẫn còn chưa đủ nghiêm khắc, từ hôm nay trở đi, thêm vào thiên quy một điều nữa, chẳng những người tư phạm sẽ phải chịu phạt, ngay cả kẻ biết chuyện mà không báo cũng sẽ nghiêm phạt!” Nàng thật không tin sẽ không thể cắt đứt được phong trào tư phạm hiện nay!

Ở sau lưng nàng, trong mắt Dương Tiễn ánh lên nỗi đau tột cùng.

Rời khỏi Dao Trì, Dương Tiễn trở lại Chân Quân Điện, nhìn về phía vàng sáng thanh khiết đằng xa, hẳn lấy chiếc bông tai vẫn luôn mang theo bên mình ra, ngắm nhìn đến xuất thần.

—

Trong Nguyệt Cung lạnh lẽo, ngoài ngọc thụ bị vỡ nát, tất cả đều không có gì thay đổi.

Bàn tay khẽ vuốt ve vết nứt vỡ trên thân ngọc thụ, Dương Tiễn thấy chủ nhân Nguyệt Cung bay về phía hắn.

“Sao người lại tới đây?”

“Ta muốn đến xem...” Ánh mắt Dương Tiễn lưu luyến trên gương mặt vị tiên tử đẹp nhất tam giới, thật sự không muốn rời mắt, “ngọc thụ...”

“Có những sai lầm vĩnh viễn không thể vãn hồi.” Hằng Nga cũng đưa mắt nhìn về phía ngọc thụ. Thân cây tan nát kia hết như miệng vết thương trong đáy lòng, dù đã không còn rỉ máu nhưng sẹo thì mãi luôn tồn tại.

—

“Đế Quân, chúng ta đang đi đâu đây ạ?” Linh Hư cẩn thận lựa từ để hỏi, nó đã theo Đế Quân bay hơn nửa ngày rồi, đã rời khỏi Thiên Giới, mà nhìn đáng vẻ Đế Quân vẫn chưa có ý muốn dừng lại.

“Địa Phủ.” Thản nhiên quét mắt nhìn y một cái, Đế Quân rộng lượng cho y câu trả lời.

Địa Phủ?! Linh Hư giật mình, rồi lập tức cười khổ, sẽ không thể chứ, Đế Quân biết rõ nơi nó không muốn đến nhất chính là cái chỗ âm u sâu thẳm kia, vậy mà còn dẫn nó theo sao?! Vì thế đành cười trừ, dùng giọng lầy lòng nói: “Đế Quân, Linh Hư có thể không đi được không? Ở Đông Hoa Cung còn nhiều việc chưa làm xong lắm ạ.” Nó theo chủ nhân từ rất rất lâu rồi, ít nhiều gì cũng hiểu được phần nào tính tình chủ nhân, tuy rằng vị chủ nhân này nhìn bề ngoài thì lãnh đạm vô tình, nhưng thực chất lại rất dễ nói chuyện, ngẫu nhiên vào lúc tâm tình y tốt cũng có thể xin xỏ được chút gì đó, chỉ cần không quá phận, chủ nhân sẽ đồng ý.

“Những chuyện kia khác sẽ có người xử lý, người vẫn cứ là theo ta đi.” Đế Quân không thèm để ý đến y, phát tay áo, tường vân dưới chân tăng tốc lao xuống dưới, thiếu chút nữa là khiến Linh Hư đang mất tập trung rớt luôn xuống.

Phàm nhân không thể nhìn thấy tường vân của thần tiên, với họ đó là một đám mây bông che mất một góc trời.

Âm khí nặng nề dưới Địa Phủ khiến Linh Hư không nhịn được mà đánh một cái rùng mình, nó là cỗ linh chi thuần dương tu luyện mà thành, dĩ nhiên là... không thể tiếp nhận được loại âm khí này.

Đế Quân không nhìn nó, chỉ vẫy nhẹ ống tay áo, một kết giới vô hình được dựng lên ngăn cản âm khí, lúc này Linh Hư mới thấy dễ chịu.

“Đã lâu vậy rồi, Địa Phủ này có gì thay đổi không?”

“Hồi bẩm Đế Quân, Thập Điện Diêm Vương đều không có gì thay đổi, Địa Tạng Bồ Tát cũng vậy.” Linh Hư bẩm báo, còn hỏi thêm: “Đế Quân định đến Luân Hồi Chi Cảnh?”

“Ừm.”

“Luân Hồi Chi Cảnh từ trước đã do Địa Phủ trông coi, Đế Quân thấy có cần phải báo cho Thập Điện Diêm Vương biết để tới bái kiến không ạ?”

“Không cần phiền phức vậy, ta tới lấy Linh Kính rồi gặp họ cũng được, để họ ở Huyền Minh Điện chờ đi.”

“Tuân chỉ.” Linh Hư chấp tay rồi phát cây phát trần, một luồng sáng xuất hiện, bay vút đến Huyền Minh Điện.

Trong lúc nói chuyện họ cũng đã đến nơi sâu nhất của Địa Phủ, dọc đường lũ quỷ sai không kẻ nào dám nhích lên một bước, tất cả đều chỉ lo tránh xa họ ra. Mặc dù chúng không biết lai lịch vị đại tiên này, nhưng luồng dương khí cực thịnh trên thân người đó khiến chúng không thoải mái chút nào, bọn chúng chỉ là mấy tên quỷ sai đạo hạnh thấp kém, nếu lỡ dính một chút dương khí kia thôi liền lập tức hóa thành tro bụi ngay.

Luân Hồi Chi Cảnh là nơi người chết đầu thai hóa kiếp, từ xa đã có thể thấy các âm hồn khác nhau đang xếp thành hàng, có một số bình thần uống hết bát canh Mạnh Bà, nhưng một số khác lại có vẻ không cam lòng, uống xong bát canh ấy thì kí ức một kiếp liền tiêu tan, an lành bước lên lộ trình mới.

Thế nhưng đây cũng không phải là mục tiêu chú ý của Đế Quân, hai mắt y nhìn xuyên qua biển âm hồn ấy, thẳng về phía trung tâm của Luân Hồi Chi Cảnh – trên đài cao đó là Luân Hồi Giếng tựa bông sen sáu cánh bung nở.

“Đế Quân!” Linh Hư chấp tay hành lễ, lướt nhẹ như gió đến trước mặt Đế Quân.

“Hử?”

“Đế Quân là thân thể cực dương, nhóm hồn phách kia ở Luân Hồi Chi Cảnh sợ là sẽ không chịu nổi dương khí từ người...”

“Bản quân thật đã quên mất chuyện này, người ở lại đây, bản quân tự mình qua đó.” Đế Quân thu lại hơi thở, tiến lên một bước phất tay tạo một kết giới bao quanh Linh Hư.

“Tuân chỉ.”

Đế Quân không ngó ngang đến ai, ung dung bước lên đài cao, mấy quỷ sai đứng trên đó đang thi hành nhiệm vụ tiếp dẫn âm hồn, thấy y lập tức quỳ xuống hành lễ: “Tiểu thần bái kiến Đế Quân!” Bọn họ đều là lão quỷ ở Luân Hồi Chi Cảnh, dĩ nhiên là nhận ra vị đại nhân vật này.

“Miễn lễ, hôm nay bản quân đến lấy Thiên Kính.”

Thiên Kính là tên gọi của Thiên Đạo luân hồi kính, vốn là vật do Hồng Quân Lão Tổ năm xưa đã dùng sức mạnh của thiên đạo luyện thành, đây là Tiên Thiên linh bảo có thể vừa có thể nói là cường đại nhất nhưng cũng là nhược tiểu nhất của Tam Giới. Ngoài Tiên Phật ra thì Thiên Kính hoàn toàn không có tác dụng với bất cứ sinh vật nào khác, nó lại không thể dùng để công kích hay phòng ngự được, nhưng chỉ cần biết rằng đây là pháp bảo của giới Tiên Phật thì tất cả đều sinh lòng kính ý với nó.

Bởi có thể nói đây là Bảo Mệnh chi bản của toàn giới Tiên Phật!

Thế nhân đều biết Tiên Phật là thoát ly ràng buộc của sinh tử, vĩnh viễn luân hồi, cho dù là thiên nhân cũng sẽ phải trải qua kiếp luân hồi, còn họ thì không (trừ phi phạm phải sai lầm và bị giáng chức hạ

phạm), đây chính là may mắn nhưng cũng đồng thời là bất hạnh của họ.

Bởi vì vĩnh miến luân hồi nên Tiên Phật lúc chịu trọng thương phải tránh đi ngay, nghỉ ngơi điều dưỡng tốt thì sẽ khôi phục, nhưng nếu không tránh được thì chính là phải chịu hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn biến mất trong thiên địa.

Mà Thiên Kính lại cho họ một lối thoát.

Thuở hồng hoang, lúc Hồng Quân Lão Tổ chưởng quản Thiên Đình bỗng phát hiện thần tiên luôn thiếu đi một thứ gì đó (thời hồng hoang Yêu tộc và Vu tộc vì tranh đoạt quyền thống trị thế gian, đã phát động một cuộc chiến sinh tử, làm liên lụy không ít sinh mạng vô tội). Lão Tổ cảm thấy chỉ tu tiên là không đủ, nếu cứ tiếp tục như vậy Thiên Đình sớm muộn gì cũng sẽ trở về với hư vô, vậy nên người đã dẫn lên linh cảm tâm linh từ Lục Đạo luân hồi (*) sâu dưới lòng đất kết hợp với sức mạnh của Thiên Đạo, đúc ra Thiên Kính, dùng để bảo tồn một phần thần hồn của thần tiên, bảo hộ chút cơ hội sống lại của bọn họ.

Khi thần tiên đắc đạo thành tiên, Thiên Đạo sẽ tự động tách ra từ họ một phần hồn, đưa vào Thiên Kính, nếu thần tiên đó tử vong, hồn phách người đó thoát ra sẽ liền tự động theo tiếng gọi của phần hồn kia, giao hội với nhau rồi ở trong Luân Hồi Chi Đạo của Thiên Kính mà lần nữa tu tiên. Bởi không cần phải uống bát canh Mạnh Bà nên trí nhớ và cảnh giới vẫn tồn tại, chỉ cần không có bất trắc xảy ra, rất nhanh có thể trở lại vào hàng tiên ban. Còn để không gây ảnh hưởng đến tam giới, toàn bộ thần tiên đều sẽ được đưa vào một thế giới song song, trừ bỏ đi tai họa có thể đưa lại từ họ.

Sau này Phật giáo xuất hiện, vì Tiên Phật có điểm tương đồng, Thiên Đạo cũng tự động sát nhập thêm giới Phật vào.

Vì Thiên Kính luôn tách phần hồn thần tiên khi họ vừa vượt qua Thiên Kiếp, vậy nên trừ một số vị đại tiên (như Tam Thanh, Ngọc Đế) hay là Phật Tổ Như Lai ở Tây Thiên đã được Hồng Quân Lão Tổ báo trước là biết việc này ra, không một thần tiên nào biết đến bí mật này.

Thần hồn là cội nguồn gốc rễ của Tiên Phật, chỉ cần còn nắm giữ một phần nhỏ là có thể cho chủ nhân nó được phó thác số mệnh mình vào, vật như vậy quyết không thể để rơi vào tay một người có dục vọng. Vậy nên từ khi bắt đầu Thiên Kính là do Hồng Quân Lão Tổ tự mình chưởng quản, sau này Lão Tổ có ý muốn truyền ngôi của mình cho đệ tử đồng môn, cũng chính là Đông Hoa Đế Quân, nhưng tiếc rằng Đế Quân lại không có ý niệm muốn tiếp quản Thiên Đình mặc dù là y cũng có kinh nghiệm (trong thời gian Hồng Quân Lão Tổ bế quan, Thiên Đình là do Đế Quân phụ trách). Đế Quân đã lập tức từ chối, Hồng Quân Lão Tổ bắt buộc dĩ đành phải truyền cho người khác, nhưng Thiên Kính thì bắt buộc phải giao cho y.

Đế Quân có một thói quen, đó là mỗi lần bế quan thì sẽ đem Thiên Kính gửi lại trong Lục Đạo luân hồi, việc này cũng chỉ có Địa Phủ là biết, vậy nên những lão quỷ chốn Địa Phủ đều biết đến lai lịch vị Đế Quân này, nhưng họ chỉ biết Đế Quân đến là để lấy âm đức dưới Lục Đạo luân hồi để luyện pháp bảo, chứ không biết tác dụng thật sự của Thiên Kính.

Lúc Đế Quân bế quan, Thiên Kính thiếu chủ nhân trông coi thì không có cách nào giúp các thần hồn tích lũy bên trong mình tiến vào luân hồi, mặc dù nó là Tiên Thiên linh bảo, nhưng Hồng Quân Lão Tổ ngày đó sợ Thiên Kính có linh thức thì sẽ gây ra tai họa cho tam giới, nên ngay từ ban đầu đã phong ấn khả năng

tự sinh của nó, mặc dù các thần hồn kéo đến Thiên Đạo mỗi lúc một nhiều hơn, áp lực đè nên nó cũng lớn hơn, nhưng nó chỉ có cách hấp thu âm đức tích lũy hàng ngàn hàng vạn năm trong Lục Đạo luân hồi để tự làm dịu bản thân và các thần hồn bên trong, bảo hộ cho chúng không bị khô kiệt đến tiêu biến.

“Tuân chỉ, kính mời Đế Quân.” Tên quỷ sai đứng đầu đứng dậy, đi trước dẫn đường cho Đế Quân.

“Không cần, các ngươi cứ làm việc mình, bản quân tự mình.”

“Tuân chỉ.”

Đế Quân vòng qua vòng ngoài của Luân Hồi Giếng, đi đến bên giếng ở chính giữa, đại biểu cho Thiên Đạo, giếng này tên gọi Thiên Đạo, là nơi luân hồi chỉ dành cho thiên nhân, chỉ có Tiên Phật đứng hàng tiên ban chân chính mới được nó tiếp nhận.

Thiên Đạo Giếng có thành cao hơn mặt đất hai thước, Đế Quân xoay người, ngón tay thon dài điểm nhẹ lên mặt giếng, vẽ ra một đợt sóng gợn nhẹ.

Đợt sóng ấy khuếch tán ra bốn phía, ở trung tâm có thứ gì đó loang loáng ẩn hiện, rồi vật phẩm ấy theo nước giếng nhẹ nhàng nổi lên, nằm gọn trong tay Đế Quân, vừa như lưu luyến lại thêm mừng vui mà khẽ rung động.

Đó chỉ là một mặt gương lớn bằng lòng bàn tay, do Hắc Diệu Thạch đúc ra, thạch anh mài nhẵn sáng trong làm mặt kính, phía sau và viền ngoài được điêu khắc hoa văn tinh xảo tuyệt đẹp theo phong cách cổ, hết như một món tác phẩm nghệ thuật.

Khóe miệng Đế Quân khẽ nhếch thành nụ cười, thu gương vào trong bàn tay.

—

Chú thích:

(*) Lục Đạo luân hồi:

Lục: Sáu, thứ sáu. Đạo: đường. Luân hồi: Sự đầu thai chuyển kiếp lên lên xuống xuống như bánh xe xoay vòng.

Lục Đạo luân hồi là sáu đường luân hồi của chúng sinh.

Theo Phật giáo, chúng sanh tùy theo căn quả thiện hay ác mà chuyển vào trong Lục Đạo luân hồi.

Lục Đạo luân hồi gồm:

1. Thiên (Tiên)
2. A-Tu-La (Thần)
3. Nhân (người)
4. Địa ngục.
5. Ngạ quỷ (ma đói).
6. Súc sinh (thú vật).

Chúng ta lưu ý: Chữ Thiên (Tiên) ở đây, Phật giáo dùng có ý nghĩa là bậc chúng sinh thọ những quả báo lành, tức là những phước đức đã tạo ở thế gian; cũng là tiếng gọi hàng quỷ thần biết kính điều thiện. Chữ A-Tu-La là hạng chúng sanh tuy có thần lực, có cung điện, song hình thể không đoan chính như chư Thiên (Tiên) ở các cõi Trời.

Ba đường trên từ 1 đến 3 thì vui sướng dễ chịu, nên gọi là Tam thiện đạo (Ba đường lành).

Ba đường dưới từ 4 đến 6 thì khổ não, nguy nan, nên gọi là Tam ác đạo (Ba đường dữ).

Người ta bao giờ cũng không lọt khỏi Lục đạo ấy. Khi thì đầu thai làm người, khi có công đức thì được làm Thần, rồi khi phạm tội thì sa vào Địa ngục hay Ngạ quỷ, súc sanh. Sáu hạng ấy cứ luân chuyển trong sáu cảnh, gặp vui sướng thì ít, gặp đau khổ thì nhiều, vì họ còn vô minh, chưa tỉnh ngộ, nên mới gọi sáu hạng ấy là Lục phàm.

Muốn thoát khỏi Lục Đạo luân hồi thì chỉ có một cách duy nhất là TU. TU để giác ngộ, để phá màn vô minh, để đủ công quả mà thoát khỏi Lục Đạo luân hồi, lên cõi Thiêng Liêng Hằng Sống.

4. Chương 4

Chuyển ngữ: Thủy Nữ

—

Đế Quân cất Thiên Kính xong, quay người bước xuống khỏi Luân Hồi Chi Cảnh. Lăng Hư đã trở lại bên người y.

“Bẩm Đế Quân, Thập Điện Diêm Vương đã ở Huyền Minh điện chờ ngài.” Lăng Hư bước lên nghênh đón, hồi bẩm.

“Ừm.” Khẽ gật đầu, Đế Quân kéo trường bào lên, phi thân đến Huyền Minh điện.

Trong Huyền Minh điện, vốn dĩ hiếm khi nào được thấy ánh đuốc, vậy mà giờ ở chốn âm tào địa phủ bỗng sáng trưng, nhưng lại càng khiến âm khí tràn khắp bốn phía thêm nặng nề.

Thập Điện Diêm Vương đứng thẳng, cung kính cúi đầu, đợi câu hỏi của vị Đế Quân đang ngồi trên cao.

Địa Phủ thuộc quyền quản lí của Thiên Đình, nhưng đại đa số vẫn phục tùng vị đại nhân trước mắt kia. Đế Quân chứng quản luân hồi của Tiên Phật, thêm Địa phủ thì có thể nói là không khác gì nhau, vì thế Hồng Quân Lão Tổ vẫn giao Địa Phủ cho Đế Quân quản lí, có điều do y đi vắng nên Thiên Đình đứng ra tạm phụ trách, nhưng điều này được coi là bí mật của tam giới, ngoại trừ mấy vị thượng thần và Thập Điện Diêm Vương đây ra, thì ai cũng không hề hay biết.

“Khi bản quân vắng mặt, dưới Địa Phủ có phát sinh đại sự gì không?” Đế Quân khẽ nhấp một ngụm trà thơm ngát, nâng mi hỏi. Mặc dù y đã nghe Linh Hư bẩm tấu không ít chuyện, cũng đầy đủ chi tiết, nhưng vẫn muốn nghe người trong cuộc trình bày.

Nghe xong câu hỏi của Đế Quân, ánh mắt tất cả mọi người đều lập tức dán lên người Chính chủ Huyền Minh Điện, chuyên phụ trách sổ sinh tử thọ yếu nhân gian, quản lí mọi sự u minh, cát hung, Tàn Quảng Vương.

“Khởi bẩm Đế Quân, trong Địa Phủ hết thấy đều bình an vô sự, chỉ có Sinh Tử bộ...” Tàn Quảng Vương bước ra khỏi vị trí, đứng giữa thềm điện, chấp tay bẩm báo, Sinh Tử bộ trước nay là do ông chứng quản, giờ xảy ra chuyện, sợ là tránh không khỏi bị trách phạt. Làm sai vẫn nên tự thú là tốt nhất, nhưng lời đã lên đến đầu môi rồi lại không sao thốt ra nổi.

Đế Quân cũng không thúc giục, đôi đồng tử đen như mực hờ hững nhìn ông. Bàn tay đẹp hiện rõ từng khớp xương tinh xảo đặt trên mặt bàn, gõ nhịp đều đặn, khiến Thập Điện Diêm Vương dưới kia có cảm giác như bị gõ trong lòng ngực, tức thở vô cùng.

“Mấy trăm năm trước, Tây Phương Đẩu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không đại náo Địa Phủ, tự tiện xóa bỏ tên mình khỏi Sinh Tử bộ, sau đó còn xóa tính danh của toàn bộ hầu tử, hầu tôn trong Hoa Quả Sơn, tiểu thần đã từng báo lên Thiên Đình, thỉnh Ngọc Đế làm chủ, tiếc rằng dù Ngọc Đế đã hạ chỉ, nhưng Sinh Tử bộ vẫn chưa được sửa lại.” Tàn Quảng Vương cũng rất bất đắc dĩ, mặc dù ông chứng quản Sinh Tử bộ, nhưng Tôn Ngộ Không kia cũng không phải người mà ông chọc vào nổi, nếu sửa lại Sinh Tử bộ, chỉ sợ là vị kia lại muốn đại náo Địa Phủ lần nữa mất.

Nhắc đến chuyện Tôn Ngộ Không đại náo Địa Phủ, các vị Diêm Vương đều bất bình, Địa Phủ từ trước đến nay luôn giải quyết mọi việc theo lẽ công bằng, tuyệt không có sai trái bất công, khi đó Tôn Ngộ Không vẫn chỉ là một yêu tinh, tự nhiên lại muốn nhập luân hồi, tiến phạm trần, hấn ý mình có bản lĩnh cao cường, không chỉ có bản thân sẽ không thuộc vào luân hồi, mà muốn cả đám hầu tử không phải là yêu kia cũng được xóa tên, nếu không sợ hấn sẽ phá hoại cả chốn Địa Phủ này, khiến chúng sinh tam giới ngay cả trái ngon cũng không có để ăn, thì Thập Điện Diêm Vương đây đã sớm liệu mạng với hấn.

“Ngọc Đế nói sao?”

“Ngọc Đế đã lâu không có hồi đáp, sợ là đã quên rồi ạ.” Địa Phủ mặc dù là chốn tự mình hành xử, nhưng thần tiên trên Thiên Đình trước nay vẫn luôn khinh thường bọn họ, thứ nhất là vì quỷ thần âm phủ cũng không phải những kẻ có tu vi cao thâm, thứ là là bọn họ dù đứng trên hàng tiên ban, nhưng phẩm hàm vẫn là thấp nhất. Đương nhiên là ngay cả mười vị đứng đầu Địa Phủ đây trong mắt các vị tiên nhân kia cùng lắm cũng chỉ là mấy chức quan thất phẩm tốp riu.

“Dem Sinh Tử bộ ra đây.”

“Tuân lệnh.” Tần Quảng Vương lập tức phát tay, trong điện này ngoại trừ Đế Quân và Thập Điện Diêm Vương, không ai được phép ở lại.

“Sinh Tử bộ bị sửa đổi, xảy ra khi nào?” Lật lật Sinh Tử bộ mang bìa vàng trong tay, Đế Quân hỏi.

“Tính sơ sơ ra, sợ là đã cả ngàn năm rồi ạ.*” Thời gian dưới Địa Phủ tương đồng với nhân gian, Tần Quảng Vương bấm đốt ngón tay một lúc liền tính ra được thời gian.

“Những danh tính bị cắt bỏ, đã có ai chết chưa?”

“Chưa có, nhưng thật ra đã có không ít kẻ thành tinh.” Nơi Tôn Ngộ Không bảo hộ, ai mà dám đi chọc vào chứ?

“Nếu vậy... Chuyện này không cần phải để ý.” Ánh mắt Đế Quân vẫn dán trên quyển sổ.

“Đế Quân?!” Thập Điện Diêm Vương ngỡ tưởng rằng Đế Quân sẽ đưa ra phương án giải quyết, hoàn toàn không ngờ là y lại dường như không muốn quản việc này, trong nhất thời cả điện xôn xao lên.

Đế Quân chẳng màng đến vẻ khiếp sợ của Thập Điện Diêm Vương, nâng mắt nhìn về phía Tần Quảng Vương, mở miệng nói: “Người có còn nhớ khi bản quân giao Sinh Tử bộ và Phán Quan bút cho người đã nói gì không?”

“Đế Quân nói, ‘Sinh lão bệnh tử vốn là tuần hoàn của Thiên đạo, điều này Sinh Tử bộ cũng không thay đổi được.’” Tần Quảng Vương nghe câu hỏi của Đế Quân, vội vàng thu lại biểu cảm hoang mang trên mặt mình, khom người trả lời.

“Có hiểu rõ ý tứ trong đó?” Đế Quân hỏi lại.

“Tiểu thần ngu dốt, thăm đoán rằng ý Đế Quân muốn nói là, thay đổi Sinh Tử bộ là nghịch thiên.”

Đế Quân đảo mắt qua từng người, thấy bọn họ đều nghiêng tai lắng nghe, khẽ gật đầu, nói: “Người nói không sai, nhưng không chỉ có như vậy.”

Tất cả cùng đồng thanh thưa: “Thỉnh Đế Quân giảng giải.”

“Sinh lão bệnh tử vốn là tuần hoàn của thiên đạo, Sinh Tử bộ cũng là thuận theo Thiên đạo mà sinh, ghi chép lại đều là ý tứ Thiên đạo, Phán Quan bút mặc dù có thể thay đổi Sinh Tử bộ, tóm lại là nghịch Thiên đạo, nghiệp báo này cũng sẽ ứng vào kẻ cầm bút sửa đổi và người được sửa đổi.” Y giờ Sinh Tử bộ lên trước mặt mọi người, chỉ vào một chỗ trên đó, để tất cả cùng thấy rõ, “Cũng như người tên Lưu Trầm Hương này, hắn chỉ có tuổi thọ đến tám mươi, vậy mà lại bị sửa thành trăm tuổi, nhiều lên tới hai mươi năm, một phân thành hai, mười năm khấu trừ trên người cầm bút, mười năm khác, đương nhiên để kiếp sau của Lưu Trầm Hương hao bớt đi vậy.”

Trong lòng tất cả những người ở đây đều biết tuổi thọ của Lưu Trầm Hương kia là do Nhị Lang Thần sắp đặt, cũng hiểu được rằng đây là lời cảnh cáo của Đế Quân dành cho họ. Việc này quyết không thể tái diễn thêm.

“Đây là chuyện đơn giản nhất, nói tiếp đến chuyện của Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không xóa tên mình khỏi Sinh Tử bộ, cũng phạm vào đại tội kị.” Nhấp một ngụm trà, Đế Quân nói tiếp, “Thiên đạo chú trọng nhân quả báo ứng, bất cứ việc gì cũng phải theo quy củ mà hành sự, Tôn Ngộ Không tự ý sửa Sinh Tử bộ, món nợ này, sớm muộn gì Thiên đạo cũng sẽ tính toán với hắn, tự nhiên không cần bản quân phải ra mặt.”

“Dạ...” Vài vị Diêm Vương đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc cũng không che giấu được sự hiếu kỳ trong lòng, Tần Quảng Vương lại mở miệng hỏi: “Đế Quân thấy có cần phải thỉnh Thiên đạo trừng phạt hay không ạ?”

“Nói cũng không sao.” Đế Quân hào phóng trả lời đáp án cho mọi người, “Chưa phải người của Tiên Phật, nếu như bị xóa tên khỏi Sinh Tử bộ, thì đều bị Thiên đạo bỏ quên, từ nay về sau sinh tử tự cầu, qua hết một kiếp thì hồn phi phách tán, cho dù có may mắn tu được chính đạo, chuyển thành kiếp tiên, cũng đều phải chịu qua Cửu Thiên Huyền lôi.”

Tất cả những người đứng trong điện chỉ cảm thấy trong đầu mình trống rỗng, Cửu Thiên Huyền lôi? Đó chẳng phải là Thiên kiếp tối cao nhất mà ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc đã tránh thoát bình an vô sự sao?

Nhắc đến đám hàu yêu ở Hoa Quả Sơn mới chỉ tu thành tinh lên Độ Kiếp, tới lúc đó không biết còn mấy kẻ có thể sống sót?

Sự tưởng tượng này khiến tất cả cùng đổ mồ hôi lạnh, đất dưới chốn âm cũng càng toát ra hàn băng thấu xương cốt.

Thu hết biểu cảm của những người đứng đây vào trong mắt, khóe miệng Đế Quân thoáng gợi lên ý cười nhàn nhạt, y vẫn còn chưa nói xong đâu, cho dù có thật sự đã thành Tiên thành Phật, thì lũ tiểu tử không danh không tính kia cũng chẳng thể được Thiên Kinh tác động vào thần thức, bằng nằm vòng ngoài như vậy — đành tự cầu phúc đi.

Chỉ là chuyện này, cũng không tiện nói ra cho lắm.

Đám trẻ ranh không biết tôn trọng Thiên đạo này nghĩ dễ dàng chọc vào Thiên đạo sao, hừ!

—

Mây khói mịt mù, tiên khí mờ ảo như rồng bay phượng múa, trong hoa viên của Đông Hoa cung, Đế Quân dáng vẻ lười biếng ngồi trên thành hồ được xây bằng bạch ngọc, bên người là bàn trà cụ nhỏ, mái tóc dài vẫn chưa cột lại, cứ tùy ý mà buông xõa xuống, trường bào đạo phục thanh sắc, đai lưng xanh ngọc thắt quanh vòng eo ưu mỹ, phía trước còn buộc một khối ngọc bội âm dương bát quái.

Hơi cúi người xuống, vài lọn tóc dài lướt qua đầu vai, rũ xuống mặt nước, đầu ngón tay nhưng mềm như mỹ ngọc điểm nhẹ xuống làn nước lạnh, gợi lên một gợn sóng lăn tăn dần khuếch tán lan tỏa, trong nước hiện lên chuỗi hình ảnh liên tiếp nối nhau, cuối cùng hiện rõ là bóng Dương Tiễn và Lưu Trầm Hương.

“Cửu cửu, cháu van xin người thả mẹ cháu ra đi!” Lưu Trầm Hương quỳ xuống đất, ngược về mặt đầy khăn cầu lên nhìn người cậu một thân bạch y của mình.

Dương Tiễn thấy cháu mình như vậy, hiểu rằng thằng bé đã biết chuyện của mẹ, trên mặt thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ: “Ta và mẹ con đã là huynh muội suốt mấy ngàn năm, nàng là thân nhân duy nhất của ta, ta luôn luôn cưng chiều nàng, yêu thương nàng, sự tình thành ra như vậy, con nghĩ rằng cả ta và con đều cam tâm tình nguyện sao?”

“Vậy vì sao người lại đối xử với nàng như thế chứ?” Lưu Trầm Hương chất vấn, cậu không sao hiểu nổi vì đâu mà Dương Tiễn lại có thể nhẫn tâm với thân muội muội của mình như vậy.

“Trầm Hương, có rất nhiều chuyện, con chưa hiểu được đâu... Mấy năm nay, không có mẹ chẳng phải con vẫn rất khỏe mạnh mà sống đó sao?” Dương Tiễn không nói nhiều, chỉ tiếp tục khuyên bảo cậu bé quên đi chuyện của mẹ, đây không phải là việc mà cậu nên vướng vào.

“Trước đây con không có mẹ, nên con cũng không có vọng tưởng xa vời, nhưng bỗng nhiên có một ngày con biết rằng mình có mẹ, hơn nữa bà còn chưa chết, đang ở một nơi khác chịu đựng giày vò, hỏi con sao còn có thể an tâm mà tiếp tục sống đây?”

“Con có lòng hiếu thảo như vậy, ta thật rất vui lòng, đứng lên đi Trầm Hương.” Dương Tiễn thở dài, đỡ Trầm Hương dậy.

—

“Thân là Tư Pháp Thiên Thần, ta không thể vì tình riêng mà làm trái với Thiên quy được!”

“Không thể vì tình riêng mà làm trái Thiên quy? Vậy người ở dưới Âm Phủ, tự tiện cho ta thêm hai mươi năm dương thọ, cũng không phải là vì tình riêng mà thiên vị đó sao?”

Dương Tiễn giờ quạt, chặn lại lời chất vấn của Lưu Trầm Hương, “Trầm Hương, hãy tự hỏi lòng mình xem, trong chuyện này, ta không làm sai.”

“Cửu cửu, nhìn con và mẹ con như vậy, trong lòng người hân cũng không đành đúng không? Vậy người mang con lên trời cầu xin Thiên Đình thả mẹ con ra đi!”

“Xin Thiên Đình thả mẹ con? Con đừng người si nói mộng như vậy!”

—

Đế Quân hờ hững nhìn hình ảnh hai người kia ra về trong phiên muộn, khóe miệng lại thoáng gợi lên một nét cười nhàn nhạt cổ hữu.

Đế Quân y là một vị thần tiên ghét sự phiền toái, vì thế mà y sẽ không tham gia vào những chuyện tranh quyền đoạt lợi, những thứ ấy chỉ mang đến vô số phiền phức mà thôi. Y vĩnh viễn chỉ quan tâm đến ý muốn của cá nhân mình.

Thần tiên vốn cắt đứt sự tồn tại của thất tình lục dục, hướng chi là Đế Quân y từ khi sinh ra đã là thần, tình cảm của phàm nhân rất khó ảnh hưởng được đến y, đây cũng là lý do mà Hồng Quân Lão Tổ muốn giao Thiên Đình lại cho y, một vị thần tiên không bị tình cảm chi phối, nhất định sẽ quản lý được tam giới luôn được công bằng, chỉ tiếc là ngay cả dục vọng đối với quyền lực cũng không có ở Đế Quân.

Vì vậy mà có rất ít những vị thần tiên có thể làm Đế Quân chú ý đến, nhưng Vương Mẫu thì không thể hoài nghi được.

Vương Mẫu là muội muội y, lại không đơn giản chỉ là muội muội, nếu bọn họ không phân thành một âm một dương, sợ là họ đã sớm kết thành vợ chồng.

Vương Mẫu là do một tay y nuôi dưỡng, y quyết không cho phép bất cứ kẻ nào dám khiến muội muội buồn lòng.

Nhưng Vương Mẫu lại để ý Dương Tiễn, nàng luôn hy vọng mình có thể có một đứa con trai, nhưng Thiên đạo lại không chấp thuận, mà mười đứa con trai của Ngọc Đế đối với nàng lại không thân thiết, giờ cũng chỉ còn lại một mình Tiểu Kim, vì mệnh lệnh của Ngọc Đế mà gián tiếp hại chết chín người huynh đệ của

y, nên Tiểu Kim lại càng muốn đoạn tuyệt quan hệ với Ngọc Đế, bởi thế mà với Vương Mẫu, mộng mãi chỉ là mộng.

Có điều khi Dương Tiễn xuất hiện đã khiến nàng có nơi gửi gắm ước mong, mặc kệ Dương Tiễn có thật sự tiếp nhận hảo ý của nàng hay không, thì hắn vẫn luôn giữ thái độ khiêm tốn nhã nhặn, tác phong làm việc lại rất chú ý lễ pháp khiến Vương Mẫu hài lòng, huống chi hắn còn là con trai của Dao Cơ, vậy nên hắn mới có thể nhận được sủng ái này với danh phận cháu trai.

Chỉ cần Vương Mẫu để tâm đến, Đế Quân cũng không thể động thủ với hắn được, huống chi dù thế nào Dương Tiễn vẫn là đệ tử Xiển Giáo, y lại càng khó xuống tay.

Nghĩ đến chuyện về sau này, nếu vẫn không có nguy hại gì đến Vương Mẫu, y cũng sẽ im lặng ngồi thưởng thức màn kịch vui này, hơn nữa tính tình Vương Mẫu quả thật cũng nên sửa đổi một chút, tuy rằng gìn giữ giới luật của trời là chức trách của nàng, nhưng quá mức chuyên chế cũng không phải là tốt, thần tiên cần chú trọng việc thanh tâm quả dục, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì nàng cũng sẽ tự làm tổn hại đến đạo hạnh của mình.

Còn về phần những người khác? Phàm nhân trong mắt thần tiên vĩnh viễn chỉ như những con kiến, chỉ cần không đốt mình, ai mà có tâm tư mà đùa nghịch với chúng?

Đúng lúc này, Lăng Hư từ tiền môn bước vào hoa viên, đi thẳng về phía Đế Quân.

“Bẩm Đế Quân, Đại công chúa cầu kiến ạ.”

Phất phất tay làm tiêu biến hình ảnh trong hồ nước, Đế Quân đứng dậy: “Sao nó lại tới đây?”

“Bẩm, Lăng Hư không biết ạ, Đại công chúa không có nói.”

Chủ tử hai người một trước một sau rời khỏi hoa viên.

—

Chú thích:

(*) Lời tác giả: Dương Tiễn cứu mẹ là một câu chuyện trong Tây Du Kí, khi đó Tôn Ngộ Không bị núi đè năm trăm năm, tôi nhớ trong Tây Du Kí, khi Tôn Ngộ Không thoát ra khỏi núi Ngũ Hành Sơn, bối cảnh thời ấy hình như là triều Đường (CN 618-907) phải không nhỉ? Nhưng trong Bảo Liên Đăng tiền truyện Dương Tiễn và Tam Thánh Mẫu đã là huynh muội hai ngàn năm, tính ra là theo triều Thương (ước chừng trước CN 17 – trước CN 11), Bảo Liên Đăng hẳn là diễn ra ở triều Tống (CN năm 960), vì thế nên tôi đã tính để chuyện sửa đổi Sinh Tử bộ là chuyện của khoảng một ngàn năm, có được không ta?

Tư liệu: Đại đa số nam tử thời cổ đại bình thường đều phải buộc tóc lên, bất kể là quý tộc, quan lại hay là dân thường. Rốt cuộc thì đâu có ai để xõa tung tóc đâu chứ? Sự thật là ngoại trừ trong mấy bộ phim điện ảnh và truyền hình cổ trang thời bây giờ ra, có một vài người để xõa vậy, còn lại thì chẳng có ai, có chùng: 1, Đạo sĩ, cũng không phải lúc nào, chỗ nào đạo sĩ cũng có kiểu tóc như thế, thời Nam phương thiên sư đạo, có lúc tóc tai họ bù xù, Lỗ Tấn đã từng miêu tả du học sinh Thanh quốc khi tháo bỏ bím tóc, nhìn đằng sau giống mấy gã đạo sĩ cóc. Còn trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung, Quách Tĩnh lúc mới gặp Doãn Chí Bình cũng chẳng phân biệt nổi đây là nam hay nữ, cũng tại vì hắn chưa từng thấy qua đạo sĩ, nam nhân sao có thể để tóc xõa xươi chứ? Điều đó chứng minh đạo sĩ cũng có lúc thả tóc.

Tiên giới cũng xem như là Đạo gia, vậy nên tôi cho rằng Đông Vương Công là đạo sĩ, hẳn không là sai ta?

P/s: Có một điểm nghi vấn, trong phim truyền hình thường thấy các thần tiên trên Thiên Đình dùng thủy kính thuật gì gì đó để quan sát thế gian, nhưng hai giới thời gian không có tương đồng nhau như vậy, thì cái hình ảnh được chiếu phải diễn ra khá nhanh chứ nhỉ?

(*) Sinh Tử bộ: Sổ sinh tử.

5. Chương 5

Chuyển ngữ: Thủy Nữ

—

“Hong Nhi thỉnh an cứu cứu.” Thiên Thọ bước vào đại sảnh Tiên Cung, yếu điệu nhún chân hành lễ.

“Ừm.” Đế Quân phát nhẹ tay, miễn lễ cho Thiên Thọ, xoay người ngồi xuống chủ vị.

“Hôm nay Hong Nhi đặc biệt tới đây để dâng cứu cứu trang y phục mới.” Thiên Thọ nâng lên một tấm khay, nhắc lớp khăn gấm hoàng kim phủ bên trên ra.

Đế Quân đánh mắt nhìn bộ xiêm y thanh sắc được xếp gọn gàng, khẽ gật đầu, “Cháu thật có lòng.”

“Hong Nhi biết cứu cứu thích màu xanh, luôn dùng loại gấm thanh ti thượng hạng.” Thiên Thọ mỉm cười lấy lòng.

“Hôm nay cháu đến, sợ không chỉ vì chuyện này thôi đâu?” Đế Quân tao nhã nhấp một ngụm trà Lăng Thư dâng lên, trong mắt ánh lên nét cười nhẹ, nhìn Thiên Thọ đang đứng trước mặt, vì một câu hỏi này của ngài mà có phần lúng túng.

“Quả là không có chuyện gì có thể qua mắt được cữu cữu.” Thiên Thọ nhanh nhẹn bước lên, tới bên người Đế Quân, đôi bàn tay ngọc ngà đặt lên hai vai y, nhẹ nhàng xoa bóp, “Hong Nhi có chuyện muốn cầu xin sự trợ giúp của cữu cữu.”

Đế Quân nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ của Thiên Thọ, nói: “Nói xem?”

“Là về Thất muội, cữu cữu hẳn là chưa gặp qua Thất muội ạ?”

“Có nghe Lăng Hư nhắc tới, nó có chuyện gì?” Dù chưa gặp, nhưng vẫn là tiểu bối của y, tất nhiên không thể coi nhẹ rồi.

“Từ khi Thất muội từ trần gian trở về, cứ luôn buồn phiền sầu não, muội ấy giờ lại thân mang hai sinh mệnh, cứ tiếp tục như vậy sao tốt được chứ? Vì thế nên Hong Nhi mới mong cữu cữu tới khuyên nhủ mẫu hậu chúng cháu, mong người đừng giam Thất muội thêm nữa.”

Chuyện Thất công chúa vì vi phạm Thiên điều, bị giam trong cung của mình, chờ đến khi nàng sinh con xong mới tiếp tục xử trí, Đế Quân cũng biết, vậy nên khi nghe thấy lời thỉnh cầu của Thiên Thọ cũng không có vẻ ngạc nhiên, chỉ lãnh đạm nói: “Thất công chúa phạm lỗi, tất nhiên phải chịu trừng phạt, giờ mẫu hậu cháu tới giờ vẫn chưa có quyết định gì với nó cũng đã là nhân nhượng lắm rồi.” Tiên nhân xưa nay luôn phải chú ý thanh tâm quả dục, đoạn tuyệt thất tình lục dục, huống chi y còn là thánh nhân? Lại chưa từng gặp qua Thất tiên nữ, tự nhiên Đế Quân cũng coi như không nhìn thấy, cũng sẽ không vì một người chẳng liên quan gì mà lại phải phiền đến muội muội thân yêu của mình.

Cổ nhân từ xưa luôn lấy chữ hiếu làm gốc, không màng đến phụ mẫu, tự ý thành thân là Thất tiên nữ đã phạm vào tội bất hiếu, bởi thế mà Đế Quân cũng không có mấy thiện cảm với nàng.

“Hong Nhi biết không nên lấy chuyện này mà làm phiền cữu cữu, nhưng dù sao tiểu Thất cũng là muội muội của cháu, cháu không thể nhẫn tâm nhìn con bé ngày một gầy yếu đi như vậy được...”

Đế Quân quay đầu lại, bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang chực rơi lệ, trong lòng bỗng nổi một tia rung động, im lặng một hồi thật lâu, cuối cùng đành thở dài: “Đành vậy, ta sẽ từ từ thuyết phục muội muội thả nó ra, nhưng vi phạm Thiên điều thì phải chịu phạt, điều này không thể tránh khỏi.”

“Vậy cũng quá tốt rồi, Hong Nhi tạ ơn cữu cữu!” Thiên Thọ kinh hỉ, vội nhún gối khấu tạ.

“Nếu đã hết chuyện, thì trở về đi.” Đế Quân hạ lệnh trực khách.

“Hong Nhi cáo lui.” Thiên Thọ vẫn chưa hết vui mừng, trộm liếc nhìn Đế Quân, xác định y không có vẻ gì mất hứng — kỳ thật nàng chẳng thể nhìn ra một chút thay đổi nào trên gương mặt vạn năm lạnh lùng của cữu cữu mình, trừ những lúc y ngẫu nhiên lộ ra nét cười lạnh, còn lại nàng chưa từng được thấy cữu cữu có biểu cảm gì khác, nhưng không cười lạnh là tốt rồi, đúng không? — vừa nghĩ, nàng vừa lặng lẽ lui ra ngoài.

Cả đại sảnh rộng lớn, chỉ còn một mình Đế Quân trầm mặc ngồi thưởng trà.

Thật lâu sau, Lăng Hư từ bên ngoài bước vào, cúi người hướng Đế Quân hành lễ, bẩm: “Bẩm Đế Quân, ngoài điện có thiên nô tới cầu kiến.”

“Có chuyện gì?”

“Nghe nói là do Vương Mẫu phái tới, mời người đến Dao Trì một chuyến.”

“Nghe thiên nô đó nói, Vương Mẫu đã chuẩn bị một bàn tiệc tiếp đón người.”

“Còn có ai khác nữa không?”

“Cái này không thấy nhắc đến ạ.”

“Bảo hần ở ngoài chờ, bản quân lập tức qua đó.”

“Tuân chỉ.”

—

“Rượu này là từ lúc ca ca bế quan liền bắt đầu ủ, đã chôn ở bắc cực nhân gian phải đến vạn năm, ca ca nếm thử xem.” Vương Mẫu cười ngọt ngào, nâng bình rượu lên rót cho Đế Quân.

Đế Quân nhấp một hớp, khẽ gật đầu, ánh mắt lộ tia tán thưởng, đáp: “Không tồi.”

“Ca ca thích là tốt rồi.” Vương Mẫu nghe vậy, biểu cảm lãnh đạm nghiêm túc cố hữu cũng từ từ được gỡ xuống, cử chỉ ôn nhu hiền thực khiến đám thiên nô tiên tì phía dưới đều ngẩn cả người, nhưng nhiều năm tu hành đã giúp họ nhanh chóng ổn định lại tinh thần, nhưng nếu cẩn thận quan sát, vẫn sẽ bắt gặp ánh mắt họ liên tục liếc trộm về phía Vương Mẫu đang ngồi.

Không ngờ Vương Mẫu cũng có một mặt từ ái thế này nữa?

“Chỉ là ôn chuyện hàn huyên thôi, cần gì phải tốn công sức thế này? Thật ra bản quân chỉ muốn được ngồi một mình với muối thôi.” Uống cạn một chén rượu, Đế Quân đưa mắt nhìn về phía dưới bậc thang, trong chúng tiên nữ có một gương mặt tuyệt thế nổi bật hơn cả, nếu y nhớ không lầm, thì đây hẳn là Hằng Nga?

“Ca ca cũng thích sao? Vũ đạo của Hằng Nga chính là có một không hai trong tam giới.” Vương Mẫu nhìn theo hướng mắt y, Hằng Nga kia dù có lẫn trong chúng tiên nữ thì với dung mạo xuất sắc của mình vẫn sẽ

tỏa ánh hào quang, thu hút mọi ánh mắt.

“Ừm.” Đế Quân không tỏ vẻ gì hứng thú, thu hồi ánh nhìn, “Hôm nay, Hồng Nhi tới tìm ta.”

“Hà? Nàng đã nói gì với ca ca?” Vương Mẫu hiểu, tính tình nữ nhi mình thế nào nàng sao lại không biết, tám chín phần mười là đi cầu xin rồi.

“Về chuyện của Thất công chúa.” Đế Quân cũng không vòng vo, y biết Vương Mẫu đã đoán được.

Quả nhiên, Vương Mẫu khẽ bật cười, nói tiếp: “Muốn nhờ ca ca nói giúp đứa nhỏ kia đúng không?”

“Ừm.” Đế Quân gật đầu, chứng thực cho phán đoán của nàng.

“Vậy ca ca thấy muội hành xử vậy thế nào?”

“Thiên Điều không có quan hệ gì với ta, nhưng muội cứ giam cầm Thất công chúa vậy cũng không ổn.”

“Có điều gì không ổn?” Vương Mẫu có chút tò mò ý tứ của Đế Quân, đối với cách xưng hô của Đế Quân với nữ nhi của mình xa cách vậy, nàng cũng không để tâm, ca ca nàng là vậy, người y không để tâm thì tên cũng sẽ không gọi.

“Thất công chúa đang có mang, lại ở thiên đình chờ sinh, nơi này thời gian quá dài, sao không để nàng xuống trần, giảm bớt được không ít thời gian.”

Vương Mẫu bất ngờ, nhất thời thấy dở khóc dở cười: “Ca ca nói rất đúng, muội muội ở Thiên Đình quá lâu, đã quên mất thời gian ở trần gian và thiên đình cách biệt nhau.” Thực chất chúng tiên phật vẫn thường không nghĩ đến vấn đề này.

Cuối thù thì có phải là tất cả họ đã trở nên thờ ơ, hay là tư tưởng họ sớm đã xơ cứng, không thể thay đổi?

Hai người đã thiết hạ cách âm kết giới ở bốn phía, kể cả tiên tỳ cầm quạt khổng tước đứng sau họ không xa cũng chỉ có thể nhìn thấy môi họ mấp máy, chứ không nghe được bất cứ âm thanh nào.

Nhưng bằng việc Vương Mẫu cười đã đủ khiến tất cả mọi người giật mình, chúng tiên trước nay đều biết Vương Mẫu luôn đặt quy củ làm đầu, trước mặt công chúng sẽ không bao giờ bật cười lớn tiếng — tuy là chẳng nghe thấy — nhưng cũng là được thấy lần đầu.

Hai huynh muội kia cũng không để tâm đến biểu tình kinh ngạc tột độ xung quanh, thoải mái hàn huyên với nhau.

Đúng lúc này, một thiên nô chạy từ ngoài điện vào thông báo, có Nhị Lang thần cầu kiến.

Vương Mẫu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, lạnh lùng nói: “Hôm nay bản cung không muốn gặp ai cả, bảo hần mai hãy đến.”

Thiên nô linh mệnh đang định rời đi, lại bị Đế Quân lên tiếng ngăn lại.

“Hần đến hần là có chuyện, muội gặp cũng không sao cả.”

“Vậy còn ca ca?” Vương Mẫu biết Đế Quân không thích hỏi đến chuyện của thiên đình, nàng sợ y muốn rời đi nên mới không muốn cho Dương Tiễn cầu kiến.

Đế Quân nhìn ra băn khoăn của nàng, khoát tay: “Không sao, hần cũng là đệ tử Xiển Giáo, theo lý cũng phải gặp mặt nhau.”

“Vậy để hần vào.”

“Tuân chỉ.”

Vẫn một thân ngân giáp hắc bào, Dương Tiễn cước bộ trầm ổn, từ từ bước qua chúng tiên nữ múa nhảy phiêu dật, vạt áo choàng dài lướt trên thềm ngọc thạch băng lạnh.

“Tiểu thần Dương Tiễn tham kiến nương nương.” Dương Tiễn cúi người hành lễ, đoạn lại hướng ánh mắt có chút nghi hoặc về phía Đế Quân.

Hần là Tư Pháp Thiên Thần, đại đại tiểu tiểu thần tiên trên thiên đình hần đại khái đều nắm rõ, nhưng vị tiên nhân có thể cùng Vương Mẫu ngồi ngang vai ngang vế thế này lại là lần đầu tiên trông thấy.

Vương Mẫu thấy ánh mắt Dương Tiễn hướng về phía Đế Quân, liền đưa tay giới thiệu: “Vị này là Đông Hoa Đế Quân, ca ca của bản cung.”

“Tiểu thần tham kiến Đế Quân.” Dương Tiễn thu hồi ánh nhìn, nghiêng người.

“Miễn lễ.”

“Dương Tiễn, ngươi có chuyện gì? Nói đi.” Vương Mẫu đặt chén rượu xuống, hỏi.

“Tiểu thần cảm thấy rằng, càn khôn giao cảm, âm dương tương hợp vốn là cội nguồn gốc rễ của vạn vật, nam nữ hoan ái cũng là bản chất của con người, dù là thần tiên cũng vô pháp thoát ly thất tình lục dục, vì

vậy tiểu thần cảm thấy thiên điều đối với chuyện nam nữ...”

“Dương Tiễn, không phải ngươi cũng động phạm tâm đó chứ?” Vương Mẫu cắt ngang lời Dương Tiễn, nàng chưa hề biết rằng vị Tư Pháp Thiên Thần được xưng là tối vô tình trên thiên đình này lại có lúc để ý đến chuyện này.

“Tiểu thần không dám, tiểu thần chỉ là cảm thấy, đối với chuyện Đại công chúa và Thất công chúa động phạm tâm, xử phạt như vậy là có phần nặng, kỳ thật nam nữ...”

“Ngươi lầm rồi, xử phạt như vậy với Đại công chúa và Thất công chúa không phải nặng mà là đã nhẹ rồi. Ngươi nói không sai, dù là thần tiên cũng không thể cắt bỏ hoàn toàn thất tình lục dục, vậy nên đối với các thần tiên động phạm tâm thì phải càng trừng phạt nặng thêm nhiều lần, nếu không sao có thể quản lý các nàng khỏi động phạm tâm?” Vương Mẫu càng nói, ngữ khí càng thêm trầm, hiển nhiên là đã nổi giận, giống như lời nàng đã nói, nàng đối với nữ nhi của mình là đã niệm tình, nếu không, cứ dựa theo thiên điều, các nàng ấy sớm đã bị trấn áp dưới núi hoặc đánh vào luân hồi.

“Tiểu thần cả gan nói một câu, vấn đề này không phải là ở trên mình thần tiên, mà là nằm ở thiên điều...”

“To gan,” Vương Mẫu phẫn nộ quát, “Ý của ngươi là, bản cung định ra điều luật này là sai?!”

“Tiểu thần tuyệt không có ý này, chỉ là tiểu thần cảm thấy, ngay cả dưới trần gian còn phải mấy lần chỉnh sửa luật pháp, vậy mà thiên điều lại chưa từng thay đổi, tiểu thần lo là...”

“Chuyện này không cần ngươi phải lo lắng, trần gian lúc nào cũng phải chỉnh sửa điều luật, ấy là vì luật pháp trần gian luôn không hoàn thiện, phạm nhân luôn làm sai, sao ngươi có thể mang thiên điều ra so sánh với thứ pháp luật nhân gian ấy? Dương Tiễn, người làm Tư Pháp Thiên Thần đã lâu nên cảm thấy chán rồi? Chán thì cứ nói, các thần tiên muốn ngồi lên vị trí ấy không ít đâu!” Ngữ khí Vương Mẫu cay độc, ánh mắt lạnh như băng xoáy vào Dương Tiễn, “Ngươi trở về hảo hảo suy ngẫm lại cho bản cung.”

“... Tiểu thần xin cáo lui.”

Từ đầu đến cuối, Đế Quân không hề mở miệng, chỉ lẳng lặng thưởng thức mỹ tửu trên tay.

“Các ngươi cũng lui xuống đi.”

“Tuân chỉ.”

“Khiến ca ca chê cười rồi.” Chờ tất cả mọi người rời khỏi, Vương Mẫu mới thu hồi vẻ tức giận, mỉm cười xin lỗi Đế Quân.

Đế Quân phát tay, “Không sao.”

“Ca ca thấy lời hần nói có đạo lý không?” Vương Mẫu muốn biết cách nhìn của Đế Quân trong chuyện này.

“Về phần nào? Hình phạt với hai vị công chúa, hay là thiên điều cần chỉnh sửa?”

“Cả hai.”

“Chuyện hai công chúa, bản quân không có ý kiến, nhưng thiên điều... đúng là có chút không ổn.”

“Là chỗ nào không ổn?” Cùng một vấn đề, nhưng người nói lại khác nhau, hiệu quả cũng bất đồng. Giờ Vương Mẫu chẳng hề có chút biểu hiện gì là bất mãn.

“Chúng ta từ khi bắt đầu tồn tại đã được ban cho thánh thể, thất tình lục dục là mờ nhạt hư vô, nhưng bọn họ thì lại không như vậy. Giờ trên thiên đình, đại bộ phận các thần tiên đều là do phạm nhân hay thiên nhân tu luyện mà thành, họ vẫn bị áp chế bởi thất tình lục dục, không phải biến mất, mà như Dương Tiễn nói, đó là bản chất căn cơ của con người, thiên điều chỉ quản được họ trong nhất thời, chứ không thể quản hết cả một đời.”

“Vậy theo ý ca ca, phải làm thế nào đây?”

“Tu hành là bất biến, nhưng nếu họ chịu vì phạm trần thế tục mà buông bỏ cho một thân tu hành, chịu rơi vào luân hồi, là phúc hay họa, hãy để họ tự gánh lấy, chúng ta cần gì phải xen vào chuyện người khác, rước lấy mệt nhọc?” Đế Quân nhìn Vương Mẫu.

Wang Mu ngồi im một lúc, rồi lộ ra ý cười nhàn nhạt, có vẻ bất đắc dĩ: “Ca ca vẫn không màng quản sự như vậy!”

Nếu ca ca không có tính cách này, sợ là thiên đình cũng sẽ không rơi vào tay Ngọc đế như hôm nay rồi...

“Chuyện người khác dính dáng gì đến bản quân?”

Con kiến dưới mắt thánh nhân, việc gì Đế Quân phải nhọc lòng để tâm đến chúng?

“Ca ca nói rất đúng, để muội ngẫm lại đã.”

“Ta cũng chỉ nói thôi, nghe hay không nghe là tùy muội.”

“Muội muội hiểu.”

6. Chương 6

Rời khỏi Dao Trì, Đế Quân suy tư một chút, phân phó cho Linh Hư đi theo phía sau: “Người về trước đi, bản quân muốn đi dạo một mình.”

“Vâng ạ.” Linh Hư khom người chấp tay thi lễ, lùi về sau vài bước, rồi xoay người rời đi.

Dọc theo con đường lớn vây giữa tầng mây, xuyên qua quỳnh lâu ngọc điện, một tòa điện phủ nho nhỏ tĩnh lặng đứng trước mắt, khác với thiên đình ở chỗ lặng im không tiếng động, trong tòa cung điện nhỏ có treo một tấm bảng đề “Nguyệt lão các” này thực náo nhiệt lạ thường.

Mặc dù treo bảng “Các”, nhưng “Nguyệt lão các” lại rất lớn, bằng không làm sao có thể chứa hết tất cả tượng nam nữ dưới thế gian chứ?

Tượng người nhỏ nhắn chất đồng thành núi rơi đổ ngổn ngang trên đất, vài tiên đồng đang ôm từng bó từng bó tơ hồng chạy loạn đầy điện, còn phải coi chừng dưới chân, không cẩn thận mà giẫm lên làm hỏng tượng người, thì liền nguy to. Kỳ thật bọn nó rất muốn thu dọn lại “Nguyệt lão các” này một chút, thế nhưng chủ nhân của nơi này lại không cho, bảo là nếu thu dọn sạch sẽ, thì lão sẽ không nhớ được thứ gì để ở đâu nữa.

Lúc nghe nói vậy, mấy tiểu tiên đồng không hện mà cùng trở mình xem thường, tưởng bọn nó không biết tượng người trong Nguyệt lão các có thể điểm danh được sao? Muốn tìm người nào, gọi tên là tự nó sẽ bay đến, sao lại không tìm thấy? Căn bản là sư phụ nhà mình cố ý muốn xem bọn nó tay chậm chân loạn mà thôi.

Đành chịu mệnh sư làm khó, cũng chỉ có thể thâm phỉ nhỏ bên dưới, mặt mũi của sư phụ vẫn phải giữ.

“Sư phụ sư phụ, làm sao bây giờ, tượng hai người kia lại quấn vào nhau rồi.” Một nữ đồng bé nhỏ mặc hồng y đang lôi kéo ông lão tóc bạc râu bạc, vẻ mặt lo lắng.

“Thích quấn thì quấn, cũng đã mấy lần rồi, đừng quấn bọn chúng nữa.” Ông lão tóc bạc một tay vuốt vuốt lại chòm râu dài tới ngực của mình cho ngay ngắn, một tay lật xem một quyển điển tịch to chừng tám ván cửa, dày chừng một viên gạch, không quan tâm trả lời.

“Thế nhưng trên sổ nhân duyên không có tên họ a!” Hồng y nữ đồng nhỏ nhắn hiển nhiên không phải thuộc dạng dễ lừa gạt, chỉ thấy nó chống hông, vẻ mặt không ủng hộ nhìn sư phụ nhà mình.

“Nói vậy, sao lại không có!” Ông lão tóc bạc nâng bút đặt lên điển tịch vạch vài nét, sau đó đắc ý dào dạt chỉ cho hồng y nữ đồng xem, “Đây không phải sao?”

Hồng y nữ đồng đen mặt, bất bình kêu la the thé: “Sư phụ, đã nói với người bao nhiêu lần rồi, sổ nhân duyên không thể sửa lung tung, nếu như bị Vương Mẫu nương nương biết, người liền chịu đủ, giáo huấn do người kết nhân duyên của Nhị Lang Chân Quân lần trước còn chưa đủ sao?”

“Là sư phụ người kết loạn hay sao? Nhân duyên của Nhị Lang chân quân và Tây Hải tam công chúa thực là thiên định, đương nhiên sẽ kết nối chính họ, Vương Mẫu muốn phạt ta ta ta có biện pháp gì.” Nguyệt lão chính đáng nói.

Lúc này một lục y tiểu tiên đồng đang buộc tơ hồng cho một đôi tượng người bên cạnh đường như thật sự nghe không nổi nữa, ngẩng đầu lên nói: “Tơ Hồng sư tử, người đừng nghe sư phụ nói bừa, ta rõ ràng thấy là do sư phụ uống say mới kết tơ hồng của họ lại với nhau.”

“Sư phụ!!! Người lại lén uống rượu?!” Một tiếng sư tử Hà Đông rống, phá tan tầng mây.

Nguyệt lão ham rượu như mạng, tửu lượng lại không cao, uống chưa đến ba chén đã say, mà lão say là lại thích kết tơ hồng lung tung, thường thuận tay bắt lấy hai tượng người, cũng chẳng thèm quản là nam hay nữ, già hay trẻ, vẫn lấy tơ hồng ra buộc lại chặt chẽ, nút thắt thiên định(*) không gỡ ra được. Vương Mẫu sau khi biết việc này, trực tiếp hạ chỉ, không cho lão dính tới rượu nữa.

(*) “Thiên” ở đây là nghĩa là nghiêng, lệch, không phải là trời. Thiên định [] nghĩa là sử dụng sai ý nghĩa, mục đích.

Nguyệt lão vội vàng bịt kín miệng Tơ Hồng, xin khoan dung nói: “Đồ đệ ngoan, nhỏ giọng chút, việc này nếu như bị người ta nghe thấy, sư phụ người là ta đây sẽ bị phạt nữa cho coi.” Đồng thời còn không quên trừng mắt với tên đệ tử lẩm miệng một cái, đối phương cũng trả về cho lão ánh mắt “Con nói sai à?”.

Tơ Hồng kéo tay Nguyệt lão xuống, trừng mắt giận dữ nói: “Bị phạt cũng tốt, để sư phụ lão già ngài bớt không nghe khuyên bảo đi.” Nói là nói như vậy, nhưng giọng nói Tơ Hồng vẫn nhỏ xuống.

“Cũng tại rượu lần đó tốt quá, ta không cẩn thận uống nhiều hơn một ly, sau này sẽ không vậy nữa.”

“Lời nói của sư phụ, lần nào cũng chỉ để lừa đồ nhi, lần này thật sự làm được sao.”

“Lần này, lần này là thật! Ta tuyệt sẽ không uống nhiều!” Nguyệt lão chỉ còn kém thê với trời nữa thôi, Tơ Hồng là đại đệ tử của lão, cũng là đứa có thiên phú tốt nhất, lão cũng luôn thương yêu nó nhất, chỉ chờ nó trưởng thành truyền lại vị trí cho nó, rồi bản thân sẽ tự do tự tại mà đi.

“Sư phụ, bọn đồ nhi cũng là muốn tốt cho người thôi, người mỗi lần uống rượu đều gặp phải chuyện không hay, Vương Mẫu nương nương đã nhắc rất nhiều lần, nếu còn có lần sau, người thật sự phải xuống hạ giới chịu nỗi khổ luân hồi đó.” Tơ Hồng cũng lo lắng, “Chuyện người kết sai tơ hồng của Nhị Lang thân nếu để lộ, thì cho dù là Đế Quân phỏng chừng cũng không bảo vệ được người đâu.”

“Đồ nhi đừng sợ, sư phụ người sẽ bắt cản như vậy sao? Ta đã sớm viết tên họ vào trong sổ nhân duyên rồi, ai cũng không tra ra được.” Nguyệt lão đắc ý dào dạt, lão đúng là sau khi tỉnh rượu liền phát hiện sai lầm của mình, vội vàng thêm chữ lên sổ nhân duyên ngay.

“Phải không?” Tiếng hừ lạnh lùng từ bên ngoài cửa chính nửa che nửa đầy của “Nguyệt lão các” truyền đến.

Nguy rồi! Hai thầy trò vừa nghe thấy âm thanh này là biết đại sự không ổn, đối mặt nhìn nhau trong chốc lát, mới phản ứng lại, lập tức chạy đi mở rộng cửa chính.

Đế Quân đứng ngoài cửa, nét mặt sương lạnh nhìn Nguyệt lão đang mở cửa.

“Hôm nay có cơn gió nào thổi đến, lại khiến Đế Quân đại giá quang lâm thế này? Sao không thông tri cho tiểu lão nhân một tiếng, để tiểu lão nhân lau nhà quét rác kính chờ đại giá?” Nguyệt lão lộ ra bộ mặt tươi cười nịnh nọt thân thiết, thắt lưng cong cong mời Đế Quân vào cửa.

“Tơ Hồng thỉnh an Đế Quân.” Tơ Hồng nhu thuận quỳ gối thỉnh an, phía sau là bọn sư đệ sư muội cùng một dạng tư thế.

“Vẫn là đồ nhi nhà ngươi hiểu chuyện.” Đế Quân chân mày như kiếm, chớp mắt không thèm nhìn ý thỉnh an của Nguyệt lão.

“Giữa chúng ta mà còn cần mấy hư lễ này làm gì.” Nguyệt lão không để ý phát tay, kéo Đế Quân vào trong điện, “Đồ nhi ngoan, châm trà cho Đế Quân đi.”

“Vâng.”

Có một chuyện trong thiên đình khiến chúng tiên suy nghĩ trăm lần mà vẫn không giải được, chính là Đông Hoa Đế Quân và Nguyệt lão làm sao có thể trở thành một đôi tri kỷ.

Hai vị tiên này, một là thánh nhân vô tình vô dục, một là tiểu tiên quản lý việc hôn nhân của nam nữ thế gian, rõ ràng là hai vị tiên quảng tám sào cũng không tới (ý nói không có liên quan gì đến nhau), lại thật sự trở thành bạn bè tâm đầu ý hợp, cũng bởi vì như vậy, cho dù thiên đình có xuất hiện thêm nhiều thần tiên tư phạm (nhớ trần tục), Vương Mẫu cũng chưa bao giờ thật sự xử phạt Nguyệt lão, nhiều lắm là bắt đến niệm vài câu, nếu không được thì chỉ cấm rượu lão. Nếu không dựa vào chuyện của hai vị công chúa, cũng đủ để Vương Mẫu đá lão ngã xuống luân hồi rồi.

Kết tơ hồng, ngay cả con cũng sinh xong mà vẫn không báo cáo, đây căn bản là đại tội tặc trách!

Cho nên nói, bất kể là người hay tiên, chỗ dựa mạnh mới là đạo lý a!

“Hôm qua trong Phù Tang công của ngươi, à hiện tại phải gọi là Đông Hoa cung mới đúng, hôm qua trong Đông Hoa cung của ngươi thấy các tiên đi tới đi lui, tiểu lão nhân biết ngay nhất định là ngươi đã xuất quan, vốn hôm nay còn định qua chỗ ngươi một chút, không ngờ ngươi lại đến đây trước.”

Đế Quân lé mắt nhìn Nguyệt lão đang cựa già lên mặt trước mắt mình, trong lòng rất hối hận năm đó làm sao lại bị cái tên không có mặt mũi không có da mặt này quần lên, nghĩ lại Đông Hoa Đế Quân y sinh từ thuở hồng hoang, tuổi tác so với Nguyệt lão không biết là lớn hơn bao nhiêu lần, người này lại cứ ý vào cái mặt già mà ra vẻ ta đây trước mặt y, hận không thể nhổ lão ra.

Người tu hành đến lúc thành tiên có thể tu sửa chân thân (hình dáng thực), hình dáng tuổi tác cũng có thể biến hóa tùy ý, nhưng Đế Quân bất đồng, y từ lúc sinh ra đã là chuẩn thánh, sau lại nghe lời muội muội không thay đổi bề ngoài, thành ra lại để cho người này chiếm tiện nghi.

Hằng Nga sợ dĩ có thể trở thành đệ nhất mỹ nhân tam giới, bởi vì hình dáng của nàng là hoàn toàn được kế thừa từ trước khi chưa thành tiên, không giống với những tiên nữ khác, đã thay đổi nhiều, nhưng Đế Quân không cho là vậy, tính ra, Hằng Nga chẳng qua là ở tam giới hiện tại mới chiếm được tiện nghi, không tính đến những nữ thần thượng cổ, chỉ riêng chuyện, nếu Dao Cơ(*) chưa chết, hoặc muội muội khôi phục lại nguyên trạng, dung mạo không biến hóa, vị trí đệ nhất này cũng không tới phiên nàng.

(*) Dao Cơ là Vu Sơn thần nữ, con gái của Viêm đế, cũng có nói nói là con gái của Tây Vương Mẫu.

Ấy, kéo đi xa quá rồi, quay lại vấn đề chính.

Uống xong hương trà Tư Hồng dâng lên, Đế Quân dùng một đôi mắt sáng lạnh lùng nhìn Nguyệt lão, “Nhàn đến vô sự, đi lung tung, cũng nghe được vài chuyện không muốn nghe.”

“Ha ha, phải không? Không biết là người nào đui mù chọc vào Đế Quân người nhĩ, thật sự là đáng chết.” Nguyệt lão cười ha ha, trong lòng lại càng lúc càng sợ hãi.

“Người đứng là đáng chết, tư hồng của thần tiên mà người cũng dám kết.”

“Người đừng có oan uổng tiểu lão nhân, nhân duyên thiên định, không phải là thứ tiểu lão nhân có thể sửa, thiên đạo muốn kết cho họ, tiểu lão nhân cũng không còn cách nào khác.”

Nhân duyên sư phụ sửa còn ít sao? Thiệt phục lão có thể nói ra được những lời này. Tư Hồng đứng bên cạnh Nguyệt lão đảm nhiệm làm phong nền âm thầm phỉ nhổ.

Đế Quân đối với bản lĩnh nói dối trắng trợn của Nguyệt lão cũng là kiến quái bất quái (thấy quái nhưng không cảm thấy quái), chỉ nói: “Nhân duyên thiên định là điều tự nhiên, nhưng người nghịch thiên sửa mệnh bản lĩnh cũng không nhỏ!”

“Quá khen quá khen!” Miệng thì nói lời khiêm tốn, nhưng cái bộ dáng kia của Nguyệt lão cũng không lừa được ai, con mắt vốn không lớn lắm đã sớm híp lại thành một cái khe, sợ là trong lòng rất sung sướng!

Thấy Nguyệt lão đắc ý, biết ngay là lời trào phúng của mình đã bị biến thành khích lệ, Đế Quân cũng không còn hứng thú nói thêm gì nữa, dù sao thì đối phương cũng sẽ nghe không lọt, “Không nói chuyện này

nữa, người tự chú ý chút, bản quân không phải lần nào cũng có thể giúp người.”

“Tiểu lão nhân hiểu.” Nguyệt lão cũng hiểu được, tự ý sửa nhân duyên cũng phải chịu sự trừng phạt của thiên đạo, cũng may là chỉ có mình lão quản việc này, động tay động chân cũng sẽ không tạo thành vấn đề gì lớn, nếu phạt thật, thiên đạo nhiều lần cũng chỉ khiến lão cô độc cả đời thôi, cô độc thì cô độc, dù sao lão là thần tiên, không có nhân duyên cũng tốt!

Không để ý tính toán trong lòng Nguyệt lão, Đế Quân tiếp tục nói: “Bản quân hôm nay đến, là có chuyện muốn hỏi người.”

“Ồ, Đế Quân mời nói?” Nguyệt lão rất tò mò, thứ lão biết chỉ là chút việc nhân duyên nam nữ, chẳng lẽ Đế Quân tới hỏi nhân duyên?

“Vậy Thái Âm Tinh Quân và Nhị Lang Chân Quân là có chuyện gì?”

“A?” Thái Âm Tinh Quân? Nguyệt lão suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra là ai, “Người là nói Hằng Nga và Nhị Lang thần a, bọn họ thế nào?”

“Nghe nói Nhị Lang Chân Quân ái mộ Thái Âm Tinh Quân, người thân là Nguyệt lão, không phải không biết đấy chứ?” Đế Quân nhìn Nguyệt lão chằm chằm, thần uy bao phủ lão.

Nguyệt lão lại coi như không cảm thấy, vô tội chớp chớp mắt, “Việc này tiểu lão nhân thật sự không biết.”

“Hử?”

“Trên sổ nhân duyên không có đôi của họ.” Nguyệt lão giải thích, “Đế Quân người cũng biết, sổ nhân duyên đương nhiên là chỉ viết tên người có nhân duyên, không có nhân duyên, cho dù có tình cũng không thể lên sổ nhân duyên!” Sợ Đế Quân không tin, Nguyệt lão còn đặc biệt đưa ra một cuốn sổ nhân duyên thu nhỏ, mở ra một trang trong đó, chỉ cho Đế Quân, “Người xem, nhân duyên của Hằng Nga chỉ có một mình Hậu Nghệ, hiện giờ Hậu Nghệ đã mất, nàng nhất định phải cô độc cả đời, làm sao còn có nhân duyên.”

Đế Quân cúi đầu nhìn về cuốn sổ nhân duyên màu sắc rực rỡ, quả thật, trên hàng viết tên Hằng Nga, chỉ có tên Hậu Nghệ, mà cái tên kia còn hiện lên một màu đen tử vong.

“Nhị Lang thần cho dù ái mộ Hằng Nga, hai người cũng không có kết quả.” Nguyệt lão lại lật, sang trang của Dương Tiễn, “Về phần Nhị Lang thần, hử..... Í í í!” Nguyệt lão nâng sổ nhân duyên lên không thể tin được lão đang nhìn thấy cái gì, mà Tư Hồng bên cạnh lão cũng phải trợn mắt há mồm.

Trời ạ, đây không phải là sự thật chứ?!

“Sao lại thế?”

“Này.....” Thầy trò hai người đưa mắt nhìn nhau, nhìn sổ nhân duyên lại nhìn sang Đế Quân, cuối cùng vẫn là Nguyệt lão nơm nớp lo sợ mở miệng: “Đế Quân, người xem nhưng chớ có tức giận a!”

“Bản quân có gì mà phải tức giận?” Đế Quân nhướn nhướn mày, đưa tay lấy sổ nhân duyên trong tay Nguyệt lão —

“Bịch!!!”

Sổ nhân duyên bị dùng sức ném ra ngoài, sức lực lớn, nơi rơi xuống để lại dấu vết rạn nứt, khiến cho bọn tiểu tiên đồng ở phòng ngoài vừa tò mò lại sợ hãi chen chúc cách đó không xa vây xem.

“Đó là không có khả năng!!!” Đế Quân ban đầu vốn chỉ mang theo hàn khí nhàn nhạt, lúc này đã là một mảng đen kịt, thần uy toàn thân tăng vọt, nồng nặc đến nỗi khiến cho không gian bắt đầu vận vẹo.

“Sổ nhân duyên của ta!!!” Nguyệt lão đau lòng chạy tới nhặt sổ nhân duyên về, cẩn thận xem xét có bị tổn hại hay không, lúc này mới quay đầu lại khuyên nhủ hảo hữu, “Người cũng nói nhân duyên là thiên định, có gì không có khả năng chứ.” Nói xong, Nguyệt lão còn nhón chân, đồng tình vỗ vỗ bả vai Đế Quân.

Mặt Đế Quân càng đen, y cắn giận phất ống tay áo, đại môn phía trước lập tức ứng thanh nứt ra.

“Cửa của ta a!!!” Lần này cả mặt Nguyệt lão cũng đen, “Người nói không tức giận mà, có giận cũng đừng lấy cửa của ta trút giận a!”

“Hừ!” Đế Quân hừ lạnh một tiếng, cũng không thấy y có động tác gì, bóng dáng đã biến mất khỏi “Nguyệt lão các”, chỉ để lại một câu lạnh lẽo đến tận xương: “Việc hôm nay không được phép tiết lộ, nếu không bản quân đến hỏi tội người!”

“Sư phụ, người không sao chứ?” Tơ Hồng cẩn thận nâng Nguyệt lão té ngã trên mặt đất dậy.

“Không sao không sao.” Nguyệt lão cười ha hả đứng dậy, nào còn bộ dáng tức giận, mở sổ nhân duyên ra, ý cười của Nguyệt lão càng đậm, “Há há, lần này có kịch hay để xem rồi.”

Chỉ thấy trên sổ nhân duyên, hàng thuộc về Dương Tiễn, ngoại trừ tên của Tây Hải tam công chúa Thốn Tâm, còn có một cái tên rõ ràng hơn — Nghe Quân Minh.

Nghe Quân Minh này đúng thật là họ tên của Đế Quân, nhìn thêm ghi chú phía sau tính danh, quả nhiên viết toàn xưng của Đế Quân — Đông Hoa Tử phủ Thiếu Dương Đế Quân.

Tơ Hồng cũng một mặt hưng phấn, tiếp theo lại lo lắng, “Sư phụ, nếu Đế Quân tỉnh táo lại tìm người sửa sổ nhân duyên thì phải làm sao?”

“Cốp”

“Sư phụ, sao người lại đánh con a?!” Tơ Hồng ủy khuất ôm đầu nhìn Nguyệt lão.

“Uổng công người theo ta lâu như vậy, không phát hiện bề mặt chữ này là màu vàng sao? Người quên mất màu vàng có nghĩa gì rồi à?” Nguyệt lão một bộ dáng vô cùng đau đớn.

Màu vàng? Màu vàng! “Đệ tử hiểu rồi, màu vàng là nhân duyên tốt nhất trong nhân duyên thiên định, ngay cả sư phụ cũng không đổi được!” Tơ Hồng tỉnh ngộ.

Nó không nhớ rõ cũng không có gì lạ, chữ vàng thật ra rất ít xuất hiện, nó đến tận bây giờ mới chỉ nhìn thấy một lần, mà lần đó là chuyện của mấy trăm năm về trước.

“Đúng, y dù muốn sửa, cũng không sửa được!” Nguyệt lão vuốt chòm râu dài, tán dương gật gật đầu.

Hai thầy trò lộ ra một nụ cười gian, giống như hai con hồ ly vậy.

Về phần giới tính của hai vị này — đồng tính bọn họ kết cũng không ít, thêm một đôi thì có gì hệ trọng đâu!

7. Chương 7

Hai thầy trò cười gian một hồi, Hồng Tuyền đột nhiên ngưng cười, nhớ ra cái gì đó, liền kéo Nguyệt Lão chạy ra bên ngoài, miệng la hét, “Sư phụ, chúng ta phải hành động nhanh một chút.”

“Hử, cái gì cái gì? Đồ nhi ngoan con chậm một chút, sư phụ ta tuổi đã cao, không chịu nổi xóc nảy a!” Nguyệt Lão bị hành động của Hồng Tuyền làm cho không hiểu ra sao.

“Chính là tơ hồng (hồng tuyền) a.”

“Đồ nhi ngoan, sư phụ biết con tên là Hồng Tuyền, sư phụ còn chưa đến nỗi không nhớ được tên con.”

“Ai da, không phải nói con, là nói tơ hồng của Đế Quân!” Hồng Tuyền kéo Nguyệt Lão chạy vào một gian phòng, gian phòng này so với những nơi khác nhỏ hơn rất nhiều, nhưng bên trong cũng đồng dạng chất đầy đủ loại đủ kiểu tượng người, chỉ có điều, tượng người nơi này được đặt thật chính tề trên giá gỗ, so với đồng hồ loạn bên ngoài có vẻ tốt hơn không biết bao nhiêu.

Nhìn một phòng tượng người này, Nguyệt Lão cũng hiểu ra, đồ nhi ngoan của mình là bảo lão kéo tơ hồng của Đế Quân đây, “Vẫn là đồ nhi ngoan thông minh, sư phụ ta quên mất còn có bước này nha.”

“Hi hi, chúng ta nên nhân lúc Đế Quân còn chưa nhớ ra, đem tơ hồng buộc chặt lại, vậy thì đợi y nhớ tới cũng đã không còn cách nào nữa không phải sao?” Hồng Tuyền cười đến dương dương đắc ý, “Sư phụ, người nói mau, tượng người của Đế Quân và Nhị Lang Thần ở đâu?” Cát giữ trong gian phòng này đều là tượng người của những thần tiên thuộc hàng tiên ban, ngày thường đều là do Nguyệt Lão tự mình chịu trách nhiệm chỉnh lý, không hề cho đệ tử đụng tới, ngay cả Hồng Tuyền cũng mới chỉ cùng theo vào nhìn qua vài lần.

“Ồ đằng sau đó.” Lúc này đổi thành Nguyệt Lão kéo Hồng Tuyền đi vào trong.

Càng đi vào trong, hình dạng của tượng người lại càng tinh xảo, tượng người cao năm tấc, cả một sợi tóc cũng nhìn được rõ rõ ràng ràng, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra chúng nó đại diện cho ai.

Nguyệt Lão dẫn Hồng Tuyền đi đến trước giá gỗ kim sắc trong căn phòng tối om kia, khác với tượng người ở những giá khác rực rỡ muôn màu, trên cái giá này chỉ đếm được trên mười đầu ngón tay, mà những tượng người trên đây Hồng Tuyền nhận thức cũng không nhiều lắm, nhưng những người ít ỏi nó nhận thức, đều là những vị thần tiên tôn quý nhất trong thiên đình này, Đế Quân, Ngọc Đế, Vương Mẫu... Ngay cả con trai con gái của Ngọc Đế cũng không có tư cách xuất hiện trên cái giá này.

Đương nhiên, Nhị Lang Thần cũng không có ở đây, tượng người của hắn nằm ở ô bên cạnh.

Tượng người trong phòng này đều được đặt trong những ô vuông lớn nhỏ giống nhau, đại đa số tượng người đều đứng một mình cô đơn, chỉ có một số ít là hai người được đặt chung một chỗ, tỷ như Vương Mẫu và Ngọc Đế, lại tỷ như Thiên Lô Điện Mẫu, thậm chí còn có Nhị Lang Thần và Tây Hải Tam công chúa.

“Sư phụ, con vẫn không rõ, không phải đều nói thần tiên không có thất tình lục dục sao? Vậy tại sao vẫn có tượng người để cho chúng ta kéo nhân duyên nhỉ?” Tượng người ở nơi này, đều là tự xuất hiện chứ không phải do nhào nặn mà thành, bất luận là người phạm hay thần tiên, một khi họ vừa xuất thế, thì tượng người đại diện cho họ cũng sẽ xuất hiện trong hồ Nhân Duyên của Nguyệt Lão các, bọn họ chỉ cần đem những tượng người này phân loại rồi cất là xong.

“Thần tiên đúng là đã cắt đứt sự tồn tại của thất tình lục dục, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ không có nhân duyên, đồ nhi ngoan con phải nhớ kỹ, chúng ta kéo là nhân duyên, chứ không phải ái tình, bất luận là thần hay là người, có nhân duyên hay không là do trời định, nhưng có thể thích người ở đầu kia của tơ hồng hay không, lại không phải do chúng ta định đoạt.” Nguyệt Lão lúc nói lời này, ánh mắt nhìn về phía tượng người của Ngọc Đế và Vương Mẫu, thần thức không thôi.

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Nhận ra Nguyệt Lão khác thường, Hồng Tuyền bất an lắc lắc ống tay áo lão.

“Không có gì, được rồi chúng ta mau tìm ra tượng người của Nhị Lang Thần, đặt vào bên cạnh Đế Quân đi.” Bị đồ đệ lay lay, Nguyệt Lão thu lại nét mặt, phân phó nói.

Hồng Tuyền liếc một cái coi thường, giơ một ngón tay, nói: “Có gì phải tìm, tượng người của Nhị Lang Thần không phải ở đó sao?”

Nguyệt Lão quay đầu nhìn lại, đúng ha, tượng người trong phòng này có đôi có cặp vốn không nhiều, Dương Tiễn cùng tượng người của Thốn Tâm được đặt chung một chỗ thì càng thêm nổi bật, vô đầu một cái, cười ha hả đi qua, “Coi cái trí nhớ của ta này, thực sự là già rồi.”

“Sư phụ không phải là già, người nha, chính là lười suy nghĩ.” Hồng Tuyền đi theo phía sau phởn phởn, trong thiên đình này muốn tìm người lớn tuổi hơn Nguyệt Lão, đúng là không khó, thế nhưng sư phụ nhà mình cứ thích cậy mình nhiều tuổi nàng cũng không quản được a.

“Con lại lật tẩy sư phụ ta rồi, phải đánh.” Nguyệt Lão quay đầu lại, làm bộ muốn đánh lên đầu Hồng Tuyền, bị Hồng Tuyền tránh né.

“Ái da sư phụ, đừng lè mề nữa, mau làm chính sự đi.” Hồng Tuyền đẩy Nguyệt Lão một cái, chen đến trước cái giá, hơi tò mò nhìn nam nữ trên đó, “Sư phụ, tơ nhân duyên của Nhị Lang Thần vẫn còn gắn với Tây Hải Tam công chúa mà, vậy phải làm sao đây?”

“Làm sao đây?” Nguyệt Lão tức giận liếc nàng một cái, “Vi sư thực sự là dạy con công cốc rồi, con không phát hiện tơ hồng của họ lờ mờ mà lờ mờ, giống như sắp biến mất rồi sao?”

Hồng Tuyền le lưỡi, lấy lòng kéo tay áo Nguyệt Lão, “Nhất thời tình thế cấp bách, không thấy rõ, vậy để con tháo ra cho bọn họ.” Nói rồi lập tức chạm lên sợi tơ hồng lúc ẩn lúc hiện kia, ngón tay nàng vừa đụng đến sợi tơ, tơ hồng liền hoá thành tro bụi tan biến vào không khí, “Nhân duyên của họ thật là mỏng manh, sư phụ lúc đó tại sao lại muốn kéo giúp họ vậy chứ?”

“Nhân duyên thiên định, cũng ứng với nhân quả tuần hoàn, bản thân Nhị Lang Thần thiếu nợ chúng ta có thể nói được cái gì, con nhớ kỹ, nhiệm vụ của chúng ta chỉ là kéo tơ hồng, bất luận nó tốt hay xấu, thiên đạo đã quyết định, thì vạn không thể thay đổi, cho dù thỉnh thoảng nhìn không được đành nhúng tay, thì cũng phải làm theo khả năng.” Nguyệt Lão thận trọng nói với Hồng Tuyền.

“Đồ nhi minh bạch.” Hồng Tuyền cũng thôi cười cợt, nghiêm chỉnh gật đầu, sư phụ đã sớm nói, nếu như nhân duyên thiên định tốt, họ có thể giúp hóa giải vài tiểu tai tiểu nạn trong đó, nhưng nếu như là nghiệt duyên, họ cũng không thể không kéo tơ, nếu không nghiệt báo này họ sẽ phải lĩnh đủ.

“Không chỉ phải minh bạch, còn nhất định phải ghi nhớ.” Nguyệt Lão vừa nói vừa lấy tượng người của Nhị Lang Thần từ trên giá xuống, “Đem tượng người của Tây Hải Tam công chúa đưa ra gian ngoài đi, đây đều là chỗ của các vị Đại La Kim Tiên, nàng ở trong đây lâu, ngược lại còn hao tổn đạo hạnh.”

“Vâng.” Hồng Tuyền nghe lời ôm tượng người của Thốn Tâm đi ra ngoài. Đặt vào ô trống thuộc về Tây Hải Long tộc ở gian ngoài, xoay người trở lại gian trong, thấy Nguyệt Lão đã đặt tượng người của Dương Tiễn bên cạnh Đế Quân — ô kế bên bọn họ chính là Ngọc Đế và Vương Mẫu — bấy giờ trong tay đang cầm mấy sợi chỉ đỏ ánh kim quang bện lại.

Hồng Tuyền không lý giải được, tiến lên hỏi: “Sư phụ, lần trước đối với tượng người duyên định thập thế, người cũng chỉ dùng chỉ đỏ ánh kim này buộc tượng người lại, vì sao lần này còn phải bện?”

“Con không hiểu rồi, lần trước chỉ là người phạm, vì sư ta chỉ cần thắt vài cái nút là bọn họ có thể mỹ mỹ mãn mãn ở bên nhau mười kiếp, nhưng lần này không giống vậy a, hai bên đều là đại thần, vì sư ta không bện chỉ đỏ chắc chắn một chút, nhân tiện đem mệnh bện luôn vào, Đế Quân nhất định quay lại liền xé đứt tơ hồng này.”

Nguyệt Lão vừa bện vừa dương dương đắc ý nói, nhưng lại dọa Hồng Tuyền sợ, “Sư phụ, người cũng đừng lấy bản thân ra đùa giỡn a, chuyện này nếu làm không cẩn thận, Đế Quân thật sự sẽ đem cái mạng của người gỡ xuống đó!” Theo nàng, Đế Quân tuy là hảo hữu của sư phụ, nhưng một vị thần lạnh lùng như thế chắc chẳng bận tâm đến điều này đâu.

“Yên tâm yên tâm, vì sư ta và Đế Quân giao tình nhiều năm như vậy, ta còn không hiểu y sao? Y sẽ không thật sự xuống tay đâu.” Cho dù xuống tay cũng không sao, quá lắm là bị ném vào trong Thiên kính điều dưỡng một thời gian, lão còn có thể thuận tiện đến dị không gian du lịch một chuyến, coi như là nghỉ phép, ừ! Càng nghĩ càng hưng phấn, tốc độ tay Nguyệt Lão càng nhanh hơn.

Hồng Tuyền hết cách, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn sư phụ nhà mình hồ đồ.

Qua một quãng thời gian dài, Nguyệt Lão cuối cùng cũng bện xong tơ hồng, lão vui vẻ quấn tơ hồng lên tượng người của Dương Tiễn, quấn một vòng lại một vòng, mỗi một vòng đều không quên thắt nút, để xác định vạn vô nhất thất (không có sơ hở), rồi mới dùng tốc độ nhanh nhất quấn lên tượng người của Đế Quân, cũng đồng dạng mỗi vòng một nút thắt, sau cùng dùng tơ hồng còn dư quấn cả hai tượng người lại với nhau, quấn đến cuối cùng, tơ hồng trên hai tượng người đã chít chằng chịt, sắp nhìn không ra hình dạng ban đầu.

“Đại công cáo thành, đi, đồ nhi ngoan, vì sư nhớ rõ không phải Nam Cực Tiên Ông mời lão đầu Thọ Tinh đi chơi cờ sao? Vì sư ta cũng đi giúp vui, chuyện trong Nguyệt Lão các này giao cho con.” Bỏ lại những lời này, không đợi đồ đệ nói thêm điều gì, Nguyệt Lão liền lướt chân, chuồn mất, lão cũng không muốn ở lại làm nơi trút giận cho Đế Quân đâu.

Bỏ lại Hồng Tuyền giậm chân tại chỗ, “Sư phụ người trở về a, đừng bỏ rơi đồ nhi a!”

Hu hu, Bàn Cổ đại thần phù hộ, nghìn vạn lần đừng để cho Đế Quân khởi binh hỏi tội ngay mặt a!!!

—

Linh Hư nơm nớp lo sợ trốn trong góc phòng, nhìn Đế Quân phẩy ống tay áo một cái, trong khoảnh khắc liền đem cả hậu điện Đông Hoa cung lớn như vậy hóa thành một đồng phế tích.

Hôm nay Đế Quân đến Nguyệt Lão các một chuyến, không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi trở về bắt đầu phát hỏa, dọc đường đi, đi qua nơi nào là nơi đó ngay cả một mảnh ngói cũng không còn.

Linh Hư lần đầu tiên thấy Đế Quân nổi giận lớn như vậy, trước đây Đế Quân cho dù đang tức giận cũng chưa từng thấy qua y như vậy, toàn thân là nộ hỏa, nhìn rõ cả không gian bị vặn vẹo.

Hu hu, hắn cũng rất muốn giống những người khác trốn đi thật xa, nhưng không được, hắn là thị đồng tùy thân của Đế Quân, nếu Đế Quân có việc phân phó mà không tìm thấy hắn, thì phiền phức to.

Đế Quân phát hỏa được một lúc, cơn tức tiêu tan không ít, đang chuẩn bị dừng lại, trong thần thức truyền tới cảm giác ràng buộc lại khiến cho nộ hỏa vốn sắp lắng xuống lại bùng lên, không cần bấm tay tính toán, Đế Quân cũng biết nhất định là lão Nguyệt Lão kia buộc tơ hồng cho mình, mà theo cảm giác trong thần thức truyền tới xem ra, ràng buộc này sợ là nút thắt không hay ho cho lắm.

“Linh Hư!”

“Đi nói với Vương Mẫu một tiếng, chuyện của Nguyệt Lão bản quân sẽ không can dự vào nữa, để nàng tự định đoạt.”

“Thưa vâng.”

Hừ, bản quân sẽ không động đến ngươi, nhưng ngươi cũng nên chịu chút đau khổ đi!

8. Chương 8

Phát giận xong rồi, Đế Quân cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng nghĩ đến Dương Tiễn, cơn giận lại nổi lên.

“Bản quân ngược lại muốn xem, Nhị Lang Thần này có bản lĩnh gì khiến bản quân động tình với hắn.” Đế Quân kết bạn với Nguyệt Lão, đương nhiên là biết đường đi nước bước trong Nguyệt Lão các, nhân duyên không nhất định phải là lương tình tương duyệt, nhưng bọn họ đều là thân nam nhi, không động tình thì làm sao có thể đến với nhau.

Đế Quân tự tin với tu vi của mình là không có khả năng phát sinh loại sự tình này, nhưng Đế Quân cũng biết thiên mệnh đã định, cả đời khó mà thay đổi, trong tâm y vẫn có một tia dao động.

Cũng chính tia dao động này, khiến cho tâm thánh nhân của Đế Quân xuất hiện một kẽ hở, mới tạo cho thiên đạo cơ hội lợi dụng, đây là chuyện sau này.

Lúc bấy giờ Đế Quân không nghĩ tới những thứ này, y vốn chỉ vì chuyện Trầm Hương cứu mẹ liên lụy đến Vương Mẫu, mới dựa trên tâm tư xem trò vui khoan tay đứng nhìn, hiện tại lại thấy cái tên Dương Tiễn này cực kỳ chướng mắt, không làm chút gì đó thì khó mà tiêu lửa giận trong lòng y.

Rất hiển nhiên, Đế Quân là đang giận chó đánh mèo lên người khác.

“Bản quân quay về Côn Lôn ở mấy ngày, ngươi đi truyền lời, rồi đến Côn Lôn tìm bản quân.” Phát giận

xong rồi, cũng nhẹ lòng đi không ít, Đế Quân tiện tay khua khua ống tay áo, cung điện vốn đang tan hoang không chịu nổi liền khôi phục nguyên dạng.

“Thưa vâng.” Linh Hư cúi đầu thi lễ, cung tiễn Đế Quân rời đi.

Đến chân núi Côn Lôn, Đế Quân bỗng trở lên tâm du ngoạn, liền tản đi xe mây, lẫn vào dòng người du sơn.

Côn Lôn trùng điệp, khí thế hùng vĩ, khoác lên ngân trang, sừng sững vạn nhận (1 nhận = 7-8 thước), xuyên thủng tầng mây.

Núi Côn Lôn xưa nay vẫn là nơi mà con người tìm tiên học đạo, cảnh sắc lại hơn người, mặc dù là nơi giá rét, nhưng văn nhân nhã khách vắng lai cũng không ít.

Ở nơi đây cho dù đương giữa hè vẫn là một núi Côn Lôn gió lạnh tuyết bay, Đế Quân một thân trường bào thanh y, không có bất cứ y vật gì phòng lạnh càng khiến người chú ý, hướng chỉ tướng mạo y vốn là cực thịnh, một thân quý khí không thể che giấu, làm người khác cảm thấy thoát tục.

Ánh mắt cùng những lời nghị luận của du nhân tất nhiên là không thoát khỏi tai mắt của Đế Quân, nhưng y cũng không để ý, thời hồng hoang, có rất nhiều thần tiên thánh nhân du lịch phạm trần, con người nhìn thấy luôn luôn ngưỡng mộ yêu quý, sớm đã thành thói quen.

Bước chân Đế Quân nhìn như chậm nhưng rất nhanh, du nhân trong lúc còn đang nói chuyện, đã không thấy bóng hình đâu nữa, khiến mọi người đều kinh hô rằng nhìn thấy thần tiên, đến đây, núi Côn Lôn tìm tiên lại gợi lên một trận sóng gió tại phạm trần.

Càng lên cao, thời tiết cũng càng phát lạnh, gió to rít gào, phóng mắt nhìn ra là cả khoảng trời mênh mông tuyết trắng, Đế Quân nhàn rỗi chậm chậm khoan thai bước đi giữa một trời sương tuyết, gió này tựa như không hề ảnh hưởng đến y, cả cái góc áo cũng chưa từng nhúc nhích.

Lại đi một hồi, xuyên qua một lớp kết giới như có như không, cảnh sắc trước mắt trở nên rộng mở.

Thanh sơn lục thủy đương lúc mây mù quần quít, lộ ra quần sơn như những cụm đảo nhỏ lơ lửng giữa những tầng mây cuộn cuộn vân vũ, ánh dương quang từ kẽ mây chiếu xuống, như vô số cự long phun ra thác nước kim sắc, nhộn nhạo vui đùa.

Côn Lôn là một nơi như thế nào? Từng có thơ ca viết rằng: Côn Lôn có tầng thành cửu trọng (thành trì tầng này cao hơn tầng kia), nó cao một vạn một ngàn một trăm mười bốn bộ hai xích sáu thốn. Trên có một hoà, nó cao năm tầng. Châu ngọc thụ, toàn thụ, bất tử thụ ở đằng tây, sa đường lang vương thiên hảo tại đằng đông, giáng thụ (ngọc thụ sắc đỏ thẫm) ở đằng nam, bích thụ, dao thụ ở đằng bắc. Một bên có bốn trăm bốn mươi cửa. Cửa rộng bốn dặm, một dặm chín thuẫn, thuẫn trượng năm xích. Một bên có cửu tinh, ngọc hoành (cơ quan chứa thuốc bất tử) cất trong góc đằng tây bắc. Cửa bắc mở để đón gió Bát Chu. Khuynh cung (địa cung rộng một khoảnh), toàn thất (căn phòng được trang trí bằng ngọc), huyền

phố, thanh phong, hàng rào ngô đồng, trong Côn Lôn hạp duyệt. Trong hồ sơ phố, thăm hoàng thủy (nghỉ là suối nước), hoàng thủy chảy ba vòng trở về khởi nguồn, trở thành đan thủy (nước màu đỏ), uống vào bất tử. Vật hằng ước ao ở tiên giới, ở đây cần gì có đó, như có cây bất tử, thuốc bất tử, nước bất tử. Nghe nói, tiên nhân thời kỳ đầu, không cần tu luyện, chỉ cần ăn những vật bất tử trên là đạt được mục đích trường sinh bất tử. Truyện kể rằng Hoàng Đế ăn được một loại ngọc cao sôi sùng sục, từ anh hùng thần thoại biến thành thủ lĩnh tiên giới. Côn Lôn xưa kia có thể so sánh, nghiêm nhiên là tiên nhân lão gia.

Chỉ là một đoạn miêu tả thần thánh hoá Côn Lôn của người xưa. Mộc hoà, châu ngọc thụ, toàn thụ... vân vân, là những loại cây chỉ có trên Côn Lôn.

Miêu tả như vậy dĩ nhiên là phóng đại rất nhiều, nhưng vẫn có vài phần chân thực. Nếu không phải như thế, thì tại sao đứng đầu Tam Thanh(*), Pháp nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại xây dựng đạo trường Ngọc Hư cung ở đây?

(*) Tam Thanh bao gồm Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Thái Thanh. Đứng đầu Ngọc Thanh là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đứng đầu Thượng Thanh là Linh Bảo Thiên Tôn, đứng đầu Thái Thanh là Đức Thiên Tôn (tức Thái Thượng Lão Quân)

So với Thiên Đình thanh lãnh, Đế Quân càng thích tiên cảnh Côn Lôn tràn đầy sức sống hơn, từng nhánh cây ngọn cỏ nơi này đều do linh khí thiên địa dựng dựng mà thành, thập phần linh tính.

“Người phương nào tự tiện xông vào tiên cảnh Côn Lôn?”

Một tiếng quát chói tai truyền đến, Đế Quân giương mắt nhìn lên, thấy một người cười mây bay nhanh đến. Định thần nhìn lại, là một thiếu niên mi thanh mục tú, một thân hồng y rực lửa.

Thiếu niên kia đứng trước mặt Đế Quân, lộ vẻ kinh ngạc, còn chưa đợi Đế Quân lên tiếng, đối phương đã cúi đầu chấp tay: “Thì ra là Đông phương Đế Quân tiên giá, đệ tử mạo phạm.”

“Người nhận ra bản quân?” Đế Quân nhướn mày, y đã rất lâu không đến Côn Lôn, nhưng không ngờ thiếu niên trước mặt này thế mà lại nhận ra y. Lấy khả năng ghi nhớ của Đế Quân, rõ ràng nhớ là mình chưa từng gặp qua người trước mắt.

“Hỏi Đế Quân, sư tổ có cho mỗi một đệ tử mới nhập môn xem qua chân dung của Đế Quân, cho nên đệ tử mới nhận ra Đế Quân.” Thiếu niên trong lúc nói chuyện, vẫn cúi đầu, dáng vẻ cung kính.

“Người là môn hạ của ai?”

“Đệ tử là môn hạ của Xích Tinh Tử sư tôn.”

Gật đầu, Đế Quân không hỏi thêm gì nữa, đương định ly khai, thiếu niên bên cạnh lại lên tiếng: “Đế Quân, sư tổ có lệnh, nếu Đế Quân tới, có thể đến Ngọc Hư cung nghỉ ngơi.”

“Đây là vì sao?” Đế Quân có chút ngạc nhiên, y cũng có động phủ của mình ở Côn Lôn, hà tất phải đến Ngọc Hư cung nghỉ ngơi?

“Đệ tử không biết.” Thiếu niên đáp, cậu chỉ là đệ tử mới nhập môn, mặc dù được sư tôn yêu quý, nhưng chuyện này sẽ không nói với cậu. “Sư tổ đang bế quan.”

“Bản tọa biết rồi, người làm việc của người đi, bản tọa tự đến đó là được.”

“Vâng, đệ tử xin cáo lui.”

Ngọc Hư cung trải qua một thời gian rất lâu, vẫn hùng vĩ tráng lệ như vậy, ngàn vạn năm qua đi chưa từng biến hóa, chỉ là chủ nhân nơi này, đã không còn ngồi ngay ngắn trong điện phủ giống trước đây, hơn nữa, đồ tử đồ tôn mỗi ngày đến thỉnh an cũng không bước chân vào nơi đây nữa, ngoại trừ đệ tử đứng giờ đến quét bụi, Ngọc Hư cung rộng lớn như thế, vậy mà không một bóng người.

Thông thạo vòng qua chính điện, Đế Quân đi tới nơi ở của y trong Ngọc Hư cung, bởi vì y thích ở gần nước, nên nơi ở cũng đặc biệt chọn nơi ở giữa nước.

Trong hơi nước mịt mù, một toà tiểu lâu tinh xảo như ẩn như hiện, Đế Quân đạp thủy đi qua, tiến vào tiểu lâu.

Mặc dù đã lâu không đến Ngọc Hư cung, nhưng mọi thứ trong tiểu lâu vẫn còn gọn gàng ngăn nắp, không nhiễm một hạt bụi, hẳn là có người quét dọn mỗi ngày.

Mở một cánh cửa sổ, Đế Quân thả Thiên kính vào trong nước. Thiên kính lớn bằng lòng bàn tay ở trên mặt nước nghi ngút sương mù ẩm áp nhanh chóng biến lớn, đợi thẳng đến trước mặt Đế Quân, Thiên kính đã lớn bằng cái đĩa. Ánh sáng trên đĩa như ngọc, đồ văn kỳ cổ như vật sống chậm rãi lưu động.

Đầu ngón tay điểm nhẹ lên trung tâm âm dương đồ, thần thức Đế Quân khẽ động, đã tiến vào trong Thiên kính.

Trong Thiên kính lấp lánh tinh quang, tôn lên bóng đêm như vũ trụ hư vô mờ mịt, mà trong những tinh quang này, có cái sáng như ánh sao, có cái lại lập lòe, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Những tinh quang đó, đại diện cho bấy nhiêu người đắc đạo thành tiên, bấy nhiêu thần tiên ngã xuống.

“Tĩnh Nhi.”

“Chủ nhân, Tĩnh Nhi ở đây.” Tiếng nói ngọng nghịu non nớt truyền đến, một nữ đồng phần y xuất hiện trước mặt Đế Quân, nữ đồng trông khoảng sáu bảy tuổi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái như búp bê mang theo nụ cười vui vẻ, trong đôi mắt to nhìn Đế Quân tất cả đều là yêu thích và sùng kính.

Đế Quân giơ tay lên sờ sờ hai cái búi tóc nhỏ trên đầu Tịnh Nhi, nhìn đáng vẻ vui mừng của đối phương, khóe miệng cũng kéo lên một nụ cười, “Trong Thiên kính đã có bao nhiêu thần hồn ngã xuống?”

“Rất nhiều rất nhiều nha, lúc chủ nhân không ở đây chúng nó cứ luôn run rẩy, nhaoáng cái đã không còn rất nhiều rất nhiều.” Bàn tay nhỏ nhắn mập mạp của Tịnh Nhi giang rộng, tỏ ý rất nhiều thần tiên đã thực sự chết đi, “Có điều Tịnh Nhi đều hảo hảo thu vào nha.” Đôi mắt long lanh ngập nước nhìn Đế Quân chăm chăm, đáng vẻ đợi chủ nhân khích lệ, vô cùng khả ái.

“Làm tốt lắm.” Đế Quân không hề keo kiệt khen ngợi, trong mắt lộ ra chút cưng chiều, tùy ý khí linh (linh hồn của khí cụ) của mình ha ha cười ngây ngô kéo tay y, nhẹ nhàng đóng đưa.

“Chủ nhân định xử lý những thần hồn kia sao?”

“Ừ.” Y bế quan đã lâu, cũng nên tận hết chức trách, làm chút chuyện.

“Tịnh Nhi cũng muốn giúp chủ nhân.”

“Ừm, xuất những thần hồn ngã xuống ra đi.”

“Vâng, chủ nhân chờ một chút, nhanh lắm.” Tịnh Nhi cười ha ha nói, không hề thấy nàng có động tác gì, thần hồn tứ phía đã bắt đầu di động, trong chớp lát, những thần hồn sắp biến mất này liền phân môn biệt loại tụ tập đến trước mặt Đế Quân.

Cùng là thần hồn ngã xuống, giữa bọn chúng cũng có khác biệt, trời xanh vô tình, không phải bất kỳ thần tiên ngã xuống nào cũng có cơ hội sống lại, chỉ có thần tiên công đức quá quan mới có thể trùng tu thiên đạo, ai không quá quan tất trọng nhập luân hồi, ai có đại ác tất trực tiếp đánh tan thần hồn, để nó tiêu tán trong thiên địa.

Màu sắc thần hồn càng tinh khiết, đại biểu công đức của nó càng cao, và ngược lại.

Đột nhiên, Đế Quân nhìn thấy ba thần hồn phi thường đặc biệt, ba thần hồn tự tụ thành một loại.

Ba thần hồn hai lớn một nhỏ gắt gao dựa chung một chỗ, trên hai dưới một tạo thành một hình tam giác, một trong hai cái lớn phía trên là màu trắng thuần khiết, chứng minh công đức của nó giá trị rất cao, hoàn toàn phù hợp yêu cầu trọng thân, còn hai cái kia lại có chút kỳ quái, không quá giống thần hồn, nhưng lại cực kỳ tương tự.

Nói chúng nó tương tự, là bởi vì quang mang của chúng nó giống như của thần hồn, nói chúng nó không giống thần hồn, là bởi vì chúng nó không có cảm giác áp bách đặc hữu của thần hồn.

Có điều màu sắc của chúng nó thật ra vô cùng thuần túy.

“Tịnh Nhi, hai cái này là gì vậy?” Đế Quân không cho rằng hồn phách không phải thần hồn có thể không thông qua sự cho phép của khí linh Thiên kính mà có thể tiến vào đây.

“Đây là một nhà Dao Cơ tử tử...” Tịnh Nhi rụt rè nhìn Đế Quân.

“Bọn họ không phải là thần tiên.” Đế Quân không đồng ý nhìn Tịnh Nhi một bộ dáng bất an như làm chuyện xấu bị gia trưởng phát hiện trước mặt.

“Nhưng bọn họ rất đáng thương, cho nên Tịnh Nhi... liền tự chủ trương, xin lỗi chủ nhân.” Tịnh Nhi thấy sắc mặt Đế Quân thay đổi, lập tức nhận lỗi.

Đế Quân nhìn vẻ mặt đáng thương hề hề của Tịnh Nhi, cuối cùng vẫn mềm lòng, “Chỉ lần này thôi.”

“Cảm ơn chủ nhân, chủ nhân tốt nhất!!!” Tịnh Nhi cười to xông về phía Đế Quân.

9. Chương 9

“Chủ nhân định xử lý bọn họ thế nào?” Tịnh Nhi nửa hiểu kì nửa lo lắng hỏi, trong ba hồn phách này, trừ Dao Cơ ra thì hai người kia không được tính là tiên nhân chính thống, Tịnh Nhi có chút lo lắng Đế Quân sẽ trực tiếp đưa bọn họ vào luân hồi.

“Người nghì bản quân làm thế nào?” Đế Quân không trả lời hỏi ngược lại.

“Chủ nhân, có thể đừng cho họ tiến vào lục đạo luân hồi(*) được không?”

(*) Lục đạo luân hồi: Tam thiện gồm Thiên đạo, nhân gian đạo, tu la đạo. Tam ác gồm súc sinh đạo, ngạ quỷ (quỷ đói) đạo, địa ngục đạo.

“Lục đạo luân hồi là nơi bắt đầu và trở về của tất cả những linh hồn không phải thần, đó là nơi bọn họ thuộc về.”

“Nhưng mà, nhưng mà nếu họ trở về, thì sẽ không còn là hình dáng của hiện tại nữa, Dao Cơ tử tử nhất định sẽ rất đau lòng!” Trong mắt Tịnh Nhi, phạm nhân luân hồi chính là tiêu trừ nhân cách, cho dù cùng là một linh hồn, luân hồi rồi sẽ thành một người khác, không liên quan gì đến kiếp trước nữa.

“Người và Dao Cơ thân thiết như vậy từ bao giờ?”

“Tịnh Nhi và Dao Cơ tử tử vẫn luôn thân thiết a, hơn nữa mỗi lần chủ nhân bế quan đều đặt Tịnh Nhi ở

lục đạo luân hồi, Tịnh Nhi rất nhàm chán, may mà có Dao Cơ tỷ tỷ thỉnh thoảng đến thăm Tịnh Nhi, cùng Tịnh Nhi nói chuyện phiếm, cho nên trừ chủ nhân ra, Tịnh Nhi thích nhất là Dao Cơ tỷ tỷ.”

“Người phải biết, tự tiện nhúng tay vào thiên đạo, trừng phạt có bao nhiêu lớn.”

“Nhẹ thì giảm bớt đạo hạnh, nặng thì... nặng thì...” Tịnh Nhi nói nói, dần dần không ra tiếng.

“Nặng thì cái gì, hử?” Đế Quân mắt lạnh nhìn Tịnh Nhi bất an rụt cổ.

“Nặng thì hồn phi phách tán...”

“Vậy người còn muốn giúp bọn họ?” Giọng nói của Đế Quân đã có thể gọi là lạnh lẽo, thường ngày mặc dù y cũng đậm mạc lãnh ngôn, nhưng với người của mình sẽ không quá mức nghiêm khắc, chẳng qua là Tịnh Nhi làm rất quá phận, khiến cho cơn giận mới kiềm lại của y có dấu hiệu tăng trở lại.

Thấy chủ nhân đã phát hỏa, sắc mặt Tịnh Nhi càng tái nhợt, nhưng vẫn như cũ quật cường không chịu từ bỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn đến đỏ bừng, “Tịnh Nhi biết làm như vậy, chủ nhân nhất định sẽ không thích, Tịnh Nhi cũng sẽ bị phạt, thế nhưng Tịnh Nhi cũng không muốn khiến Dao Cơ tỷ tỷ đau lòng. Trước khi Dao Cơ tỷ tỷ lập gia đình, mặc dù có cười, nhưng Tịnh Nhi biết nàng vẫn luôn không vui, thế nhưng sau khi nàng lập gia đình, cả người đều thay đổi, trở nên rất dịu dàng, rất xinh đẹp, khi nói đến trượng phu và con gái, nụ cười trên mặt chưa từng giảm đi, Tịnh Nhi thích Dao Cơ tỷ tỷ như vậy, không muốn Dao Cơ tỷ tỷ biến về bộ dạng trước kia.”

Nhìn vẻ kiên định trong đôi mắt phiếm đỏ kia, Đế Quân im lặng hồi lâu, trong lòng phức tạp, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, “Chỉ một lần này thôi, lần sau không được thế này nữa.” Dù sao thì hai linh hồn phạm nhân này ở trong thiên đạo là “tra vô thử nhân” (người tra không ra), tùy nàng nghịch ngợm đi.

“Cảm ơn chủ nhân!” Tịnh Nhi kích động ôm lấy Đế Quân.

Đế Quân mặc cho Tịnh Nhi ôm y làm nũng, trong tay phóng ra pháp lực khai thông những thần hồn này tiến nhập vào thể giới song song hoàn thành chuyển thể trọng sinh, lại thuận tiện đem những người trước đây đã trọng sinh xong, năng lực cũng đã đầy đủ kéo trở về.

Có điều nơi bọn họ trở về là ngẫu nhiên, bị ném tới chỗ nào Đế Quân cũng mặc kệ, y không phải bảo mẫu.

Những thần hồn không thể trọng sinh thì bị đánh tan, hóa thành một phần lực lượng thuần túy nhất bổ sung vào hao tổn của Thiên kính, một phần khác trở về trong thiên địa, thấm nhuần vạn vật.

Tịnh Nhi sùng bái nhìn Đế Quân mạch lạc phân minh làm những việc này, thần quang nhu hòa soi sáng y, phác họa ra ngũ quan tuần láng như tinh điều ngọc trác, có một loại khí tức thần thánh bất khả xâm phạm bẩm sinh.

Chủ nhân của nàng, quả nhiên là tốt nhất!

Những thần hồn nhiều như tinh dầu đầy trời trong tay Đế Quân từng chút một biến mất, cuối cùng chỉ còn lại ba người mang theo tồn tại khiến Đế Quân hơi đau đầu, không chỉ là thân phận của họ, mà còn phiền toái mà họ đại biểu.

Đế Quân cũng không sợ những thần hồn này sống lại sẽ tiết lộ bí mật của Thiên kính, thần hồn tiến nhập Thiên kính chắc chắn sẽ không có bất kỳ ký ức gì về Thiên kính.

Nhưng ba cái trước mặt này hiện tại lại là nan đề, ý của Tịnh Nhi là không cho chúng nó đầu thai, Dao Cơ thì cũng được, sống lại quá lắm chỉ là đi một đoạn đường, hảo hảo tu luyện một phen trong thế giới song song rất nhanh liền có thể trở về, nhưng hai người còn lại thì không được, dù sao cũng là hồn phách phạm nhân, không có sức mạnh của thần hồn, cho dù cùng thần hồn sống lại, ký ức kiếp này cũng sẽ bị xoá đi, không khác gì đầu thai cả.

“Chủ nhân, có thể giống như Na Tra không, luyện chế một thân thể, để cho bọn họ sống lại không?” Tịnh Nhi đề nghị, vấn đề này nàng thật ra đã suy nghĩ rất lâu rồi.

“Hồn của họ còn cần tĩnh dưỡng một thời gian, người chỉ cần để ý tu hành là được.” Đế Quân vỗ vỗ đầu của nàng, uyển chuyển tỏ ý sẽ tự mình bồi nàng.

“Vâng, Tịnh Nhi sẽ ngoan ngoãn tu luyện.” Nghe ra chủ nhân sẽ không bỏ nàng lại một mình, Tịnh Nhi lập tức nở nụ cười.

Từ sau trận chiến Phong Thần bằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn tọa hạ mười hai vị nhập thất đệ tử bốn đi còn tám, Côn Lôn lớn như vậy thoáng cái liền thanh tịnh đi không ít, lúc trước Đế Quân nghe Linh Hư nhắc tới việc này, cũng có chút không thích bọn họ phản giáo đi ra, tiến vào Phật giáo, nhưng sư phụ của bọn họ là Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa nói gì, y càng sẽ không hỏi đến.

Có điều lâu lắm mới đến Côn Lôn, hiển nhiên là muốn đi thăm mấy tiên nhân còn ở lại.

Côn Lôn mười hai tiên các mỗi các một tính cách một sở thích, đều không phải là kiểu dễ ở chung, mà Đế Quân thân phận khác biệt, cho nên với phần lớn bọn họ chỉ kết giao hời hợt, nhưng Đế Quân cùng Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại là hảo hữu chí giao, nên ẩn theo xa gần thân sơ, Đế Quân đi qua các đỉnh núi, đến động Kim Hà ở núi Ngọc Tuyền của Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Dường như đoán được Đế Quân sẽ đến, Ngọc Đỉnh một thân đạo bào thanh y đứng sừng sững trước cửa động, mái tóc dài đen như mực tung bay theo gió, phổi cùng khí tức băng hàn vây quanh thân, càng sinh ra xuất trần mờ ảo.

Đều nói vật họp theo loài, người phân theo bầy, chẳng trách bọn họ có thể trở thành hảo hữu, bất kể là tính cách hay là sở thích, hai vị này đều giống nhau đến lạ thường, chỉ là Đế Quân so với Ngọc Đỉnh nhiều hơn phần khí phách người ở thượng vị, mà Ngọc Đỉnh so với Đế Quân hơn phần lệ khí.

Hai người đối diện một hồi, Đế Quân lên tiếng trước, “Đã lâu không gặp, vẫn tốt chứ?”

“Ừ, tiện có chút buồn, ngươi nếu đã tới, thì bồi ta uống vài chén đi.” Ngọc Đỉnh cũng không khách khí, trực tiếp mở lời mời.

“Hiển nhiên, sở thích của đạo huynh bản quân vẫn nhớ, không biết mỹ tửu cất trong hòm vạn năm này có vừa miệng ngươi chăng?” Đế Quân giơ giơ chiếc bình hồ lô tử sắc to bằng bàn tay trong tay lên.

“Người đã mang tới, đương nhiên là hợp ý ta rồi.” Ngọc Đỉnh không khách khí đoạt lấy bình hồ lô rượu trong tay Đế Quân, dẫn đầu bước vào động Kim Hà.

Trong động Kim Hà, trừ Ngọc Đỉnh ra thì không có người nào khác, vắng ngắt, hết như vạn năm trước.

“Không ngờ lâu vậy rồi không tới, ngươi một chút thay đổi cũng không có.” Đế Quân lười biếng nằm trên nhuyễn tháp, nhâm nhi mỹ tửu trong chén, để tận hứng, y không dùng pháp lực tán đi tử khí, uống hồi lâu, đã có vài phần say.

“Thay đổi có gì tốt, như bây giờ rất tốt.” Ngọc Đỉnh nghiêng người dựa lên cột trụ được điêu khắc từ ngọc thạch, thờ ơ hờ hững thưởng thức chén rượu.

“Ta đã gặp đồ đệ của ngươi rồi, đúng là một hạt giống tốt, cũng khó trách ngươi lại ngoại lệ thu hần.” Đế Quân còn nhớ rõ Ngọc Đỉnh từng nói không muốn thu đồ đệ.

“Hay giống thì tốt, đáng tiếc quá cố chấp, chuyện gì cũng đều gánh lên người mình.” Ngọc Đỉnh lắc đầu, đối với đồ đệ bảo bối của mình, hần thật sự là hết cách, “Ngươi ở Thiên Đình giúp đỡ trông nom hần chút, miễn cho hần đem chính bản thân mình ra bồi vào.”

“Hiển nhiên.” Chỉ cần hần không phạm lên tay y.

“Cảm phiền.” Ngọc Đỉnh thay đồ đệ nói cảm ơn, giọng điệu vừa chuyển, đã đổi đề tài, “Thần hồn của Dao Cơ ở trên tay ngươi.” Không phải là nghi vấn, mà là khẳng định.

“Ừ, đang tính dương, nếu muốn sống lại còn cần một quãng thời gian.” Nhiều năm ăn ý cũng khiến cho Đế Quân lập tức hiểu Ngọc Đỉnh muốn hỏi gì.

“Có thể sống lại là tốt rồi, coi như là giải cái tâm kết lớn nhất của đồ nhi ta.”

“Tĩnh Nhi bướng bỉnh, cũng thu luôn hồn của chồng con Dao Cơ vào, chuyện trùng tu thân thể này để ngươi chuẩn bị đi.”

“Ồ? Ta thật ra không ngờ đấy,” Ngọc Đình lộ ra một tia hứng thú, “Khí linh Thiên kính của người từ bao giờ trở nên lớn mật như thế?”

“Vô phương quản giáo.” Đế Quân lãnh đạm phun ra bốn chữ.

10. Chương 10

Bữa tiệc rượu hảo hữu này, cuối cùng đem tiên tử vạn năm Đế Quân mang tới uống cạn, kết cục là song phương say đổ.

Cho dù là thần tiên, uống rượu cũng sẽ say, mà say, dĩ nhiên là tránh không được phiền não khi say rượu.

Bên trong màn trướng lụa mỏng, một nam tử hắc phát thanh y đang say nằm, mái tóc dài đen như mực xoã tung trên chiếc gối sạch sẽ, vẽ ra những đường cong duyên dáng.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, từng tiếng từng tiếng theo tiết tấu, nhẹ nhàng hoà hoãn không quấy nhiễu.

Nam tử trên giường trong lúc tiếng gõ cửa vang lên, liền mở mắt, trong đôi đồng tử sâu thẳm đen láy không hề mang vẻ mê man của người mới tỉnh dậy, tỉnh táo mà bình lặng.

“Vào đi.” Đầu ngón tay thon dài mượt mà nhấc lên thái dương, ngữ điệu êm dịu mà đậm mạc của Đế Quân nghe không ra một tia dị dạng.

Người được Đế Quân đồng ý, bưng dụng cụ tẩy sấu (tẩy sấu: chải đầu rửa mặt) vào phòng.

“Đế Quân, nên dậy rồi.” Linh Hư cung kính quỳ gối trước giường, chờ chủ tử phân phó.

Một bàn tay trắng nõn từ trong trướng vươn ra, vén lên tấm màn màu vàng sáng, “Bản quân ngủ bao lâu rồi?”

“Hồi Đế Quân, đã hai ngày.”

“Hai ngày? Bản quân lần này đúng là say rất lâu.” Thời gian ở tiên cảnh Côn Lôn đồng bộ với Thiên Đình, xem ra cơn say này của y, đã bỏ lỡ không ít trò hay, “Chuẩn bị nước nóng, bản quân muốn tắm rửa.”

“Thưa vâng.”

Hầu hạ Đế Quân tắm rửa thay y phục, Linh Hư lại hỏi: “Đế Quân, lúc Linh Hư tới, Tây Vương Mẫu bảo ta hỏi ngài một chút, có thể đến tham gia buổi triều sớm của Thiên Đình không?”

Đế Quân nhú mi, “Buổi triều sớm? Bản quân vẫn luôn không tham dự chuyện của Thiên Đình, vì sao nàng lại hỏi như thế?”

“Linh Hư không biết, có điều gần đây Thiên Đình rất náo nhiệt, nhi tử của Tam Thánh Mẫu là Lưu Trầm Hương vì chuyện của mẫu thân hấn, khiến tam giới không được yên bình, hôm qua còn lén lút lên Thiên Đình, lại nói, nếu hấn không lên Thiên Đình, mọi người còn không biết chuyện Tam Thánh Mẫu tư phạm (nhớ nhưng phạm trần) đâu.”

Đế Quân vừa nghe, liền biết Nhị Lang Thần và Hao Thiên Khuyển đuổi theo Lưu Trầm Hương lên Thiên Đình, không thể không đem chuyện Tam Thánh Mẫu nói cho Vương Mẫu.

“Bây giờ là giờ nào?”

“Hồi Đế Quân, đã là giờ Mão nhị khắc (gần năm giờ ba mươi phút sáng).”

“Giờ Mão nhị khắc? Buổi triều sớm đã bắt đầu rồi, ngày mai hãy đi.”

“Đế Quân, Tây Vương Mẫu nói, thân phận của ngài đặc thù, nếu như cùng bách quan đồng thời yết kiến, chẳng phải là muốn giống chúng tiên cùng chờ Ngọc Đế sao? Đây là trăm triệu lần không thể, cho nên ngài không cần lo lắng thời gian, đợi buổi triều sớm bắt đầu rồi đi qua là được.”

Vội vã muốn gấp y như vậy, có lẽ muội muội là có chuyện quan trọng phải gấp, nghĩ đến đây, Đế Quân gật đầu nói: “Nếu đã vậy, bản quân sẽ đi ngay bây giờ.”

Đế Quân không ngờ lần đầu tiên đến Lăng Tiêu Bảo Điện liền thấy lão Long Vương vì cái chết của nữ nhi mà lên Thiên Đình cáo trạng, Tứ công chúa là biết được chân tướng ngọc thụ ở Nghiêm Hàn cung bị phá hủy, cho nên mới bị Nhị Lang Thần diệt khẩu, mà Tôn Ngộ Không cũng ở một bên thêm mắm dặm muối.

Mấy vị thần tiên trong Lăng Tiêu Bảo Điện đều bị Đế Quân đột nhiên xuất hiện dọa cho hoảng sợ, có lẽ làm Thiên Bồng Nguyên Soái đã được lâu năm, trước khi những người khác còn chưa mở miệng, Trư Bát Giới đã giơ lên cái bồ cào chín răng, quát: “Người phương nào dám cả gan xông vào Lăng Tiêu Bảo Điện?”

Đế Quân hừ lạnh một tiếng: “Người cũng biết nơi này là Lăng Tiêu Bảo Điện? Bản quân còn tưởng rằng đây là Lôi Âm Tự của phật Như Lai đâu, sao người của phật gia cũng có thể để ý tới chuyện Thiên Đình?”

“Người!” Trư Bát Giới bị Đế Quân nói cho không nói lại được, vẻ mặt tức giận.

Con người Tôn Ngộ Không đảo một vòng, ngăn cản hấn còn đang muốn nói gì đó, “Chúng ta không nên

quản, không biết người là thần thánh phương nào, có thể quản được chuyện Thiên Đình?”

“Ồ?” Đế Quân nhướn mi, xoay người nhìn lên trên thượng vị, “Các người nói bản quân có quản được hay không?”

Ngọc Đế tại một khắc nhìn thấy Đế Quân, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra, thấy ánh mắt của y chuyển về phía mình, trên mặt lập tức đầy ắp ý cười, lấy lòng nói: “Chuyện này liên quan đến luật trời, Đế Quân muốn quản, là thích hợp nhất.”

Vương Mẫu từ trên ghế phi thân xuống, đứng bên cạnh Đế Quân, quan tâm hỏi han ca ca nhà mình, “Ca ca không phải là đến tiên cảnh Côn Lôn ở mấy ngày sao? Sao trở lại nhanh như vậy? Không phải là đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Thái độ của Ngọc Đế và xưng hô của Vương Mẫu khiến mọi người đều sửng sốt, ngay cả Dương Tiễn đã gặp qua Đế Quân cũng không ngoại lệ, hắn biết thân phận Đế Quân đặc thù, nhưng không biết y đặc thù đến nỗi cả Ngọc Đế cũng, cũng... vừa kính vừa sợ y như vậy?

“Nghe Linh Hư nói người muốn bản quân lên triều, bản quân liền tới.” Nghe thấy lời quan tâm của Vương Mẫu, sắc mặt Đế Quân hơi ngượng bớt, lãnh khí quanh thân cũng giảm xuống.

Vương Mẫu nghe vậy, cười nói: “Vậy thì ca ca tới trễ rồi, bổn cung mời ca ca đến, vốn là muốn cho ca ca và chúng tiên gặp nhau một lần, miễn cho bọn họ sau này đụng phải ca ca, ai biết hôm nay lại sinh ra một đồng chuyện phiền toái, bệ hạ liền cho bãi triều sớm.”

Bên này, hai huynh muội nói đến cao hứng, bên kia lão Long Vương rốt cục nhớ ra ca ca của Vương Mẫu đến cùng là thần thánh phương nào, tức thì không cần giữ thể diện nữa, trực tiếp bỏ nhào quỳ gối trước mặt Đế Quân, lão lệ tung hoành: “Đế Quân a, cầu ngài mau cứu nữ nhi của lão Long đi!”

Cuộc nói chuyện bị cắt ngang, Đế Quân cũng không giận, chỉ làm bộ không biết hỏi: “Nữ nhi của người làm sao?”

Trư Bát Giới tranh nói: “Tứ công chúa vì biết Nhị Lang Thần huỷ ngọc thụ ở Nghiễm Hàn cung, bị hắn diệt khẩu.” Ngón tay không khách khí chỉ hướng Dương Tiễn.

Đế Quân theo hướng hắn chỉ nhìn lại, Dương Tiễn đang quan sát động cơ trong điện không nói một lời, một chút dáng vẻ bác bỏ cũng không có.

Chỉ nhìn một cái, Đế Quân liền thu hồi ánh mắt, “Có chăng chỉ là một gốc ngọc thụ, bị huỷ thì bị huỷ, có quan trọng đến mức vì chút chuyện nhỏ này giết người diệt khẩu sao?”

Hằng Nga vừa nghe, liền mở miệng phản bác: “Đây sao có thể là chuyện nhỏ? Ngọc thụ là do lông mi của Bàn Cổ biến thành, chính là thánh vật.”

“Vậy theo lời tiên tử nói, vạn vật thế gian cũng do Bàn Cổ biến thành, có phải nếu ngươi nhổ một gốc cây một ngọn cỏ, chém một thân cây cũng là phạm vào luật trời hay không?” Ngọc thụ ở Nghiễm Hàn cung Đế Quân đã nhìn thấy, y vẫn không ủng hộ Thiên Đình coi gốc ngọc thụ này như bảo vật mà trông chừng, hình dạng không đẹp chưa nói còn không có tác dụng gì, không bằng huỷ đi để năng lượng của nó tự thân trở về trong thiên địa còn thực dụng hơn.

“Hai chuyện này sao có thể nhập làm một? Chúng không giống nhau!” Hằng Nga cho rằng Đế Quân là đang ngụy biện, lại không cách nào phản bác.

“Cùng là Bàn Cổ biến thành, có cái gì không giống?” Đế Quân lạnh lùng liếc nàng một cái, Hằng Nga chợt thấy toàn thân như bị đặt vào trong hầm băng, lạnh lẽo thấu xương.

Trư Bát Giới thấy Hằng Nga bị chọc tức, liền bắt chước, “Thì ra là vậy a, vô tội cũng được, vậy sau này lão tử nhàn rồi không có việc gì làm, rảnh rỗi đến nhà muội muội, ta cũng chém mấy gốc lông mi Bàn Cổ cho vui, ha.”

“Hừ, ngươi còn muội muội muội muội nữa, da gà của bốn cung sắp rơi xuống đất hết rồi!” Vương Mẫu thấy có người dám ngăm trào phúng Đế Quân trước mặt nàng, lập tức trầm mặt, phần nộ quát.

Trư Bát Giới thấy Vương Mẫu nổi giận, toàn thân run lên, nhưng vẫn cố nói: “Chuyện Dương Tiễn thâm mến muội muội ta thì nói thế nào?”

Dương Tiễn vẫn im lặng vô thanh nghe nói vậy, cuối cùng mở miệng, giọng nói mang theo uy hiếp giận dữ nói với Trư Bát Giới: “Trư Bát Giới, đây không phải là nơi ngươi có thể nói bậy như vậy.”

“Ta nói bậy? A ha, Dương Tiễn, ngươi còn không đem chuyện ngươi động phạm tâm thâm mến muội muội ta như thế nào, giấu kín hoa tai của muội muội ta như thế nào, còn đánh hư ngọc thụ ở Nghiễm Hàn cung như thế nào thành thật khai ra?”

“Cái gì? Dương Tiễn thâm mến muội muội ngươi?” Ngọc Đế vừa nghe, lập tức ha ha cười lớn thành tiếng, “Thật là một trò đùa lớn của tam giới a, a ha ha ha ~”

Hằng Nga thấy Ngọc Đế không tin, lập tức nói, “Bệ hạ có điều không biết, tiểu tiên cùng Tịnh Đàn Sứ Giả, đã kết làm kim lan huynh muội.”

“Ồ?” Ngọc Đế kinh ngạc, nhưng nghĩ rằng Hằng Nga là mỹ nữ nổi danh tam giới, Dương Tiễn thâm mến nàng cũng không phải là không thể.

Tôn Ngộ Không quát Dương Tiễn: “Dương Tiễn, nhận tội đi.”

“Trư Bát Giới đơn phương nói bậy!” Dương Tiễn thề thốt phủ nhận, ánh mắt lướt qua người Hằng Nga một thoáng, thất vọng và tức giận chùng chất trong lòng, hẳn không ngờ một mảnh tâm ý của mình vậy

mà sẽ bị người này phơi bày trần trụi trước mặt người khác, không một tia che lấp, điều này làm sao hấn chịu nổi? Hấn thật sự yếu sai rồi sao? Thân là Tư Pháp Thiên Thần, tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của hấn tuyệt đối không thể để cho người khác tùy ý giẫm đạp.

Tôn Ngộ Không lấy ra một cái kính, “Dương Tiễn, ngươi nhìn cho rõ a, đây là chiếc kính Như Lai phật tổ trước khi thành Phật đã dùng qua, nó có thể biết được tương lai, có thể tái hiện quá khứ, chỉ cần mọi người cùng nhau nhìn một cái, là có thể rõ ràng chân tướng!”

Tôn Ngộ Không vừa nói ra, mọi người tại đây sắc mặt đều biến đổi, Dương Tiễn trong lòng cả kinh, chỉ biết trợn mắt nhìn ngày hôm nay, là chạy không thoát.

Tôn Ngộ Không lại không buông tha hấn, “Dương Tiễn, ngươi nghĩ cho kỹ, là nói ra trước? Hay là xem trước. Hử, nói nha.”

Vương Mẫu vẫn luôn quan sát mọi người, thấy sắc mặt Dương Tiễn đột biến, liền biết lời Trư Bát Giới nói, sợ là sự thật, lập tức lên tiếng, “Nhị Lang Thần, nếu bây giờ ngươi thành thật khai ra, bổn cung tha cho ngươi vô tội.”

Trư Bát Giới: “A? Vậy là bắt công a, bắt công.”

Vương Mẫu nhìn về phía Ngọc Đế, Ngọc Đế lập tức hiểu ý, ho khan một cái nói: “Nể tình Nhị Lang Thần trước nay trông coi luật trời, liên tục lập kỳ công, lại thân kiêm trọng chức chấp chương luật trời...”

“Bệ hạ, biết luật mà phạm luật, tội thêm một bậc a.” Tôn Ngộ Không nói, “Kỳ thực, bảo kính này của ta chẳng những có thể thấy được quá khứ của Nhị Lang Thần, mà trên trời dưới đất, quá khứ của tất cả mọi người, đều có thể thấy được! Tỷ như, trong thiên cung trị quan nào tham ô, tiên nữ nào tư xuân, đương nhiên cũng bao gồm cả cái vị trí Nhị Lang Thần ngươi đang ngồi yên ổn, chẳng hạn, phải không?”

“Bản quân ngược lại hiếu kỳ, chiếc kính này có thể xem được quá khứ của bản quân hay không.” Đế Quân vốn không muốn quản chuyện này, nhưng Tôn Ngộ Không, ngoài sáng trong tối trào phúng Vương Mẫu, khiến y rất khó chịu, “Bản quân mới rồi không phải là nghe thấy ngươi nói bảo kính trong tay ngươi có thể thấy được quá khứ của tất cả mọi người trên trời dưới đất sao? Sao bản quân chưa từng nghe thấy Như Lai phật tổ nhắc tới chiếc kính này nhỉ? Không bằng để bản quân kiến thức một chút?”

Tôn Ngộ Không nào dám để y kiến thức, liền vội vàng nói: “Cái này không vội, không vội, chuyện của chúng ta còn chưa nói xong đâu, Dương Tiễn, ngươi còn không mau nói?”

Dương Tiễn vốn trí tuệ hơn người, thấy y như vậy, sao còn không biết bảo kính có vấn đề, lập tức nói: “Ngọc thụ đúng là tiểu thần thất thủ đánh hư, nhưng tiểu thần tuyệt đối chưa từng thâm mến Hằng Nga tiên tử.”

“Ngươi!” Lần này, đối lại là Hằng Nga biến sắc, Dương Tiễn không thừa nhận, chẳng khác nào bảo nàng nói dối sao? “Bệ hạ...”

“Được rồi!” Đế Quân nhin không nổi nữa, y vốn còn đang say rượu, đầu khó chịu tột cùng, bây giờ lại bị bọn họ âm ỉ, càng đau hơn, vũng nước đục này y một chút cũng không muốn lội vào nữa, “Nơi này là Lăng Tiêu Bảo Điện, không phải là cái chợ, âm âm ỉ ỉ còn ra thể thống gì, lão Long Vương, quay về Đông Hải của ngươi đi, chỉ cần nữ nhi của ngươi chưa từng làm việc ác, chờ thời điểm đến, nàng tự nhiên sẽ trở lại.”

Lão Long Vương vừa nghe, liền biết Đế Quân đồng ý cứu Tứ công chúa rồi, lập tức đội ơn đáp nghĩa dập đầu tạ ân, “Cảm tạ Đế Quân, bệ hạ, nường nường, lão Long xin cáo lui.” Rồi đứng dậy rời đi.

Tôn Ngộ Không: “Ê, lão sao cứ thế mà đi chứ?” Lão Long Vương này không phải là đến báo thù cho nữ nhi sao, thế nào cái người gọi là Đế Quân này mới nói mấy câu đã khiến lão cao hứng bừng bừng về nhà rồi?

Lão Long Vương vừa đi, Đế Quân liền chuyển hướng sang hai người Tôn Ngộ Không Trư Bát Giới, “Nhị vị nếu là người trong phật môn, chuyện của Thiên Đình vẫn đừng nên quản thì hơn, lần sau nếu còn đem một cái kính giả đến lừa bịp, đừng trách bản quân không khách khí.” Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn toạ hạ mấy vị đệ tử phản giáo vào phật môn, Đế Quân đúng là không có cảm tình gì với phật giáo.

—
Chú thích:

Bàn Cổ được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc.

Theo Tam Hoàng Thiên Kinh, sự tích Bàn Cổ như sau:

Tại núi Côn Lôn có một cục đá lớn đã thọ khí Âm Dương chiếu diệu rất lâu đời, nên đã thấu được các tánh linh thông của vũ trụ mà tạo thành thai người.

Sau 10 tháng 16 ngày, đúng giờ Dần, một tiếng nổ vang, khối đá linh ấy nứt ra, sản xuất một vị Linh Chơn hy hữu, một con người đầu tiên của thế gian, được gọi là Bàn Cổ.

Vừa sanh ra thì vị ấy tập đi, tập chạy, tập nhảy, hít gió nuốt sương, ăn hoa quả, lần lần lớn lên, mình cao trăm thước, đầu như rồng, có lông đầy mình, sức mạnh vô cùng.

Một ngày kia, Bàn Cổ chạy qua hướng Tây, bắt gặp một cái búa và một cái dùi ước nặng ngàn cân. Bàn Cổ, tay phải cầm búa, tay trái cầm dùi, ra sức mở mang cõi trần.

Thuở đó Trời Đất còn mờ mịt. Ngài ước cho phân biệt Trời Đất thì nhơn vật mới hóa sanh được. Ngài ao ước vừa dứt tiếng thì sấm nổ vang, Thiên thanh, Địa ninh, vạn vật sinh ra đều có đủ cả.

Ngài liền chỉ Trời là Cha, chỉ Đất là Mẹ, muôn dân là con. Ngài chính là tôn chủ sáng lập thế gian, nên cũng gọi Ngài là Thái Thượng Đạo Quân.

Ngài tự xưng là Thiên tử, tức là con Trời, cai trị muôn dân. Ngài là vị vua đầu tiên của cõi thế gian nên gọi Ngài là Hổn Độn thị.

Tương truyền, Bàn Cổ có ba người con là Phục Hy, Nữ Oa, và Hoa Tư

Bàn Cổ thọ được 18.000 tuổi rồi qui Thiên.

Khi Bàn Cổ chết, đầu biến thành bốn ngọn núi, hai mắt biến thành mặt trời và Mặt Trăng, mớ biến thành sông biển, râu tóc biến thành thảo mộc. Thời Tàn và Hán, dân gian kể rằng đầu của Bàn Cổ là Đông Nhạc, bụng là Trung Nhạc, tay trái là Nam Nhạc, tay phải là Bắc Nhạc, và hai chân là Tây Nhạc. Các văn nhân ngày xưa kể rằng nước mắt của Bàn Cổ là sông, hơi thở là gió, giọng nói là sấm, đồng tử trong mắt là ánh sáng.

11. Chương 11

Vở hài kịch này, rốt cục dưới khế ước Ngọc Đế cùng Tôn Ngộ Không định ra, không cho hắn dạy Lưu Trầm Hương pháp thuật, mà ngược lại, Thiên Đình cũng đặc xá Lưu Trầm Hương, cho phép nó có thể lấy thân phạm phạm nhân sinh sống, hạ màn.

Tổng tiền ba người đám Tôn Ngộ Không đi, Vương Mẫu dẫn theo Dương Tiễn quay về Dao Trì giáo dục lại, trong cả Lăng Tiêu Điện, chỉ còn lại Đế Quân và Ngọc Đế.

Ngọc Đế đã sớm ngồi xuống đế toạ, nhìn Đế Quân đối diện mặt lạnh nhìn mình, trong lòng không kiềm được phát lạnh, “Đế Quân có chuyện muốn tìm thăm?”

“Ừ.” Đế Quân gật đầu.

“Nơi này không phải chỗ trò chuyện, không bằng đến hậu điện rồi nói?” Ngọc Đế dè dặt hỏi, hắn vẫn luôn rất tôn kính vị Đế Quân này dù là sư huynh hay là anh vợ, mỗi lần nhìn thấy y đều theo bản năng cung kính, đây cũng là vì năm đó nếu không có Đế Quân giúp đỡ cầu tình, sư phụ của hắn Hồng Quân lão tổ(*) tuyệt đối sẽ không thu cái đồ đệ không có tư chất trở thành thánh nhân này là hắn, mặc dù chỉ là một đệ tử ký danh, nhưng hai trăm triệu năm qua, phần ân tình này Ngọc Đế vẫn nhớ.

(*) Hồng Quân lão tổ là sư phụ của Tam Thanh đã chú thích ở những chương trước.

Cho nên hắn cũng tùy Vương Mẫu đại phát thư uy (thư: giống cái), không chỉ vì Vương Mẫu là thê tử của hắn, mà còn vì Đế Quân là ca ca của nàng.

Đế Quân theo Ngọc Đế đến hậu điện, nhìn hắn không biết từ đâu lôi ra một bình rượu, “Đây là rượu nho mà Ngự tửu ti mới cất một đoạn thời gian trước, mặc dù còn thua lão tửu đậm đà cất trong hầm, nhưng lại có một mùi vị khác, sư huynh không ngại nếm thử.” Giống như Vương Mẫu, lúc không có người ngoài

Ngọc Đế đều dùng xưng hô sư huynh với Đế Quân.

“Muội muội thật ra có nói không được cho người uống nhiều rượu.” Đế Quân cầm chén dạ quang, khẽ nhấp một ngụm, y say rượu đầu đầu còn chưa khoả hẳn, vẫn không nên uống nhiều lắm mới tốt, “Mùi vị quả thật không tệ.”

Ngọc Đế cười gượng, “Sư huynh cũng không phải không biết tính tình của muội muội người, nàng không cho ta uống nhiều, ta nào dám uống nhiều, ngược lại sư huynh bế quan lâu như vậy, mới nên uống nhiều một chút.”

“Không được, mấy hôm trước mới đến Côn Lôn, cùng Ngọc Đình đạo hữu uống một trận, lúc này đầu còn đang đau đây.”

“Vậy sư huynh người nên nghỉ ngơi cho tốt, say rượu đầu đầu không dễ chịu đâu.” Là một lão tửu quỷ, Ngọc Đế ở phương diện này tràn đầy linh hội, “Sư huynh không phải là có chuyện muốn nói sao?”

“Ừ, mấy ngày nay ta thanh lọc Thiên kính, triệu hồi không ít tiên nhân phục nguyên, phỏng chừng bọn họ cũng sắp trở lại Thiên Đình, sắp xếp thế nào thì người tự xem xét.”

“Việc này sư huynh cứ yên tâm, ta sẽ sắp xếp tốt. Gần đây thiên giới quả thực cũng thiếu không ít nhân thủ, bọn họ trở về vừa lúc.” Đối với Thiên kính, Ngọc Đế vẫn có chút hiểu rõ, hẳn biết những tiên nhân Đế Quân nói đều có thực lực chân chính, dù sao thì Thiên kính không phải là nơi những thiên binh thiên tướng thông thường có tư cách tiến nhập, chỉ có tiên nhân chân chính đứng hàng tiên ban mới có thể mượn nó hoàn hồn.

“Vậy là tốt rồi, còn một việc nữa, chín Kim Ô nhi tử của người...”

Đế Quân còn chưa nói xong, Ngọc Đế đã lo lắng cắt lời hỏi y: “Chúng nó làm sao?”

Bị cắt lời, Đế Quân có chút không vui, nhưng cũng biết hẳn thương con sốt ruột, không nói thêm gì, “Chín đứa con của người công đức giá trị không phù hợp với tư cách hoàn hồn của Thiên kính, vô pháp sống lại.” Lúc nói lời này ánh mắt Đế Quân vẫn dán lên người Ngọc Đế.

“Sao sao lại...” Ngọc Đế hồn bay phách lạc, nước mắt cũng tuôn ra, từ ngày hẳn tang con đến nay, vẫn luôn đem hy vọng cứu nhi tử ký thác lên người Đế Quân, bây giờ Đế Quân lại nói chúng nó thiếu công đức, cái gì gọi là thiếu công đức? Chẳng lẽ tác nghiệt quá nhiều, mười nhi tử của hắn trước nay đều nghe theo lệnh của hắn mà hành sự, không phải là nói hắn hại bọn chúng sao, đây làm sao không khiến hắn hồn bay phách lạc.

Đế Quân thấy Ngọc Đế lão lệ tung hoành, cũng có chút không nhẫn tâm, chậm chậm nói: “Việc này cũng không phải là không có biện pháp.”

Ngọc Đế vừa nghe, lập tức lau lệ, chấp hai tay, “Xin sư huynh hãy cứu chúng nó.”

“Chín đứa con của người công đức không đủ, ta cũng không có cách nào, nhưng nếu người nguyện ý dùng công đức của mình trung hoà tội nghiệt của bọn nó, vẫn có thể để bọn nó sống lại, nhưng nghiệt này sẽ gánh lên người người, hơn nữa nếu sau này sau khi sống lại bọn nó lại tái phạm...” Đế Quân không nói hết câu, nhưng ý tứ trong lời nói lại rất rõ ràng, cơ hội chỉ có một lần, nếu không hối cải, cái chờ đợi bọn nó, chính là vạn kiếp bất phục.

Ngọc Đế đương nhiên minh bạch ý y, “Đây là nghiệt do ta tạo, đương nhiên là do ta gánh vác, việc này liên phiền sư huynh rồi.”

Đế Quân thấy hần thái độ kiên định, cũng không khuyên nữa, gật đầu, “Nếu đã vậy, ngày mai ta mang Thiên kính tới.”

“Hạo Thiên cảm tạ sư huynh.” Hạo Thiên là tên của Ngọc Đế thời còn là đạo đồng của Hồng Quân lão tổ, cũng là hai chữ xưng hào thuở ban đầu của hần.

“Cử thủ chi lao (chỉ mất sức một cái nhấc tay).” Đế Quân không hề tranh công, “Còn một việc nữa, là về muội muội người Dao Cơ.”

“Dao Cơ nàng... Ai, năm đó nếu không phải ta quá cố chấp, cũng sẽ không biến thành kết cục như ngày hôm nay.” Dao Cơ vẫn là muội muội hần thương yêu nhất, hần xem nàng như bảo vật trong lòng bàn tay, nhưng nàng lại tự gả cho phàm nhân, thậm chí còn kháng lại mệnh lệnh của hần, điều này sao không khiến hần phẫn nộ? Kỳ thực năm đó hần cũng là nhất thời tức giận mới có thể lệnh Thập Đại Kim Ốc phơi nắng chết nàng, mà Dao Cơ vừa chết, Ngọc Đế liền hối hận, thế nhưng Vương Mẫu nói rất đúng, hần là người đứng đầu tam giới, hần tuyệt đối không có khả năng vứt bỏ thể diện, cho nên dù sai cũng không thể thừa nhận, trước mặt chúng tiên hần chưa bao giờ biểu hiện ra một chút hối ý. Nhưng bây giờ không phải trước mặt chúng tiên, hần không cần phải giấu diếm nữa, rốt cuộc hần vẫn là sai, cũng vì điều này, hần mới trăm điều khoan dung với Dương Tiễn, nếu không với một cái dám “thính điều bất thính tuyên” (ý là chỉ làm theo luật, không nghe lời ai), hần đã sớm cách chức, ném vào thiên lao rồi.

“Tịnh Nhi không tốt, kéo luôn cả hồn của phu quân và nhi tử nàng vào Thiên kính, lại âm ỉ không chịu để cho bọn họ chuyển thế, bản quân vô pháp, đành phải đáp ứng để cho bọn họ sống lại, chuyện luyện chế thân thể thì Ngọc Đế đạo hữu cũng tiếp nhận rồi, không mấy ngày nữa là người có thể nhìn thấy bọn họ.” Mấy ngày nữa, đó là tính theo thời gian ở trên trời.

Ngọc Đế mặc dù không định gặp vị em rể vô liêm sỉ kia của mình, nhưng nếu Đế Quân đã nói vậy, hần cũng không tiện nói thêm gì nữa, hướng chi muội muội có thể hoàn hồn đã khiến hần cao hứng lắm rồi.

Đế Quân đem tất cả nói xong hết, liền đứng dậy rời đi.

Đi xa Lăng Tiêu Điện, Đế Quân ghé qua Dao Trì, muốn tìm Vương Mẫu trò chuyện, vẫn như những lần trước, ngoài Dao Trì thiên binh thủ vệ không ngăn cản y, mà rất cung kính mời y đi vào.

Trên hành lang uốn khúc dài dài xuyên suốt Dao Trì, Đế Quân không ngoài ý muốn đụng phải Dương Tiễn đang nghênh diện đi tới, nhớ lại lần đầu tiên bọn họ gặp nhau cũng là ở chỗ này nhỉ.

Nhìn Dương Tiễn càng ngày càng gần, trong lòng Đế Quân ngũ vị tạp trần, có lẽ bởi vì số nhân duyên, cũng có lẽ bởi vì hắn là người Vương Mẫu xem trọng, là nhi tử của Dao Cơ, là đệ tử của Ngọc Đỉnh, càng có thể là một nguyên nhân khác, y đối với nam tử chỉ có vài lần duyên phận này càng sinh ra coi trọng.

Bọn họ thực sự rất giống nhau, rồi lại có điểm không giống.

Biết được diễn tiến của mọi chuyện, Đế Quân có thể lý giải những việc Dương Tiễn đang làm hiện tại là vì cái gì, đổi lại là y, y cũng sẽ làm như vậy, dù sao “muội muội” đối với bọn họ mà nói, là một tồn tại trọng yếu đến nỗi có thể vì nàng hy sinh tính mạng cũng không hối tiếc. Nhưng Đế Quân tuyệt đối sẽ không giống như Dương Tiễn, rõ ràng không cần chết lại cứ đi tìm chết, bởi vì Vương Mẫu cũng xem Đế Quân là một tồn tại quan trọng hơn sinh mạng, mà Dương Thiên lại không vậy.

Dương Thiên chỉ quan tâm đến trượng phu và nhi tử của nàng, điều này không sai, nhưng nàng không nên vì bọn họ mà không hề suy nghĩ cho ca ca của mình chút nào, không để ý tới thân phận của hắn, cũng không để ý tới thân phận của mình. Thân là Tư Pháp Thiên Thần, mỗi lời nói mỗi hành động của hắn đều không phải là làm gương cho tam giới hay sao, Dương Thiên vì chính mình mà từ chối không bán khoản đến những điều này, cũng chưa từng nghĩ tới, khi nàng làm như vậy, không chỉ là bôi đen mặt mũi của ca ca, mà còn là buộc hắn phải hạ thủ với người thân yêu nhất của mình.

Ngay cả dưới trần gian, vô môi cầu hợp (chưa đám hỏi mà đã qua lại bữa bãi), cũng là khiến người người thóa mạ.

Có đôi khi ngẫm lại, Đế Quân đều thấy hắn không đáng, có một muội muội như vậy, thực sự đáng để hắn làm những việc này sao?

Nhưng chỉ là điều này, cũng không thể ngăn cản Đế Quân tức giận với Dương Tiễn vì chuyện số nhân duyên, cho nên lúc nhìn thấy Dương Tiễn, phản ứng đầu tiên của Đế Quân vẫn là nghĩ muốn động thủ giết hắn.

Cũng may chỉ là suy nghĩ, đương khi bàn tay dưới ống tay áo vừa nhấc lên, Đế Quân đã kèm sát ý xuống đáy lòng, bàn tay rất tự nhiên vòng ra sau lưng.

Nhưng một khắc sát ý kia, vẫn để cho Dương Tiễn thân là đệ nhất chiến thần tam giới bắt được, chẳng qua hắn không rõ Đế Quân tại sao phải động sát ý với hắn, chỉ đem nghi ngờ đặt dưới đáy lòng, âm thầm đề phòng, trên mặt không hề lộ ra một tia dị dạng, vẫn đi tới như trước.

Nhớ lại hành động của Đế Quân trên Lăng Tiêu Điện, Dương Tiễn khó lắm mới kéo lên được một nụ cười, ôn văn nho nhã, ôn quyền thi lễ, “Chuyện hôm nay đa tạ Đế Quân.” Bất kể Đế Quân là vì cái gì, mới phơi bày âm mưu của Tôn Ngộ Không, vẫn là giúp Dương Tiễn tránh khỏi bêu xấu trước mặt mọi người.

“Bản quân cũng không giúp người, chỉ là luận sự.” Đế Quân giọng nói đạm mạc, như không muốn nhiều lời.

Dương Tiễn cũng không vì sự lãnh đạm của Đế Quân mà mất đi nụ cười trên mặt, vẫn như cũ cười nói: “Vô luận thế nào, Dương Tiễn đều phải cảm tạ Đế Quân.”

Đế Quân gật đầu nhận lễ của hắn, nói: “Bản quân cùng sư phụ ngươi là hảo hữu nhiều năm, ngươi nếu rảnh, nên trở về thăm hắn một chút.”

Dương Tiễn nghe vậy, sao không rõ Đế Quân ý nói là y vì Ngọc Đỉnh mới giúp hắn, “Dương Tiễn cũng đã lâu chưa trở về, đa tạ Đế Quân chỉ điểm. Chỉ là có một chuyện, muốn cầu Đế Quân giải thích nghi hoặc.”

“Nói.”

“Chính là chuyện của Đông Hải Tứ công chúa, vừa rồi ở trên đại điện, Đế Quân không phải nói là có thể cứu Tứ công chúa về sao? Không biết là dùng biện pháp nào?” Đây cũng là lý do vì sao Dương Tiễn cố ý muốn bắt chuyện với Đế Quân, cho dù biết rõ đối phương đã động sát ý với mình, nhưng lúc ở trên đại điện ban nãy, Dương Tiễn liền nghĩ, nếu Đế Quân có thể cứu Tứ công chúa đã hồn phi phách tán (mặc dù hắn biết là không có) trước sự chứng kiến của mọi người, vậy có phải cũng có thể cứu mẫu thân của hắn hay không?

Nghe Dương Tiễn hỏi, Đế Quân liền biết hắn đang nghĩ gì, y trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nói, “Ngươi đang đương nhiệm Tư Pháp Thiên Thần, nói cho ngươi biết cũng không sao, bản quân tì chức Thiên Thần Luân Hồi, phạm là tiên phạt đắc đạo thành tiên hay tọa hóa thành Phật, chỉ cần hồn phi phách tán, đều do bản quân quyết định lúc nào đi lúc nào lưu.”

Dương Tiễn nghe vậy, ánh mắt sáng lên, “...”

Đế Quân cũng không đợi hắn hỏi thêm, nói tiếp: “Bản quân biết hồn phách của Tứ công chúa ở trên tay ngươi, ngươi nếu nguyện ý giúp nàng, bản quân cũng đỡ nhiều việc, nếu không nguyện ý, trực tiếp thả hồn nàng ra, bản quân tự sẽ thu được, có điều việc này chung quy là ngươi thiếu nàng, trả nợ sớm một chút, mới có lợi cho việc tu hành của ngươi.” Lời này, Đế Quân hoàn toàn là lấy thân phận của một trưởng bối nói, bất kể sau này giữa hai người (thần) sẽ có vướng mắc thế nào, bọn họ hiện tại cũng chỉ là trưởng bối cùng văn bối thông thường mà thôi.

Dương Tiễn thu lại vẻ vui mừng trong mắt, khom người nói cảm ơn: “Đa tạ Đế Quân chỉ điểm.”

“Bản quân còn có việc, không trò chuyện cùng ngươi nhiều được, cáo từ.”

“Vâng...”

Dương Tiễn trầm mặc nhìn Đế Quân biến mất trong mây mù, im lặng trong chốc lát, cũng xoay người ly khai.

Có lẽ, hắn nên đi tìm những người khác hỏi một chút, những thần tiên kỳ cựu trên Thiên Đình, chắc sẽ biết vài chuyện về Đông Hoa Đế Quân.

—

Lời tác giả:

Tôi vốn không muốn viết tốt về Ngọc Đế, nhưng tra tài liệu một thời gian thấy đoạn dưới đây, tôi đã thay đổi chủ ý, dù sao Đế Quân thương mọi người như vậy, không lý nào gả nàng cho một tên bại hoại đúng không?

Ai từng đọc nguyên tác Tây du ký đều biết, Ngọc Đế là một người rất từ bi. Lúc con khỉ ra đời, kinh động Thiên Đình, Ngọc Đế lệnh Thiên Lý Nhân và Thuần Phong Nhi điều tra, biết là một con khỉ liền nói với ông. Đến tận khi con khỉ gây sự, lão Long Vương và Diêm Vương đến tố cáo nó, Ngọc Đế vẫn còn rất từ bi không bắt nó, ngược lại còn gọi đến thiên cung, phong một chức quan. Mặc dù là phẩm thấp nhất, nhưng đầu gì vẫn là một thần tiên chính phẩm.

Ngọc Đế không yếu nhót giống như trong phim truyền hình, đặc biệt trong Tây du ký bản cũ, còn bị con khỉ chui xuống dưới gầm bàn, thật ra trong nguyên tác, con khỉ náo thiên cung, Ngọc Đế căn bản không chính diện va chạm với nó, bản lĩnh của Ngọc Đế cũng rất cao, Như Lai từng giới thiệu rằng: *Hắn từ nhỏ đã trải qua một ngàn bảy trăm năm mươi kiếp, mỗi kiếp cần mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm*, bạn tính xem ông bao nhiêu tuổi, đã hơn hai trăm triệu tuổi rồi, tu luyện lâu như vậy có thể thấy được pháp lực của ông cũng không yếu.

12. Chương 12

“Ca ca, sao người lại tới đây?” Thấy Đế Quân, Vương Mẫu có chút ngoài ý muốn, vừa rồi trên Lăng Tiêu Điện nàng cũng nhìn ra Đế Quân có hơi không khỏe, vốn tưởng là y sẽ hồi cung nghỉ ngơi.

“Có chuyện muốn nói với người.” Đế Quân đem chuyện nói với Ngọc Đế thuật lại một lần.

Wang Mu lắng lắng nghe xong, trầm tư trong thoáng chốc, khóe miệng kéo lên một nụ cười, “Mặc dù ta cùng chúng nó cảm tình không sâu, nhưng chúng nó có thể trở về cũng tốt, chỉ là việc này có thể nào khiến ca ca khó xử hay không?”

“Chỉ là tốn thêm chút công phu mà thôi, ta đã đáp ứng, thì tất hoàn toàn nắm chắc.”

“Vậy là được rồi, vừa nãy trên đại điện, quả thực là may mắn có ca ca lên tiếng tương trợ, nếu không Dương Tiễn hài tử kia sợ là không dễ qua như thế.” Vương Mẫu rút cho Đế Quân một chén trà, lại thay Dương Tiễn cảm ơn...

“Ta cũng không giúp hắn cái gì, chẳng qua là không thể nhìn sắc mặt những kẻ kia mà thôi.” Đế Quân không để tâm, “Ngược lại là người đó, vừa rồi đã nổi giận?” Đế Quân nhớ lại, ban nãy lúc chạm mặt Dương Tiễn, sắc mặt của hắn không tốt lắm, chắc là bị thuyết giáo rồi.

“Nói đến việc này là ta lại tức.” Vương Mẫu nhớ lại vừa nãy nói chuyện với Dương Tiễn, lúc hắn thừa nhận chính mình thâm mến Hằng Nga, liền tức sôi bụng, “Dương Tiễn thích ai không tốt, việc gì phải thích người đã có chồng như Hằng Nga? Chẳng lẽ Thiên Đình thậm chí cả tam giới ngoại trừ nàng thì không còn ai tốt sao?”

“Luận tướng mạo, Hằng Nga quả thực xuất sắc.” Đế Quân tùy việc mà luận.

“Cùng nàng không kém cạnh lắm cũng không ít a, bảy nữ nhi của ta người nào so với nàng kém?” Vương Mẫu không phục nói.

“Đó là biểu tỷ muội của hắn.” Đế Quân không đồng ý, tuy nói thời thượng cổ có nhiều huynh muội kết hợp, nhưng họ hàng gần kết hợp sinh ra khiếm khuyết còn thiếu sao? Trước kia đúng là không ít tân sinh chết non đâu.

“Dù không tính đến các nàng, tiên nữ trên trời cũng nhiều bao nhiêu a, hà tất phải là một quả phụ?” Nói tới nói lui, Vương Mẫu vẫn thấy Dương Tiễn không đáng, thích ai không tốt, có gì phải chọn Hằng Nga? “Hằng Nga còn là đồng lứa với Dao Cơ, đặt trên người Dương Tiễn, đó chính là cô hắn, cái này nói sao đây? Hiện nay không thể so với lúc trước, chú trọng chính là một chữ “lẽ”, mọi thứ đều lấy lễ pháp làm trọng, loại chuyện rối loạn bối phận này chính là không được.”

Tiên nữ trong Thiên Đình lớn tuổi hơn Dương Tiễn rất nhiều, nói tới nói lui, Vương Mẫu vẫn là nhìn Hằng Nga không vào mắt mà thôi, rõ ràng là một quả phụ, không hảo hảo sống trong Nguyệt Cung, suốt ngày đi đi lại lại khắp nơi, vẻ mặt còn tự cho là thanh cao, nhìn thấy liền khiến nàng không thoải mái.

“Nghe người nói vậy, người cũng không phải giận hắn tư phạm, mà là giận hắn chọn sai người?” Đế Quân có chút không hiểu rõ ý của Vương Mẫu, trong giọng điệu của nàng ngoại trừ oán giận Hằng Nga, thì với Dương Tiễn ngược lại một chút tức giận cũng không có.

“Dương Tiễn không phải nữ nhi gia, thích một người chịu thiệt cũng không phải là hắn, huống hồ thời trẻ đã từng thành thân, thích một người cũng là rất bình thường. Nếu như đổi một đối tượng, hắn thích, ta chỉ cho hắn là được, dù sao thì phu thê trong Thiên Đình vẫn có đấy thôi.” Vương Mẫu không quá để tâm, không nói đến nàng và Ngọc Đế, ngay cả Thiên Lô Điện Mẫu không phải là ví dụ đấy sao, mà trong các đại thần thượng cổ, kết làm phu thê còn thiếu à. “Chỉ cần đừng gạt ta lén lút thành thân là được.” Chỉ một điều này, Tam Thánh Mẫu liền phải phạt, nữ nhi đứng đắn nhà người ta còn biết giữ mình trong sạch, nhà nàng lại thế nào, bất kể là con gái hay cháu gái đứa nào đứa nấy đều thế kia? Chẳng lẽ nàng quản giáo không nghiêm? Vương Mẫu đang nghĩ có nên gọi mấy nữ nhi còn lại tới hảo hảo quản giáo một phen hay không.

Nghĩ nghĩ, tâm tư Vương Mẫu liền hỗn loạn, vòng sang chuyện khác rồi.

“Được rồi ca ca, Nguyệt Lão có phải làm chuyện gì đắc tội người hay không, hôm trước Linh Hư đến truyền lời ta còn giật cả mình, thường ngày người mặc dù không nói, nhưng vẫn luôn che chở lão vài phần, sao bây giờ ngược lại muốn ta giáo huấn lão chút đỉnh vậy?”

“Không phải là đại sự gì, chỉ là mấy hôm trước đến chỗ lão đạo đạo, nhìn thấy tơ nhân duyên của đám cháu gái thì có chút bức.” Đế Quân tránh nặng tìm nhẹ, thuận miệng tìm cái cớ.

“Vậy cũng phải, Nguyệt Lão thật là, càng già càng càn rỡ, động một chút là say rượu nhờ việc, nếu không có người che chở, ta đã tìm lão tính sổ rồi.”

“Người muốn phạt lão thế nào?”

“Ca ca có chủ ý sao?” Vương Mẫu nghĩ chút, quyết định cứ để cho Đế Quân ra chủ ý, dù sao nhìn vào mặt mũi Đế Quân, nàng cũng không tiện chủ trì vụ này.

“Quả thật có một kế, người nghe xem có thể dùng không.”

“Ca ca mời nói.” Vương Mẫu rửa tai lắng nghe.

“Lão không phải thích uống rượu sao? Vậy thì để cho lão uống đủ, trước hết cho lão uống ba ngày ba đêm, không được dùng pháp thuật giải rượu, chưa hết thời gian thì chưa cho lão dừng, xem lão sau này còn dám không.” Đế Quân thuận miệng nói ra biện pháp mình nghĩ.

Wang Mu vui vẻ ra mặt, “Biện pháp này tốt lắm, đợi dùng biện pháp này xong, chắc chắn khiến lão sau này nhìn thấy rượu liền khó chịu. Nếu lần sau lão lại tái phạm, ta sẽ tăng gấp đôi thời gian!”

Hai huynh muội ngầm hiểu không nói, nhìn nhau mà cười.

Cho nên nói, trong Thiên Đình này không thể đắc tội nhất chính là đôi huynh muội này.

Nói đến bên kia, Dương Tiễn sau khi chia tay Đế Quân, từ Dao Trì đi thẳng đến Đâu Suất cung của Thái Thượng Lão Quân.

Trong Đâu Suất cung, Thái Thượng Lão Quân đang tĩnh tọa luyện đan, ngay tại thời cơ quan trọng, nghe đồng tử đến báo, cũng chỉ có thể để Dương Tiễn chờ.

Dương Tiễn ngồi trong chính điện Đâu Suất cung, một tay cầm trà xanh đồng tử đưa lên, thỉnh thoảng uống một ngụm trà, một tay từ trong túi lấy ra chiếc hoa tai thuộc về Hằng Nga luôn luôn tùy thân mang theo.

Hắn chưa bao giờ phủ nhận mình thích Hằng Nga, trong mắt hắn, nàng vẫn luôn là một người ôn nhu, thiện lương giống như mẫu thân mình vậy, nhưng tới tận hôm nay, hắn mới đột nhiên phát hiện mình tuyệt đối không hề lý giải nàng, nàng có thể ôn nhu hiền thực, có thể giải tỏa ý người, nhưng đó không phải là đối với hắn. Hằng Nga luôn chỉ trích hắn không nên đem Tam Thánh Mẫu áp dưới Hoa Sơn, nhưng nàng lại không nghĩ rằng, nếu hắn không làm như vậy, cái chờ đợi huynh muội bọn họ sẽ là gì đây? Tam Thánh

Mẫu là muội muội ruột thịt của hần, là thân nhân duy nhất hần từ nhỏ cưng chiều thương yêu che chở, tự tay đem muội muội mình thương yêu nhất áp dưới Hoa Sơn, lẽ nào hần không đau lòng sao? Thế nhưng không làm như vậy thì phải làm thế nào? Sự tồn tại của huynh muội bọn họ đã là trò cười lớn nhất trong luật trời cấm tiên phạm thông hôn, nếu việc này bị Vương Mẫu biết được, bọn họ nhất định sẽ vạn kiếp bất phục (tác giả: không nghiêm trọng như vậy =).

Nàng biết rất rõ Vương Mẫu hận nhất là thần tiên tư phạm, nếu phát hiện, ngay cả đối phương là con gái mình cũng nghiêm trị không tha, nàng lại không hề cố kỵ trước mặt nhiều người như vậy đem tâm tư của mình nói ra, có đúng là phải nhìn thấy mình bị phạt, nàng mới hài lòng hay không?

Hần đem chân tâm của mình đưa đến trước mặt nàng, đối lấy chỉ là từng hồi nhục nhã, cao ngạo như hần, làm sao chịu đựng được?

Dương Tiễn có thể si tình, nhưng hần tuyệt đối sẽ không để mặc người khác chà đạp lên tình cảm của hần như vậy.

Đã đến lúc, kết thúc đoạn luyện ái vô vọng này rồi...

Ánh mắt cùng tâm tư Dương Tiễn đều tụ lại nơi chiếc hoa tai tinh xảo, một bộ dáng tâm thần bất định.

Thái Thượng Lão Quân từ trong phòng luyện đan đi ra, tới chính điện nhìn thấy một bức quang cảnh như vậy, thấy dáng vẻ buồn bã thương tâm ngẩn chiếc hoa tai trong tay của Dương Tiễn, trong lòng thoáng qua một tia sáng tỏ, lão sống một đống năm như vậy rồi, rất nhiều chuyện đều nhìn rất rõ ràng, chỉ là ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại rất minh bạch.

Cổ ý phát ra một chuỗi cười sang sảng, Thái Thượng Lão Quân lắc lắc cây phát trần trong tay, đi vào trong điện, “Vô sự bất đẳng Tam Bảo điện (không có chuyện gì thì không tới cửa), Nhị Lang Chân Quân hôm nay sao lại rảnh rồi đến Đầu Suất cung của lão đạo thế?”

“Lão quân.” Dương Tiễn ngay lúc Thái Thượng Lão Quân phát ra tiếng cười, liền cất chiếc hoa tai vào, đứng dậy hành lễ, “Dương Tiễn có vài chuyện muốn hỏi lão quân một chút.”

“Ồ? Không biết chuyện gì khiến Chân Quân tự mình đến cửa?”

“Là về Đông Hoa Đế Quân, nghe nói y ti chương Thiên Thần Luân Hồi? Không biết là thật hay giả?” Không trách Dương Tiễn không tin, dù sao hần ở trên Thiên Đình mới hơn tám trăm năm (1), cũng là lần đầu tiên nghe nói thần tiên cũng có thuyết luân hồi, đối với lời nói của Đế Quân, đương nhiên là bán tín bán nghi.

Thái Thượng Lão Quân vừa nghe hần nhắc tới Đông Hoa Đế Quân, liền biết hần muốn hỏi cái gì, “Đúng là có việc này.”

“Thực sự? Không phải đều nói thần tiên đã vượt ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, tại sao còn có thuyết luân hồi?”

“Cho dù thần tiên vượt ra ngoài tam giới, nhưng vẫn ở trong thiên đạo, có cái gọi là trên trời có đức hiếu sinh lại có ác hủy sinh, nếu con người có thể luân hồi chuyển thế, vì sao thần tiên lại không thể chứ?”

Dương Tiễn thấy Thái Thượng Lão Quân thừa nhận, ngữ khí càng trở nên khấn thiết hơn, “Nhưng thần tiên chết đi, tức là hồn phi phách tán, thì luân hồi chuyển thế thế nào?”

“Cái này, thì không phải là điều lão đạo có thể nói.” Thái Thượng Lão Quân vuốt râu cười nói, “Có điều nếu Chân Quân thân là Tư Pháp Thiên Thần, lão đạo cũng có thể vì Chân Quân giải thích một hai nghi hoặc.”

“Lão quân mời nói.” Dương Tiễn thẳng người, vẻ mặt cung kính ôm quyền thi lễ.

Biểu hiện của Dương Tiễn khiến Thái Thượng Lão Quân rất hài lòng, cười ha ha giải thích: “Phàm là thần tiên phi thăng lên Thiên Đình, nhập vào tiên tịch, thì thần hồn sẽ bị thiên đạo tróc đi một tia, tồn nhập vào trong Thiên kính, ý là cho bọn họ một lớp bảo vệ cuối cùng, chỉ cần còn một tia thần hồn chưa diệt, thì cho dù là bị đánh cho hồn phi phách tán, vẫn có cơ hội sống lại, mà Thiên kính này, chính là pháp bảo của Đông Hoa Đế Quân.”

Dương Tiễn ngay tức thì phát hiện vấn đề trong phương diện này, “Nắm trong tay nguyên thần, Đế Quân chẳng phải là...” Nắm trong tay toàn bộ tiên giới?

Không giống với Ngọc Đế khống chế Thiên Đình ngoài sáng, không phục hấn trong tối không hấn là không có, mà Đế Quân nắm trong tay nguyên thần của chúng tiên không chỉ nắm trong tay sinh tử của bọn họ, chỉ cần hấn nguyện ý, hoàn toàn có thể đem bọn họ đùa bỡn trong lòng bàn tay — pháp thuật dùng nguyên thần khống chế thần thức chính là nhiều không kể xiết — việc này nếu như bị thần tiên trên Thiên Đình biết được, chỉ sợ thiên hạ sẽ đại loạn.

Thái Thượng Lão Quân gật đầu, “Đúng như ngươi nghĩ, có điều ngươi yên tâm, sự đệ của ta tính tình quá mức đăm đăm, đối với chuyện ngoài thân không hề hứng thú chút nào, nắm đó sự phụ của lão đạo đã tìm mọi cách khuyên bảo, nhưng cũng không làm y đồng ý tiếp nhận Thiên Đình này, nếu không vị trí của Thiên Đình sợ là không tới phiên Ngọc Đế đến ngồi.”

“Đông Hoa Đế Quân là sự đệ của lão đạo?” Dương Tiễn cảm thấy ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, y là quan môn đệ tử của sư phụ Hồng Quân lão tổ của lão đạo, cũng là nhi tử của nhị sư đệ ta, sư tổ người Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thái Nguyên Thánh Mẫu.”

“Nhi tử của sư tổ?” Dương Tiễn kinh hãi, sao hắn chưa từng nghe qua chuyện sư tổ có nhi tử? “Đã là phụ tử, sao lại đồng xuất nhất môn (ý cùng là môn hạ của Hồng Quân lão tổ)?”

“Năm đó sư phụ thấy tiểu sư đệ căn cốt cực tốt, lại là thân thể thuần dương, liền trỗi lên tâm thu đồ đệ, nhị sư đệ thấy sư phụ hưng trí bừng bừng, lại nghĩ tiểu sư đệ theo sư phụ có thể học được một thân hảo bản lĩnh, liền thuận theo ý người, chỉ là vừa bái sư, bối phận liền rối loạn, mọi người mỗi người gọi mỗi kiểu, nên ít có người biết quan hệ của tiểu sư đệ cùng nhị sư đệ.”

“...” Dương Tiễn không biết nên tiếp lời thế nào, sung sướng khi nghe nói mẫu thân có khả năng sống lại đã bị mối quan hệ loạn xạ này tiêu đi không ít, vậy hẳn gặp Đế Quân, phải gọi là sư thúc, hay là sư thúc tổ đây?

Thấy Dương Tiễn vẻ mặt xoắn xuýt, Thái Thượng Lão Quân cười càng vui vẻ, “Ha ha, không nói cái này nữa, Chân Quân còn việc gì muốn hỏi không? Lão đạo vẫn còn một lô đan dược đang chờ luyện kia kìa.”

Dương Tiễn lúc này mới nhớ tới chuyện mình muốn biết nhất vẫn chưa hỏi, “Còn một chuyện, Dương Tiễn muốn biết, mẫu thân ta có thể sống lại hay không?”

“Lấy công đức của Dao Cơ công chúa mà nói, chắc là không có vấn đề, có điều khi nào sống lại, còn phải xem ý tứ của tiểu sư đệ.”

“Lời này là thế nào?”

“Chân Quân có biết tại sao người chưa bao giờ phải trải qua thần tiên luân hồi không?”

“Là tại sao?”

“Ha ha, là vì thần tiên luân hồi chính là để cho người đó mang theo ký ức kiếp này ở một không gian khác tu hành lại từ đầu, hàng rào của không gian này không phải ai cũng có thể xuyên qua được, không có tiểu sư đệ hướng dẫn, bọn họ sẽ không về được, chỉ có điều tiểu sư đệ ta quá thích bế quan, động một chút lại là ngàn năm vạn năm, chỉ có mỗi lần xuất quan, y mới đi hướng dẫn những thần tiên trùng tu này — lại nói, lần này y bế quan vạn năm, hẳn là đón về không ít thần tiên đi?” Thái Thượng Lão Quân trầm ngâm nói, xem ra Thiên Đình lại được hồi bận rộn rồi.

Vạn năm? Vậy hẳn phải đợi bao lâu mới có thể gặp lại mẫu thân?

“Nếu người muốn biết chuyện của mẫu thân mình, tốt nhất là đi hỏi y.”

“Cảm tạ lão quân giải thích nghi hoặc, Dương Tiễn biết phải làm gì.”

—

Lời tác giả:

(1) Trong Bảo Liên Đăng có nhắc tới, Tôn Ngộ Không nói là tám trăm năm trước từng đại chiến với Dương Tiễn (không nhớ rõ là tập nào), mà trong Tây du ký Dương Tiễn cùng Tôn Ngộ Không đánh nhau là lúc mới lên Thiên Đình, cho nên Dương Tiễn ở trên Thiên Đình chắc là hơn tám trăm năm.

13. Chương 13

Dương Tiễn hỏi xong, mới nhớ ra hắn còn đến tìm Thái Thượng Lão Quân vì một việc.

“Người muốn lão đạo giúp người cứu Tứ công chúa?” Thái Thượng Lão Quân vuốt râu một chốc, trầm ngâm nói: “Cũng được, vậy thì người cũng coi như trả lại nhân quả cho nàng, lão đạo có thể giúp người ngưng tụ thần hồn cho nàng, nhưng điều dưỡng và trọng sinh sau này, thì phải xem người.”

“Dương Tiễn minh bạch.” Trước đó, Dương Tiễn đã phái huynh đệ Mai Sơn đến Đông Hải trộm thân thể Tứ công chúa về, cất giấu ổn thoả, chỉ còn đợi thần hồn khôi phục.

Thái Thượng Lão Quân để Dương Tiễn giao hồn phách của Tứ công chúa cho lão, bảo hắn ngày mai trở lại, rồi cho hắn rời đi.

Dương Tiễn vừa về tới Chân Quân thần điện, liền thấy Hao Thiên Khuyển ôm trong tay vũ khí hình khúc xương của nó, đáng thương ngồi trên bậc thang trước điện, mũi vừa đỏ vừa sưng, trông rất là buồn cười, nhưng lại khiến lòng người chua xót.

“Chủ nhân, ngài đã về.” Hao Thiên Khuyển vừa nhìn thấy Dương Tiễn, liền từ dưới đất bò dậy, khập khiễng đến đón, trên mặt là nụ cười rất mừng rỡ.

“Ừ.” Nhìn Hao Thiên Khuyển theo mình nhiều năm trước mặt, Dương Tiễn tâm tư phức tạp, có lẽ do đã biết mẫu thân còn cách cứu, khiến suy nghĩ của hắn thay đổi rất nhiều, cuối cùng hắn vẫn là bỏ đi cách nghĩ ban đầu — đuổi Hao Thiên Khuyển rời xa mình, nở ra một nụ cười, “Chân chưa khỏi hẳn thì đừng chạy lung tung khắp nơi, ngoan ngoãn nghỉ ngơi trong phòng mới phải.”

Hao Thiên Khuyển nghe thấy Dương Tiễn quan tâm mình, lập tức cười rộ lên, “Dạ biết thưa chủ nhân.”

“Mấy ngày này người cũng đừng làm gì, đến chỗ Dược vương xem xem, chữa khỏi mũi và chân rồi về giúp ta.” Dương Tiễn vừa nói vừa đi vào trong điện.

Hao Thiên Khuyển theo sát phía sau, “Vâng, chủ nhân, ta cam đoan sẽ nhanh chóng chữa khỏi mũi!” Nó cũng biết pháp lực của mình thấp, có thể giúp được chủ nhân cũng chỉ có cái mũi nhạy bén này.

“Nhị gia, nghe nói Đông Hải lão Long Vương lên Thiên Đình cáo trạng, không xảy ra chuyện gì chứ?” Huynh đệ Mai Sơn thấy Dương Tiễn trở về, lập tức tiến lên hỏi thăm tình hình.

“Không việc gì, chuyện của Trầm Hương tạm thời để qua một bên, Ngọc Đế và Tôn hầu tử đạt được hiệp nghị, chỉ cần nó ngoan ngoan làm người phàm của nó, Thiên Đình sẽ không truy cứu lỗi lầm của nó nữa, lão tam lão tứ, các người đi thông báo cho Ngưu ma vương, để con hấn thả Bách Hoa tiên tử ra đi.” Dù sao thì chuyện ngọc thụ đã được làm rõ, thả bọn họ cũng bớt chút phiền phức.

“Vâng.” Lão tam và lão tứ nhận lệnh rồi đi.

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi, cho mọi người lui ra, Dương Tiễn im lặng hồi lâu, rốt cục quyết định đến Nghiễm Hàn cung một chuyến.

—

Nguyệt Cung thanh lãnh vẫn vắng lặng tĩnh mịch như vậy, yên tĩnh đến cả một âm thanh cũng không nghe thấy, dưới gốc ngọc thụ bị chặt đổ, một bạch y tiên tử phong hoa tuyết đại đứng trước gió, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là một mảnh lặng yên, trong đôi con ngươi lấp lánh không nhìn ra tia biến hóa tâm tình nào, lãnh đạm nhìn vị thiên thần tuần dật giáp bạc áo choàng đen phiêu nhiên tới.

“Người đến rồi.”

“Ta đến rồi.”

Những lời nói mơ hồ này, chỉ có họ mới hiểu.

Nam tử tuần dật xuất trần, cùng nữ tử quốc sắc thiên tư, trông ra rất xứng đôi, ánh sao rực rỡ tô điểm xung quanh họ, xinh đẹp tựa như một bức họa.

Một bức tranh hoàn mỹ bao nhiêu, nhưng hai người trong tranh đều biết, bọn họ đã định trước là vô duyên.

Dương Tiễn lấy chiếc hoa tai ra, đưa tới trước mặt Hằng Nga, “Ta đã từng cho rằng mình có thể giữ nó, nhưng bây giờ ta mới biết, thứ không phải của ta đến cùng vẫn không phải là của ta... Trả lại cho người.”

Hằng Nga nở một nụ cười nhạt, “Rốt cục người đã nghĩ thông rồi?”

“Có lẽ vậy.” Đè nén nổi cay đắng trong lòng, Dương Tiễn gật đầu.

Nhận lấy chiếc hoa tai cất đi, Hằng Nga hỏi: “Người có biết vì sao ta tới tận bây giờ chưa từng tỏ thái độ với người không?”

“Bởi vì người yêu là Hậu Nghệ.”

“Đây là một nguyên nhân, nhưng không phải là toàn bộ.” Hằng Nga nghiêng người, đưa tay vuốt ve ngọc thụ bị gãy, “Ta ở Nghiễm Hàn cung này đã lâu lắm rồi, lâu đến mức đủ để ta quên mất cuộc sống nơi trần thế, thậm chí ta sắp không nhớ rõ hình dáng của Hậu Nghệ như thế nào, nhưng có một điều ta vẫn luôn nhớ kỹ.”

“Điều gì?” Dương Tiễn phối hợp hỏi.

“Ánh mắt chàng nhìn ta.” Hằng Nga nở một nụ cười hồi tưởng, hạnh phúc mà thỏa mãn, “Lúc chàng nhìn ta, trong ánh mắt chỉ có ta, dường như cả thế giới đều không tồn tại, chỉ có ta mới là tất cả của chàng, ánh mắt cháy bỏng như vậy chăm chú như vậy, ta vĩnh viễn sẽ không quên...” Từ trong hồi ức tỉnh lại, nàng nhìn về phía Dương Tiễn, “Mà người thì không giống vậy, lúc người nhìn ta, mặc dù cũng rất chuyên chú, nhưng càng giống như xuyên qua ta nhìn đến một người khác trong ký ức hơn, người không hề yêu ta, có lẽ có thích, có quyến luyến, nhưng đó không phải là yêu.”

Dương Tiễn lặng lẽ nghe nàng nói xong, trầm mặc không nói, nàng nói không sai, lúc hắn nhìn Hằng Nga, luôn không tự chủ được tìm kiếm bóng dáng mẫu thân, ôn nhu thiện lương, dịu dàng hiền thực, những điều này cũng chính là những điều hắn mê luyến ở Hằng Nga, rốt cuộc là hắn yêu con người này của Hằng Nga, hay là yêu những phẩm chất riêng này trên người nàng?

Hằng Nga nhìn Dương Tiễn một mình trầm tư ở nơi đó, nhẹ nhàng tiếp bước, đi lướt qua bên người hắn.

Bọn họ, đến cùng vẫn là không có khả năng.

Nàng có từng thích Dương Tiễn hay không? Có thể có có thể không, ai biết được? Một hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa như vậy lại có nữ tử nào không động tâm, chỉ tiếc, nàng đã sớm gặp được người anh hùng thuộc về nàng, toàn bộ luyến ái đều gửi gắm nơi thân người ấy, cho dù đối phương đã không còn nữa, thì phần yêu này cũng không thu lại được.

—

Đế Quân từ Dao Trì đi ra, vừa đi vừa suy nghĩ, quay về Đông Hoa cung, hay đến Côn Lôn đây, lúc này y đang rất nhức đầu, Đông Hoa cung ở gần, có thể sớm nghỉ ngơi một chút, nhưng Thiên kính còn đang ở Côn Lôn, không trở lại đó sợ Tịnh Nhi mà biết thì lại náo loạn cả lên.

“Đế Quân.” Linh Hư ở bên ngoài Dao Trì chờ Đế Quân, thấy y đi ra, vội tiến lên đón.

“Quay lại Côn Lôn đi.” Cuối cùng, Đế Quân vẫn quyết định quay lại Côn Lôn, nghỉ ngơi trẻ chút còn tốt hơn là khiến Tịnh Nhi âm ỉ mấy ngày.

“Thưa vâng.”

Quyết định này của Đế Quân, khiến Dương Tiễn đợi y ở Đông Hoa cung không công vô ích.

Dương Tiễn từ Nghiễm Hàn cung đi ra, thấy canh giờ sắp tới, thầm nghĩ Đế Quân chắc đã rời khỏi Dao Trì, không chịu nổi khổ trương trong lòng, Dương Tiễn đáp mây bay thẳng một đường đến Dao Trì, thiên binh giữ cửa nói với hắn là Đế Quân đã đi rồi, thế là hắn liền đi đến Đông Hoa cung, thiên nô trong cung lại nói là Đế Quân vẫn chưa về, vì vậy Dương Tiễn liền cứ đợi ở nơi này, đến tận khi đèn hoa điểm lên, mới chờ được Linh Hư trong bộ đồ mới sạch sẽ trở về.

“Chân Quân đại nhân, Đế Quân đang ở Côn Lôn ạ.” Một câu nói, tuyên bố Dương Tiễn chờ công cốc cả một buổi chiều.

“Không biết lúc nào Đế Quân trở về?”

“Lúc Đế Quân không bế quan, hàng năm đều sẽ quay lại Côn Lôn ở một đoạn thời gian, ít thì vài ngày nhiều thì vài tháng, việc này không nói chính xác được, Chân Quân đại nhân nếu có chuyện gì, có thể nói với Linh Hư, Linh Hư giúp ngài truyền lời cũng như nhau thôi ạ.”

“Bản tọa có chút việc tư muốn tự mình nói chuyện với Đế Quân.” Ý là là người ngoài không cần biết.

“Nếu không thì Chân Quân đại nhân đi cùng Linh Hư? Dù sao thì ngài cũng là đệ tử Xiển giáo (giáo phái Thiên Thủy Thiên Tôn sáng lập), bọn họ sẽ không ngăn cản ngài đâu.” Linh Hư đề nghị, từ sau trận chiến Phong thần bảng, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì có ước định với Nữ Oa, không cho phép đệ tử tùy ý ra khỏi Côn Lôn, nên dứt khoát phong bế luôn núi Côn Lôn, không cho người ngoài đi vào, cũng không cho đệ tử trong môn tự tiện đi ra.

Dương Tiễn suy xét một chút, gật đầu đồng ý, dù sao thì hôm nay hắn cũng không có chuyện gì, “Bản tọa phải trở về phân phó một tiếng, không biết có thể đợi bản tọa một lát được không?”

“Xin Chân Quân đại nhân hãy nhanh một chút, Linh Hư phải nhân lúc Đế Quân nghỉ ngơi quay lại, không thể ở lâu.”

“Được.”

—

Quay về sư môn đã lâu không trở lại, Dương Tiễn có chút “cận hương tình khước” (tình cảm trời dậy khi về quê nhà). Từ sau khi lên Thiên Đình làm Tư Pháp Thiên Thân, hắn chưa từng quay về Côn Lôn, cũng không biết Xiển giáo đã thay đổi bao nhiêu.

“Chân Quân đại nhân?” Linh Hư ngơ vác nhìn về phía Dương Tiễn, kết giới của tiên cảnh Côn Lôn đã ở trước mắt, nhưng vị đại nhân này tại sao dừng lại không đi nữa vậy?

Dương Tiễn lấy lại tinh thần, nói: “Bản tọa muốn đi bái kiến gia sư trước đã.” Nếu đã quay về, sao lại có thể không đi gặp sư phụ được chứ?

Linh Hư hiểu ra, hơi cúi người chấp tay, “Vậy Linh Hư về báo một tiếng, cũng để chuẩn bị cho tốt.”

“Cảm phiền.”

Hai người bước vào kết giới, đệ tử giữ núi không hề ngăn cản họ, một là bọn họ đã từng gặp Linh Hư, hai là, tranh chân dung của Dương Tiễn mọi người cũng đều đã từng xem rồi, thân là đại đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo (dùng võ lực để phân chia), có thể nói chính là thần tượng những đồng môn khác.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân có lẽ đã sớm tính được hần sẽ đến, Dương Tiễn từ rất xa đã nhìn thấy sư phụ mình đang ngồi dưới cây đào trồng ngoài động Kim Hà, lật xem bản sách cổ cầm trong tay, trên bàn đá phía trước bày đầy đủ trà cụ, hương trà thanh nhã từ miệng bình tràn ra, lẫn vào trong hương thơm nồng nàn ngào ngạt, phiêu đảng mà trôi xa.

“Đệ tử Dương Tiễn, bái kiến sư phụ.” Dương Tiễn vén áo bào trắng, hai đầu gối quỳ xuống, hành một đại lễ.

“Ừ, đứng lên đi.” Chẳng thấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân có động tác gì, một luồng lực nhu hòa đã nhẹ nhàng nâng Dương Tiễn dậy, y đưa mắt nhìn một hồi, nhíu mi, “Đã hơn hai năm không gặp, sao tu vi của con lại tiến bộ chậm như vậy?”

Thời gian ở thiên giới và tiên cảnh Côn Lôn giống nhau, hơn hai năm, đổi thành thời gian dưới phàm trần cũng phải hơn tám trăm năm, tuy nói thời gian ở thiên giới không thể so với trần gian, nhưng hơn ở chỗ tiên khí linh khí dồi dào, hiệu quả khi thần tiên tu hành một ngày, còn tốt hơn so với tu hành một năm dưới trần gian, Dương Tiễn là đệ tử đặc ý nhất của y, tư chất tất nhiên là trong vạn không có lấy một, vốn tưởng hần ở trên Thiên Đình lâu, tu vi chắc chắn sẽ tiến rất xa, ai ngờ...

“Là đệ tử lười biếng, xin sư phụ trách phạt.” Dương Tiễn cũng không giải thích, chỉ thỉnh tội, thật ra hần nào có thời gian lười biếng, chỉ là Thiên Đình bận rộn, ngày nào cũng làm việc không ngừng, không thể tu hành đàng hoàng, một ngày thời gian hần có thể giành cho luyện công tinh tọa quá lắm là một hai canh giờ, qua một quãng thời gian, có thể có chút tiến bộ, đã là không dễ.

“Sao có thể trách con đây?” Ngọc Đỉnh Chân Nhân sao lại không rõ sự thật trong đó? Phất tay để Dương Tiễn ngồi xuống, vừa châm trà vừa khuyên bảo: “Vi sư đã sớm nói, Thiên Đình nhiều thị phi, không phải là nơi yên thân gối phận, con cần gì phải bước vào vũng nước đục này?”

Dương Tiễn buồn bã, “Có một số việc, không phải nói không cần là có thể không cần.”

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hé miệng, cuối cùng cũng không lên tiếng, lặng lẽ thưởng thức hương khí trà, trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút nặng nề.

“Hôm nay con tới, e là không phải đặc biệt đến thăm vi sư nhỉ?”

“Đệ tử bất hiểu, hôm nay tới là để cầu kiến Đông Hoa Đế Quân.”

“Đông Hoa đạo hữu? Con biết rồi.” Ngọc Đỉnh Chân Nhân khẳng định nói. Đông Hoa Đế Quân nếu đã xuất quan, Dương Tiễn có biết cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, một ít lão quân chỉ cần nể mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ nói cho hắn biết.

“Vâng, đệ tử không rõ, nếu mẫu thân có thể cứu được, tại sao sư phụ chưa bao giờ nói ra?” Dương Tiễn không lý giải được, trong lòng càng thêm bất mãn và khổ sở.

“Đông Hoa đạo hữu chưa từng hỏi thế sự, bế quan quanh năm, ít có thời gian xuất quan, mẫu thân con nếu cứu được, ngày tương phùng cũng là xa xôi vô kỳ, nếu không được, ta cần gì phải cho con niệm tưởng?”

Dương Tiễn không nói gì nữa, hắn cũng biết sư phụ là vì tốt cho hắn, với thần tiên mà nói, thời gian là thứ vô nghĩa nhất. Đông Hoa Đế Quân một lần bế quan là cả vạn năm, đối với một thần tiên mới như hắn mà nói, đó là một quãng thời gian còn dài hơn cả tính mạng của mình, nếu không phải hắn trùng hợp gặp được y xuất quan, ôm một niệm tưởng như vậy mà chờ đợi, có hay chẳng một ngày nào đó, hắn sẽ bức điên chính mình hay không?

“Vâng.”

14. Chương 14

Hậu điện Ngọc Hư cung, Dương Tiễn lần đầu tiên tới đây. Năm đó hắn lên núi học nghệ, là vì cứu mẹ, toàn bộ tinh lực đều giành hết cho việc học nghệ, chỉ đến Ngọc Hư cung một lần làm lễ ra mắt với sư tổ Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc báỉ sư, về sau võ nghệ đại thành, đầu tiên là phá núi cứu mẹ, sau lại tham gia vào trận chiến Phong thần bảng, lại càng bận rộn hơn, cuối cùng vào Thiên Đình, thì không còn cơ hội đến Ngọc Hư cung này nữa.

Bên trong Ngọc Hư cung rộng lớn hùng vĩ mà không bị mất đi sự tinh xảo trang nhã, yên tĩnh không một hơi thở, đi qua điện môn hình vòm, khắp nơi trong đình viên là kỳ hoa dị thảo, kỳ trân dị thú, tiên khí như mây mù bao phủ mọi thứ, đình đài lầu các, thủy tạ trúc hiên tọa lạc trên những kỳ sơn dị thủy này đều mang hình thức rất đơn giản, không hề được điểm trang gì nhiều, nhưng nơi nơi lại toát ra vẻ đẹp đại khí phồn thịnh.

Dương Tiễn đứng trong đình viên, lúc này mới nhớ ra là không biết nên đi đâu.

Cũng may linh thú trong đình viên này đa phần đã khai khiếu (khai thông tư duy), vừa đi vừa hỏi, Dương Tiễn liền đến được nơi ở của Đế Quân.

Trước tiểu lâu, Linh Hư canh giữ bên ngoài cửa đã được đóng chặt, thấy Dương Tiễn từ xa đi tới, liền gõ cửa phòng, đợi người bên trong đáp lại một tiếng, nói, “Đế Quân, Nhị Lang Chân Quân tới.”

“Cho hần vào đi.”

Cửa phòng mở ra, Dương Tiễn tức thì nhìn thấy Đế Quân ở bên trong tiểu lâu, y nằm nghiêng người dựa trên tháp mềm, xuất thần ngắm cảnh sắc cả vườn ngoài cửa sổ, vạt áo dài rũ xuống, thi thoảng lướt qua nền đất.

Thấy Dương Tiễn bước vào, Đế Quân đổi một tư thế, dùng tay gối đầu, yên lặng nhìn về phía hần, “Không biết Nhị Lang Chân Quân tìm bản quân có chuyện gì?”

Có việc cầu người, Dương Tiễn đương nhiên sẽ không để mất cấp bậc lễ nghĩa, hần chấp tay thi lễ, “Tiểu thần biết lúc này đến có chút mạo phạm, nhưng vẫn mong Đế Quân có thể vì tiểu thần giải thích nghi hoặc.”

Đế Quân chưa vội trả lời hần, mà chỉ chỉ đàn cổ trên tường, “Người biết đánh đàn?”

Dương Tiễn mặc dù không biết vì sao Đế Quân lại chuyển chủ đề đến đàn cổ, nhưng vẫn khiêm tốn trả lời, “Quân tử lục nghệ (6 môn bắt buộc của quân tử, gồm: lễ nghi, âm nhạc, bắn cung, cưỡi ngựa, đọc sách, tính toán), tiểu thần đã từng học qua một ít, có biết một hai.”

“Ồ? Không biết có thể đàn một khúc cho bản quân được không?” Đế Quân hứng thú.

Dương Tiễn im lặng, tự ý đi đến gỡ chiếc đàn cổ xuống, đặt đàn lên bàn, ngồi thẳng ở phía trước, “Không biết Đế Quân muốn nghe khúc nào?”

“Đàn khúc người thích là được.”

Dương Tiễn nhắm mắt, ổn định tâm thần, tay phải gảy dây đàn, tay trái ấn thủ âm, một chuỗi âm phù từ đầu ngón tay hần lưu chuyển, tiếng đàn chính trực tịch mịch, thuần thuần trong trẻo, hàm súc mà thâm trầm, xưa cũ mà trang nhã.

Đế Quân không đánh đàn, cũng không thể nói là thích, nhưng vẫn có thể nghe ra Dương Tiễn không phải hiểu sơ da lông như hần nói, ít nhất y từng nghe qua, không có ai sánh kịp hần.

Y cũng không phải thật sự muốn nghe đàn, chỉ là muốn trêu đùa Dương Tiễn một chút mà thôi, nhưng nghe đến tiếng đàn trong veo thuần mỹ này, vẫn không nhịn được nhắm mắt lắng nghe, bất mãn trong đáy lòng đối với Dương Tiễn chậm rãi tiêu tan, càng lúc càng bình thản hần lên, cả khóe miệng cũng dần ra thành một nụ cười nhàn nhạt.

Dương Tiễn vừa đánh đàn, vừa không quên để ý phản ứng của Đế Quân, thấy y một bộ dạng dương dương tự đắc, cho dù trong lòng lo lắng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đè nén, tiếp tục đánh đàn.

Nhạc khúc đổi hết bài này sang bài khác, một người không bảo dừng, một người vẫn đàn, giữa lúc đó Linh Hư đã vào đổi vài đợt trà, dần dần, sắc trời tối xuống, dạ minh châu nơi góc tường phát ra ánh sáng nhu hòa, soi sáng người trong phòng.

Đế Quân rốt cục nghe đủ, mở mắt, nhìn về phía nam tử đánh đàn, “Tài đánh đàn của Nhị Lang Chân Quân quả nhiên là cao siêu.”

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, “Đế Quân quá khen.” Bàn tay giấu dưới ống tay áo, không kiềm được khẽ run.

Đế Quân từ tháp mềm đứng dậy, sửa sang trường bào lại một chút, “Không phải có việc sao? Nói đi.”

“Tiểu thần muốn hỏi Đế Quân, gia mẫu đã phục sinh chưa?”

“Vẫn chưa phục sinh.”

“Tại sao? Lễ nào công đức của gia mẫu không đủ?”

“Người biết cũng nhiều đấy.” Đế Quân hứng thú dạt dào tiêu sái đi đến trước mặt Dương Tiễn, từ trên cao nhìn xuống hắn đã cởi ra bộ giáp bạc áo choàng đen, mà thay vào một bộ bạch y.

Càng cách gần, càng phát giác hắn là một quý công tử lịch lãm thanh tân tuấn kiệt, ai đoán được một mỹ nam tử mi thanh mục lãng, tao nhã như ngọc này lại là đệ nhất chiến thần trong tam giới đâu?

Toàn thân Dương Tiễn căng thẳng, không biết vì sao, đối diện vị đại thần cao cao tại thượng này, luôn khiến hắn không tự chủ được cảm thấy khấn trương, lúc này đứng gần như vậy, càng khiến toàn thân hắn nâng cao cảnh giới, “Hôm nay tiểu thần đã nghe Thái Thượng Lão Quân nói qua.”

Đế Quân không để ý, dù sao thì dựa vào thân phận của Dương Tiễn, hắn sớm muộn gì cũng sẽ biết, “Mẫu thân ngươi ngày xưa hàng yêu trừ ma, tạo phúc tam giới, công đức đương nhiên là dư dả, có điều thần hồn của nàng bất ổn, còn cần phải điều dưỡng một thời gian.”

“Vậy không biết mẫu thân bao lâu mới có thể phục sinh?”

“Ít thì trăm năm nhiều thì ngàn năm, tất cả phải xem tạo hóa của nàng.” Đương nhiên, nhìn vào tình hình hiện tại, khoảng vài ngày nữa chắc là có thể gặp rồi, chỉ là Đế Quân cố tình muốn xem Dương Tiễn sốt ruột, tuyệt đối không muốn nói cho hắn biết.

Đế Quân dĩ nhiên nhìn thấu sự khấn trương của hắn, âm thầm tán thưởng nghĩ, không hổ là đệ nhất chiến thần trong tam giới, cả một chút ác ý bản quân giấu diếm cũng có thể cảm thấy được.

Đúng vậy, ác ý, Đế Quân đối với chuyện nhân duyên của mình thế mà lại bị kéo đến trên người Dương Tiễn rất là bất mãn, không phải bởi vì đối phương là Dương Tiễn, mà là y từ trước tới nay chưa từng muốn nhân duyên gì cả, nhất là loại nhân duyên đẳng cấp cao nhất, cắt cũng cắt không đứt này.

Đế Quân động sát ý với Dương Tiễn, chỉ cần Dương Tiễn chết đi, y lại xoá bỏ linh hồn hắn, thì sẽ không còn nhân duyên gì ràng buộc nữa, không phải sao?

Đế Quân chưa bao giờ cho mình là người tốt, tự tư tự lợi, lạnh lùng vô tình mới là bản chất của y. Y là thánh nhân, là thánh nhân là từ thời hồng hoang một đường giết chóc đến đây, sinh mệnh với y mà nói không có chút ý nghĩa nào, tay y dính đầy máu tươi, thần nhân yêu ma chết trong tay y đếm không hết, chỉ cần không phải là người y để ý, y sẽ không ngại động thủ, bất kể đối phương tốt hay xấu. Chuyện thế này, trong thời kỳ hồng hoang máu tươi lênh lán khắp mặt đất, chẳng qua chỉ là chuyện bình thường.

Song e ngại muội muội và hảo hữu, Đế Quân bỏ qua chủ ý tuyệt vời này.

Nhưng như vậy không có nghĩa là Đế Quân sẽ buông tha, vì vậy y có ý tưởng khác.

“Người hình như, chỉ quan tâm đến mẫu thân mình, vậy thì phụ thân cùng huynh trưởng của người thì sao?” Ngón trở thon dài có lực, được bảo dưỡng gọn gàng kéo ra một lọn tóc xoắn đen nhánh xoắn tung phía sau người kia, tựa như đùa giỡn lại tựa như khiêu khích xoắn tròn trên đầu ngón tay.

Dương Tiễn không quen đứng gần người khác như vậy, nhất là người kia còn cầm tóc hắn chơi đùa, nhưng ý tứ trong lời nói của Đế Quân đã dẫn dắt đi sự chú ý của hắn, trong lúc nhất thời không định đây y ra, mà là hỏi: “Có ý gì?”

Đế Quân ở trong mắt Dương Tiễn, nhìn thấy rõ ràng khoe miệng mình cong lên thành một nụ cười tà ác, “Nếu bản quân nói hồn phách của phụ thân và huynh trưởng người, đã ở trong tay bản quân thì sao nhỉ?”

“Người!” Đôi con ngươi của Dương Tiễn co rút lại, lúc này Đế Quân khiến hắn có một loại kích động muốn chạy trốn, thứ mùi vị toát ra từ trong xương tuỷ này, âm lạnh mà đậm máu, nhưng hắn không thể trốn, tự tôn của hắn không cho phép, tâm của hắn cũng không cho phép hắn đi, lời nói của người này, là giống như hắn nghĩ sao? “Phụ thân của ta còn cứu được?”

“Biết đâu đấy.” Đế Quân vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn lưu vân giữa trán Dương Tiễn, bên dưới là thần nhân khiến toàn bộ nhân thần vừa ham muốn lại vừa sợ hãi, không biết thần nhân có thể nhìn thấu tam giới này có thể nhìn thấu trái tim của y hay không nhỉ? “Việc này còn phải xem người bằng lòng vì bọn họ trả giá cái gì.”

Dương Tiễn ngồi yên không nhúc nhích, mặc cho Đế Quân giống như đùa giỡn vuốt tới vuốt lui trên mặt hắn, “Lẽ nào Đế Quân muốn thần nhân của tiểu thần?”

Đế Quân sững sốt, tiếp theo thất thanh cười to, “Bản quân đột nhiên phát hiện, người thật đúng là đơn thuần khả ái, thần nhân này mặc dù cường đại, nhưng đối với bản quân mà nói lại là vô dụng.”

Nụ cười của Đế Quân, trong mắt Dương Tiễn chính là cười nhạo hần, điều này triệt để chọc giận Dương Tiễn, hần hất bỏ tay y, đứng bật dậy, “Đế Quân muốn gì xin hãy nói thẳng, Dương Tiễn nếu có nhất định sẽ cho ngươi, không có, Dương Tiễn dù liều mạng cũng sẽ mang tới cho ngươi.”

Tay bị hất đi, Đế Quân cũng không giận, vẫn cười như cũ, “Rất sẵn khoái, chúng ta làm một cuộc giao dịch thì thế nào?”

“Giao dịch gì?”

“Bản quân có thể cứu phụ huynh của ngươi, thậm chí còn cho bọn họ trường sinh bất lão, nhưng bản quân muốn ngươi đáp ứng bản quân một việc.”

“Việc gì?”

“Bản quân muốn nhân duyên của ngươi!”

“Dương Tiễn không rõ ý của Đế Quân.”

Đế Quân nói từng chữ từng từ, thông thả mà rõ ràng: “Bản quân muốn ngươi cùng bản quân kết nhân duyên!”

Một câu nói ngắn ngủn, lại như một nắm đấm mạnh mẽ đánh vào tim Dương Tiễn, khiến sắc mặt hần đại biến, “Đế Quân có biết mình đang nói gì không? Đây chính là một trong những sai trái lớn trong thiên hạ a!”

“Đương nhiên biết, ngươi chỉ cần nói đồng ý hay là không đồng ý.”

Đế Quân còn là một thần tiên sợ phiền toái, khi biện pháp đơn giản nhất không dùng được, y sẽ không muốn nghịch thiên mà đi, vậy thì phiền toái lắm, hơn nữa còn không nhất định thành công.

Càng đến gần thiên đạo, càng sẽ minh bạch sự cường đại của nó, ngươi luôn muốn nghịch thiên, lại không biết rằng, sâu bên trong, đó là thiên đạo muốn cho ngươi làm.

Đế Quân không ngu ngốc như vậy, so với chờ thiên đạo dùng đủ biện pháp hoàn thành đoạn nhân duyên này, không bằng y tự mình động thủ, kết nối quan hệ của hai người, vậy thì có thể thuận theo thiên ý, cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến y, chỉ là một khổ ước đơn giản mà thôi.

Dương Tiễn vì những lựa chọn mà Đế Quân quăng ra mà rơi vào lưỡng nan, một bên là phụ huynh của mình, đương nhiên phải cứu, nhưng cùng một nam tử kết làm phu thê, làm sao hần có thể chấp nhận được? Hơn nữa cho dù hần không sợ người trong thiên hạ chê cười, thì Vương Mẫu mà biết, cũng sẽ không tha cho hần.

Đế Quân nhón nhor tự đắc nhìn Dương Tiễn ở nơi đó rối bời, trên khuôn mặt sạch sẽ của hắn âm tình bất định, y biết Dương Tiễn cuối cùng nhất định sẽ thỏa hiệp, vì mẫu thân và muội muội của mình, hắn có thể bức tử bản thân, Dương Thiên Hữu và Dương Chiêu đồng dạng là người nhà, hắn sao có thể bỏ mặc được đây?

Một lúc lâu sau, Dương Tiễn như đã có quyết định, dao động bất định trong đáy mắt biến mất vô tung, chỉ còn lại kiên định cùng quả quyết.

“Có đáp án?” Tuy là câu hỏi, Đế Quân lại khẳng định nói, dáng cười nơi khóe miệng vẫn không giảm, hôm nay sợ là ngày y cười nhiều nhất từ trước đến nay.

“Lúc nào thì cứu người?”

“Đợi người cùng bản quân kết duyên khế, bản quân lập tức động thủ, chỉ cần vài tháng, là người có thể nhìn thấy bọn họ.” Bởi vì tài liệu luyện chế thân thể còn cần phải chờ thêm một đoạn thời gian mới có thể mang về, Đế Quân liền kéo dài thời gian ban đầu lên mấy lần.

“Ngay bây giờ?”

Đế Quân tiến lên trước, cách Dương Tiễn chỉ một bước chân, “Đương nhiên là bây giờ, bản quân không thịnh mấy bộ lễ tiết rườm rà kia.”

Dương Tiễn hít sâu một hơi, sau đó hỏi: “Ta phải làm sao?” Dương Tiễn biết lễ nghi thành thân dưới trần gian, cũng biết một ít trên Thiên Đình, nhưng Đế Quân không cần mấy thứ đó, hắn cũng không biết nên thế nào.

“Dem nguyên thần của người phóng ra một tia, đợi lát nữa bất kể phát sinh chuyện gì, bản quân không bảo người dừng, thì không được thu hồi, biết chưa?”

“Vâng.” Dương Tiễn theo lời mà làm.

Nguyên thần phiếm kim quang nhàn nhạt từ trong thần nhãn đã mở của Dương Tiễn bay ra, lững lờ bất định như một làn khói xanh.

Đế Quân cũng phóng nguyên thần của mình ra, nguyên thần thuần kim sắc, chói mắt cường đại, trong khoảnh khắc quần lấy tia nguyên thần của Dương Tiễn.

Đương khi hai nguyên thần như sợi tơ quấn lấy nhau, thân thể Dương Tiễn bắt đầu run rẩy, lồng ngực phập phồng ngày càng dồn dập, trừ những điều này thì thật ra không có gì khác thường.

Định lực ngược lại rất tốt đấy! Trong đáy mắt Đế Quân hiện lên một tia thưởng thức, trên tay lại không

chút do dự tăng thêm lực, hai tia nguyên thần càng quấn chặt chẽ, hai bên dần dần xuyên thấu, thề phải hợp hai thành một.

Dương Tiễn chưa bao giờ biết thì ra nguyên thần dung hợp lại có cảm giác như vậy, cảm giác khác thường hết đợt này đến đợt khác từ đáy lòng dâng lên, phân tán đến mọi nơi trong cơ thể, không phải là thống khổ, nhưng so với hình phạt lợi hại nhất còn khó chịu hơn, đó là một loại nhập cốt không nói thành lời, khiến hai chân hần bắt đầu nhũn ra, quả thực khiến người ta dục tiên dục tử.

Mây kiếm phi tà nhập tấn (lông mây trắng dài, lông mây đẹp) vì cố gắng hết sức ẩn nhẫn mà nhúu chặt, vết đỏ ửng nhàn nhạt tràn ra khuôn mặt bạch ngọc, mồ hôi từ tóc mai chảy xuống, vương trên hàng mi dày cong vút, nhưng Dương Tiễn không rảnh lau đi, toàn bộ tinh lực của hắn đều dùng để đề phòng dục vọng muốn rên rỉ của bản thân, bờ môi nhạt màu bị dùng sức cắn thành một vết rách, máu từ môi tuôn ra, giống như màu son tươi tắn nhất, nhuộm đỏ làn môi mỏng, yêu diễm đến gai mắt.

Khi hai tia nguyên thần quấn quít không nhìn rõ đầu là của ai, thì một cảm giác khoái cảm sắc nhọn chiếm lấy toàn thân, cướp đi toàn bộ ý thức hắn, từng sợi dây thần kinh, từng thớ cơ thịt dường như không còn nằm trong khống chế của hắn, kêu gào muốn được giải phóng. Trên những mảng da thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài của hắn phỉếm hồng vì tình dục, thân thể theo bản năng ngửa ra sau, tựa như đang tránh né cái gì.

Đế Quân không ngờ Dương Tiễn dính phải tình dục sẽ có phong tư kinh tâm động phách như vậy, vô thức vươn tay ra lau đi vết máu chảy xuống.

“Um —” Ngón tay thon dài băng lãnh vừa chạm lên da thịt nóng hổi, một tiếng rên rỉ trầm khàn liền từ bờ môi nhuốm máu tuôn ra, sau một tiếng này, cả người Dương Tiễn ngã xuống.

Đế Quân nhanh tay lẹ mắt đưa tay ôm lấy, che chở Dương Tiễn vào trong lòng, tại nơi kề sát truyền đến nhiệt độ như lửa đốt, người trong lòng toàn thân so quắp, ý thức đã bay lên chín tầng mây, tiếng rên rỉ xa xa gần gần vang vọng bên tai, kèm theo hơi thở nóng cháy phả lên thùy tai.

Có chút ngứa.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên, hai tia nguyên thần đã dây dưa không phân biệt được cái nào là cái nào, chỉ có một tia bóng mờ còn đang bất khuất chống cự lại.

“Kiên nhẫn chút, sắp được rồi.” Đế Quân nhẹ giọng an ủi, không quan tâm người trong lòng có thể nghe thấy hay không, bàn tay nhàn rãi giúp hắn gạt đi những lọn tóc quấn bị mồ hôi thấm ướt dính trên mặt.

“Ô — Ha a —” Dương Tiễn tựa trong lòng Đế Quân, trọng lượng toàn thân đều giao cho y, đôi bàn tay xương gầy nắm thật chặt vạt áo y, cơ thể theo bản năng cọ sát y.

Khi nguyên thần rút cục hợp lại thành một, tiếng rên rỉ kiềm chế bỗng nhiên cất cao, cơ thể hắn run rẩy, vươn cổ ngửa ra sau, sau cùng mềm nhũn xụi lơ trong lòng Đế Quân.

Phân ra tâm thần đem nguyên thần đã hóa thành một phân thành hai nửa, một nửa thu hồi, một nửa cẩn thận dẫn vào trong Tử Phủ (một thuật ngữ của Đạo gia, hình như là một không gian gì đó ở trong người) của người trong lòng, hội hợp với nguyên thần của hắn.

Dương Tiễn còn xa mới lấy lại được tinh thần từ trong khoái cảm, đôi mắt vốn sáng như sao, nay lại mờ sương, bốc lên hơi nước.

Quả nhiên không phong bế ngũ giác liền ký kết khế ước, đúng là quá kích thích, ngược lại cho y được xem một màn kịch hay! Đế Quân bế ngang Dương Tiễn thần trí mê muội, đi lên phòng ngủ ở lầu hai.

Đế Quân đặt người lên giường, cũng không gọi Linh Hư lên, tự mình biến ra nước nóng và khăn, vắt khô khăn rồi lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Dương Tiễn cuối cùng cũng từ trong choáng váng phục hồi lại tinh thần, chỉ là thân thể mềm yếu vô lực, khiến hắn chỉ có thể nằm, đôi mày kiếm nhíu chặt, độ ẩm trên cơ thể cũng chưa khôi phục.

Đế Quân lấy khăn ra, liền thấy một đôi mắt sao trong treo đang giận dữ nhìn y chằm chằm, cười nhạt một tiếng, “Tĩnh táo chút?”

“Người đã làm gì?” Nếu lúc này Dương Tiễn còn không rõ Đế Quân đang giở trò quỷ, thì hắn sẽ không xứng được gọi là Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân.

“Mùi vị của nguyên thần giao hợp thể nào, rất mỹ diệu đi?”

“Người!”

“Đây là quá trình khi kết duyên khế phải trải qua.” Chỉ là y cố tình quên nói cho hắn biết lúc này phải phong bế ngũ giác, nếu không khoái cảm khi linh hồn giao hợp có thể khiến thần tiên đánh mất lý trí, hoàn toàn sa vào, Dương Tiễn có thể khôi phục lại nhanh như vậy, không thể không nói tinh thần của hắn cường đại.

“Nói vậy, loại chuyện này Dương Tiễn chưa bao giờ nghe người khác nói qua.” Dương Tiễn nhớ lại năm đó lúc cưới Đông Hải Tam công chúa Thốn Tâm, cũng không có phát sinh qua loại chuyện này.

Trong mắt Đế Quân lưu chuyển một tia khinh miệt, “Người tưởng nhân duyên của thần tiên cũng giống của con người sao? Bản quân không biết nhân giới thể nào, nhưng từ lúc Bàn Cổ khai thiên tích địa đến nay, nhân duyên của thần tiên chính là kết như vậy, nếu không người cho rằng bọn ta làm sao cùng sinh cùng tử?” Không giống với tiên nhân bình thường, thượng cổ đại thần bọn họ nếu động tình, đó chính là không chết không tiêu tan, mà trước khi Thiên kính xuất hiện, sự kết nối của duyên khế nhân duyên của thần nhân này, chính là phương pháp cuối cùng bảo đảm hai bên tính mạng không phải lo của bọn họ, nếu ái nhân có chuyện, chỉ cần còn lại một tia nguyên thần, bọn họ cũng có thể kéo ái nhân từ trong hỗn độn hư vô về.

Chỉ là phương pháp tranh mệnh với trời này, không phải ai cũng có thể sử dụng, một khi không chú ý, ái nhân không cứu về được, mà cả chính mình cũng phải bồi thêm vào.

Đế Quân không phải là thích Dương Tiễn mà kết duyên khế cùng hắn, chỉ là hàng chữ to kim sắc trên Sổ nhân duyên khiến y phải chọn cách này mà thôi.

Kim sắc là nhân duyên đẳng cấp cao nhất, với người phàm mà nói là gặp lại sau vô số luân hồi, với tiên nhân mà nói là sinh tử có nhau, còn với thượng cổ đại thần mà nói, chỉ là duyên khế cơ bản mà thôi.

“Hôm nay ngươi cứ nghỉ ngơi ở đây, bản quân đi.” Đế Quân không cho Dương Tiễn có cơ hội mở miệng, bỏ lại một câu, liền xoay người rời đi.

Không thèm quan tâm người phía sau có ngủ được hay không.

15. Chương 15

Dương Tiễn không ở lại, khi hắn khôi phục thể lực, liền lập tức rời khỏi, hóa thành một mũi tên ánh sáng chạy đi như bay, như thể phía sau có quái thú đang đuổi theo vậy.

Đế Quân biết hắn đi, nơi này là địa bàn của y, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay y, nhưng y không làm gì cả, chỉ nhìn vệt ánh sáng biến mất tại chân trời mà lẳng lặng xuất thần.

—

Một ngày của Thiên Đình thường dài đằng đẵng, mà thời gian dài đằng đẵng thường theo thông lệ bắt đầu bằng buổi triều sớm.

Hôm nay Lăng Tiêu Điện so với trước đây nhiều hơn một ít náo nhiệt, ai cũng biết ca ca của Vương Mẫu là Đông Hoa Đế Quân xuất quan, hơn nữa chuyện xảy ra vào buổi hạ triều hôm qua, đặc biệt là đoạn Dương Tiễn thăm mền Hằng Nga, sớm đã truyền ra khắp cả Thiên Đình.

Tất cả mọi người đều không nhịn được dùng khóe mắt quan sát ba vị đương sự ở đây, tự cho là sẽ không bị phát hiện, nào biết đôi phương chỉ là lười tính toán mà thôi.

Đế Quân ngồi bên dưới Ngọc Đế, ghế là Ngọc Đế đặc biệt phân phó đưa đến, phía trước còn có một chiếc bàn nhỏ, bên trên bày nước trà, buổi triều sớm thật ra chẳng liên quan gì đến y, nhưng lâu rồi chưa từng xuất quan, cũng muốn nhận thức vài khuôn mặt mới trên điện.

Trong Lăng Tiêu Điện, Dương Tiễn mang một bộ dạng phục tùng hạ mắt đứng tại vị trí của mình, nghe

những người khác thượng tấu về phía Ngọc Đế, mắt không ngó nghiêng.

Hằng Nga vẫn lạnh lùng như trước, ánh mắt không tránh né không bức bách, mặc cho bọn họ nhìn.

Ba người điềm tĩnh lại khiến đám người muốn xem kịch này mất hứng, trong bụng buồn bã.

Vốn tưởng rằng lại là một ngày bình thường đơn điệu, bỗng đột nhiên đất rung núi chuyển.

“Chuyện gì? Chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?” Ngọc Đế đỡ long ý, rung động kịch liệt khiến hắn thiếu chút nữa ngã khỏi long ý, nhìn sang bên cạnh, Vương Mẫu cũng một dạng sắp nghiêng ngã.

Các thần tiên bên dưới cũng đứng không vững, ngược lại Đế Quân vẫn bưng trà yên ổn tĩnh tọa như cũ, dao động kịch liệt không hề ảnh hưởng đến y mây may nào, nước trong chén trà cũng là bình lặng không gợn sóng.

Dương Tiễn từ đám người đi ra, “Bẩm bệ hạ, phía trên Lăng Tiêu Điện, thông thẳng lên ba mươi ba trọng thiên, là Đâu Suất cung của Thái Thượng Lão Quân.”

Lúc này, một thiên binh từ ngoài điện chạy vào, quỳ gối dưới điện, “Bệ hạ, nường nường, không xong rồi, Đâu Suất cung của Thái Thượng Lão Quân cháy!”

“Cái gì?! Lão quân không phải đang luyện đan sao? Sao có thể xảy ra chuyện này? Dương Tiễn, ngươi mau đi xem xem.”

“Tuân chỉ!” Dương Tiễn nhận lệnh rời đi.

Đế Quân nghe thiên binh nói xong, hơi suy nghĩ một chút, liền nhớ ra là chuyện gì — Tôn Ngộ Không dẫn Lưu Trầm Hương lên Thiên Đình trộm tiên đan, còn xô ngã lò bát quái của Thái Thượng Lão Quân.

—

Lúc này trong Đâu Suất cung, sớm đã loạn thành một đồng, trên đất đầy mảnh bình vỡ, đám đồng tử cuống tay cuống chân cứu hỏa, nhưng lửa này là tam muội chân hỏa lão quân dùng để luyện đan, một khi không chú ý thì cả thần tiên cũng sẽ bị thiêu chết, vậy thì làm sao đám đồng tử đạo hạnh nông cạn bọn nó có thể dễ dàng dập tắt như vậy được?

Thái Thượng Lão Quân khóc trời trách đất nhìn lò bát quái bị đổ của mình, hô to: “Tiên đan của ta, tiên đan của ta a!” Hai đồng tử theo bên cạnh một trái một phải diu lão, đề phòng lão đau lòng quá độ mà lăn đùng ra đất.

Dương Tiễn vừa vào Đâu Suất cung liền thấy ngay cảnh tượng như vậy, lập tức chạy đến trước mặt Thái Thượng Lão Quân, hỏi: “Lão quân?”

Thái Thượng Lão Quân nhìn thấy người tới, vẻ mặt kích động xông lên, bắt lấy Dương Tiễn không thả, “Người là kẻ trộm, người trộm tiên đan của ta!!!” Hiển nhiên bởi vì thương tâm quá độ mà mất thần trí rồi.

“Lão quân buông tay, buông tay.” Dương Tiễn bị siết không dễ chịu gì, lại không thể động võ, chỉ đành khuyên bảo.

Hai đồng tử liền vội vàng tiến lên ngăn lại, “Sư tổ, sư tổ, vị này là Nhị Lang Chân Quân a sư tổ!”

Một lát sau, Thái Thượng Lão Quân mới buông hấn ra, nhưng nhớ tới lò bát quái lại thất thần.

Dương Tiễn thấy lão bây giờ không hỏi ra được cái gì, đổi lại hỏi đồng tử bên cạnh lão: “Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi toạ hạ đệ tử của Nhiên Đăng Cổ Phật mời sư tổ đi qua chơi cờ, sư tổ sau khi ra ngoài, liền quay ngược về, nói muốn chọn vài viên tiên đan làm lễ vật cho Nhiên Đăng Cổ Phật, bảo chúng ta đi ra ngoài coi chừng, đợi chúng ta phát hiện có cháy, chạy đến xem, thì toàn bộ tiên đan đã không thấy đâu nữa.” Một đồng tử trong số đó nói.

“Nhất định là có người giả mạo sư tổ đến trộm tiên đan, còn làm đổ lò bát quái, lúc chúng ta lúc đi vào, sư tổ còn ở phía sau mà.” Một đồng tử khác cũng nói.

Dương Tiễn nghe vậy, mày kiếm nhướn lên một cái, trong lòng đã đoán được là ai gây nên, liền quay về Lăng Tiêu Bảo Điện phục mệnh.

—

Ngọc Đế: “Lão quân hiện tại thế nào?”

Dương Tiễn: “Lão quân bệnh nặng một trận, thần trí không rõ, miệng luôn kêu to tiên đan tiên đan, nhìn thấy ai, liền nói người đó là kẻ trộm đan.”

Ngọc Đế: “Ai có lá gan lớn như vậy?”

Dương Tiễn: “Tiểu thần hoài nghi là Tôn Ngộ Không của núi Nga Mi gây nên.”

Lời này vừa nói ra, chúng tiên hai mặt nhìn nhau.

Ngọc Đế: “Có căn cứ gì?”

Dương Tiễn: “Đặng Trung Tân Hoàn của Nam Thiên môn, từng nhìn thấy tiểu thần và Tôn Ngộ Không đi vào Nam Thiên môn, hơn nữa còn vũ nhục tiểu thần.”

Ngọc Đế: “Vậy thì gọi Đặng Trung Tân Hoàn lên điện.”

Đế Quân như đang xem một vở hài kịch, mắt lạnh nhìn hai người Đặng Trung Tân Hoàn giống như diễn kịch đem vũ Tôn Ngộ Không vũ nhục Dương Tiễn diễn lại một lần, trong lòng rất là không vui. Ý mặc dù không muốn, nhưng duyên khế đã kết, chung quy cũng để chuyện của Dương Tiễn ở trong lòng, tình cảnh trước mắt này, tuyệt đối là không muốn nhìn thấy.

Nghe bọn họ thuật lại xong, Vương Mẫu cảm phần vớ bàn, giận dữ nói: “Tên Tôn hầu tử này, quá vô pháp vô thiên rồi.”

Hằng Nga đỡ tay thi lễ, nói: “Khởi bẩm nương nương, nếu Nhị Lang Thần là giả, thì Tôn Ngộ Không cũng nhất định là giả.”

Hằng Nga vừa nói xong, không chỉ có Ngọc Đế cùng Vương Mẫu bắt đầu trầm tư, những thần tiên khác cũng thấy nàng nói có lý.

Dương Tiễn lại bất đồng với cách nhìn nhận của nàng, trực tiếp xin lệnh về phía Ngọc Đế, “Bệ hạ, xin bệ hạ ân chuẩn cho tiểu thần đến núi Nga Mi tra án này.”

“Cho dù có thật sự là Tôn Ngộ Không gây nên, vậy thì hắn cũng sẽ giấu tiên đan ở một nơi bí ẩn, người đến núi Nga Mi, có thể tra ra cái gì?”

“Tiểu thần cũng không có gì chắc chắn, chỉ hy vọng có thể có việc ngoài ý muốn.”

Đế Quân vẫn luôn chú ý chúng tiên, nhìn thấy rõ Hằng Nga nghe Dương Tiễn nói vậy, liền lộ ra một nụ cười.

Ngọc Đế lại muốn ém chuyện đi cho yên thân, “Tính ra thì, trước khi chưa tìm được chứng cứ, vẫn đừng nên chọc vào con khỉ đó mới tốt.”

Vương Mẫu định lên tiếng nhưng vẻ mặt bất đắc dĩ của Ngọc Đế khiến nàng đành nuốt vào lời bác bỏ sắp ra khỏi miệng.

“Việc này sao có thể tính như vậy?” Một chất giọng thanh lãnh mang theo ý không vui vang lên trong đại điện, ấy thế mà lại là Đế Quân vẫn luôn không mở miệng.

Đế Quân vẻ mặt tức giận, ánh mắt nhìn thẳng vào Ngọc Đế: “Trước không nói việc này gây tổn hại đến mặt mũi Thiên Đình, nhưng còn chỗ lão quân, phải nói thế nào đây? Lão bị mất đầu phải một hai viên, số tiên đan này đủ để làm cho một người phạm lập tức có được pháp lực của Đại La Kim Tiên, đây cũng là tâm huyết của lão quân, bệ hạ nhần tâm nhìn lão quân bệnh không dậy nổi sao?”

Lời nói của Đế Quân khiến Ngọc Đế lúng túng, chỉ phải hùa theo nói: “Đế Quân nói phải, nhưng Tôn Ngộ Không này chung quy cũng là người trong Phật môn, không có bằng chứng, không tiện động đến nó a.”

“Hừ, cho nên mới phải tra đàng hoàng.”

Trong lúc nói chuyện, thiên địa lại chấn động một trận, so với vừa rồi còn mạnh hơn mấy lần.

“Đây lại là chuyện gì a?” Ngọc Đế muốn nổ đầu, Thiên Đình này không yên tĩnh một thời gian được sao?

Dương Tiễn: “Dạ thưa, là một luồng đại lực từ dưới núi Nga Mi dội ngược lên, chấn động thiên địa.”

“Nga Mi?” Vương Mẫu giận dữ, “Nhất định là Tôn hầu tử lại đang tác quái!”

“Tôn hầu tử tác quái cũng còn thôi, chỉ sợ là... Bệ hạ, tiên đan của Đâu Suất cung, bất luận là vào trong bụng ai, đều sẽ mang đến cho tam giới một trận tai vạ lớn.” Dương Tiễn nói ra suy đoán của mình.

“Người đang nói là Trầm Hương?” Ngọc Đế không tin, “Tôn Ngộ Không đã thành Phật, sẽ không nói mà không giữ lời chứ? Nếu thật sự là như vậy, trăm liền cùng nó đến Tây Thiên để Phật Tổ phân xử.”

“Ồ đề, chuyện của Thiên Đình từ lúc nào đến lượt Như Lai xía vào.” Đế Quân quả thực là không nghe nổi nữa, y từ trước đến nay vẫn luôn khinh thường Phật môn, lúc này nghe Ngọc Đế cả loại chuyện này cũng muốn người khác làm chủ, sao có thể không tức giận, “Nếu quả thật là con khỉ kia, bệ hạ trực tiếp bắt về xử lý, Như Lai có thể nói cái gì?”

Ngọc Đế bấy giờ mới nhớ ra năng lực của vị trước mặt này không hề kém cạnh Tây Thiên Phật Tổ chút nào — có lẽ vẫn còn vài phần thắng, “... Đế Quân, trăm đúng là giận quá mất khôn.”

“Xin bệ hạ ân chuẩn, cho tiểu thần dẫn theo một vạn thiên binh thiên tướng xuống Nga Mi, bắt Tôn Ngộ Không lên tra hỏi đến cùng.”

Ngọc Đế vốn định nói quên đi, nhưng vừa nhìn Đế Quân, lời nói ra đến miệng liền sửa lại.

“Vẫn nên để Thái Bạch Kim Tinh xuống dưới xem đến tột cùng là việc gì đã rồi lại nói sau.”

“Thần tuân chỉ.” Thái Bạch Kim Tinh nhận lệnh rồi đi.

Đế Quân không muốn xem tiếp nữa, y nhìn cái tính cách do dự thiếu quyết đoán này đâm phiền, thuận miệng nói một câu, rồi xoay người rời khỏi Lăng Tiêu Điện, định đi thăm Thái Thượng Lão Quân.

Dương Tiễn cũng ly khai theo sau, lửa ở Đâu Suất cung còn chưa được dập hết, hẳn phải đến xem một chút.

Không bao lâu sau, Thái Bạch Kim Tinh đã trở lại, mang về tin, Tôn Ngộ Không phá hủy Kinh tràng (tràng là một cột đá có ghi Phật hiệu hoặc khắc kinh Phật), có tình tạo thành động tĩnh lừa bọn họ xuống dưới, muốn Thiên Đình giúp nó đổi lại hai Kinh tràng bằng vàng ròng.

“Thật sự là vì Kinh tràng sao?”

“Là Đấu Chiến Thắng Phật chính miệng nói, cũng hy vọng bệ hạ đổi hai Kinh tràng bằng vàng ròng cho nó.”

“Thiên Đình dựa vào cái gì phải cho nó hai Kinh tràng vàng?” Vương Mẫu không vui.

Ngọc Đế an ủi: “Chỉ cần nó không gây sự, đừng nói là hai Kinh tràng vàng, cho dù là hai ngàn Kinh tràng vàng, trăm cũng cho nó, vậy đi, để cho Lỗ Ban xuống dưới đó, đổi hai Kinh tràng vàng cho nó.”

“Bệ hạ, bổn cung cho rằng chuyện này không đơn giản như vậy, bằng không cho Nhị Lang Thần âm thầm đến Nga Mi thăm dò đến cùng.”

“Bệ hạ, bản đạo nghĩ là không ổn, lỡ như bị Đấu Chiến Thắng Phật phát hiện, e rằng lại quấy nhiễu Thiên Đình không thôi.”

“Ừ, Kim Tinh nói có lý, vậy thì mau đi tìm Lỗ Ban đi.”

“Tuân chỉ!”

Lúc này, một thiên nô hốt hơ hốt hải chạy vào đại điện: “Tâu bệ hạ, không biết là ai đã đẩy ngã Tề Thiên phủ ngoài Bàn Đào viên, thả hết vệt ngựa trong phủ chạy ra ngoài, tám ngàn con vệt chạy tán loạn khắp mọi nơi trong thiên giới rồi ạ.”

“Nhất định là Tôn hầu tử lòng ôm bất mãn nên làm loạn đây mà.”

“Mau gọi Nhị Lang Thần, bảo hắn nhanh chóng bắt hết tám ngàn con vệt về quy án.”

“Vâng.”

Trong lúc nói chuyện, một đàn vịt xông vào đại diện, nhất thời toàn bộ đại diện loạn thành một đồng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-lien-dang-dong-nhan-cuc-ngoai-hi-quan-nao>